

Orijinal Adı : EMBROUÏLLES A PANAMA

**Gerard de
VILLIERS**

tarayan : ceymisbond

SAS

**PANAMA'DA
KARGAŞA**

Copyright : Libraire Plon/Tay Yayınları 1987
Klodfarer Cad. No: 16/3 Türbe-İstanbul
Telefon: 522 45 32

TAY YAYINLARI

1. BOLUM

Üzerinde "Frontera-David" yazan bir minibüs, arkasında bambu yükü taşıyan bisikletliyi ezmemek için yavaşladı.

Julio Chavarria uykusundan uyanarak dışarıya bir göz attı. Fakat göz alabildiğine uzanan yemyeşil ormandan başka bir şey göremedi.

Kostarika ve Panama arasındaki Paso Canoa gümrüğünden geçtiklerinden beri manzara hiç değişmemişti. Minibüs radyosundan yükselen yöresel müziğe ve yolcuların gürültüsüne rağmen tekrar uyumaya çalıştı.

Eli dizinin üzerine yerleştirdiği çantasının sapında yanından geçtikleri yeşilliği seyrediyordu. Kostarika'nın başkenti San Jose'den taksi tutarak sınıra gelmiş oradan da David'e gitmek için bu küçük otobüse binmişti. David'den Perla Havayolları ile Panama City'ye gidecekti.

Hafif hafif çiseleyen yağmur ön camı kirletmişti. Pencerelerin açık olmasına rağmen, minibüsün içi insanı bunaltacak kadar sıcaktı. Julio Chavarria cebinden bir mendil çıkartıp, boynunu sildi. Susuzluktan ölecek gibiydi, fakat bunun tek nedeni sıcak değildi, içgüdüsel bir hareketle çantasının fermuarını kontrol etti. içindeki kağıtları elde etmek için aylarca uğraşmış ve bir sürü tehlikeyi göze almak zorunda kalmıştı. Kostarika'ya yaptığı yolculuk en önemli noktaları açıklığa kavuşturabil-

Türkçesi
Sibel GÜVENİR

Dizgi: Gümüş Rçpredüksiyon/Filmi Ruşen
Grafik iç Baskı: Şefik Matbaası/Kapak Baskısı:
Seçil Ofset

mesine yardımcı olmuştu. San Jose'de saklanan bir adam yüzünden Panama'da başına ödül konmuştu.

Minibüs yokuşta hızlandı, sonra birden yavaşladı. Julio Chavarria yolun kenarındaki Land Rover ile yeşil üniformaları ve ellerinde silahlarıyla iki askeri farkettiler. İçlerinden biri yolun ortasında minibüsün durmasını işaret ediyordu. Şoför denileni yaptı. Askerlerden biri kapıyı açıp, boğuk bir sesle içeriye doğru bağırdı:

—Kağıtlar!

Sadece yol kontrolü yapıyordu. Kostarika'da işsizlik oranı yüzde kırk, Panama'da ise sadece yüzde yirmiydi. Bu yüzden de kaçak işçiler her yerde cirit atıyordu. Julio Chavarria diğer yolcular gibi, kimlik kartını uzattı. Kontrol çabucak bitti ve araç tekrar hareket etti.

Yirmi dakika sonra, Panama'nın ilk köyü olan Concepcion'un girişinde durdular. Şoför:

—On dakika mola! diye bağırdıktan sonra aşağı indi.

Az sonra Julio Chavarria da minibüsü terketmek için ayrıldı. Tam karşılarında "Cafe Los Mellos" vardı. Bazı yolcular hâlâ koltuklarında uyuklamaya devam ediyorlardı. Julio Chavarria çatısı bambudan yapılmış terasa girdi.

—Bir Perrier! diye seslendi.

Garson içkisini verdikten sonra, vantilatörün karşısına geçti. Julio Chavarria sadece birkaç yudum içecek zamanı ancak bulmuştu ki, gözlüklü, kot pantolonlu bir adam hiçbir şey söylemeden karşısına geçip oturdu. Julio Chavarria'nın ilk gördüğü adamın incecik

dudakları ve altın dişleri olmuştu. Yabancı nazikçe sordu:

—Senyor Julio Chavarria?

Julio boğazında bir şeylerin düğümlendiğini hissetti. Burada onu kim tanıyabilirdi?

—Evet, dedi tedbirli bir sesle. Adam cebinden bir kart çıkartıp ona gösterdi.

—Fuerza Especial G2.

Boğazındaki düğüm büyümeye başlamıştı.

G2 polis örgütündeki siyasi şubenin adıydı..

Julio Chavarria sesini kontrol etmekte güçlük çekiyordu.

Polisin yüzünde yatıştırıcı bir gülümseme belirirdi.

—Önemli bir şey değil senyor... Sadece Kostarika'ya yaptığımız ziyaret hakkında görüşmek istiyorum...

—Fakat minibüs birazdan hareket edecek! diye itiraz etti Julio Chavarria. David'den kalkacak uçağa yetişmek zorundayım.

—Fazla vaktinizi almaz, sadece birkaç dakika, dedi polis. Benimle arabama kadar gelir misiniz? Orada daha rahat konuşuruz...

Yerinden kalkmıştı bile. İçinden bir ses, Julio Chavarria'ya kendisini kurtarmasını söylüyordu, fakat korkuyla olduğu yere çivilenmiş gibiydi. Çevresine bakmıyordu, bu ıssız yerde kendisine yardımcı olabilecek bir şeyler bulmaya çalıştı. Eğer karşı gelirse polis onu zorla alıkoyabilirdi. O zaman da uçağı kaçırmaması kesinleşirdi. Bu da altından kalkamayacağı zorlukların başlaması demekti. Panama'da polis çok güçlüydü. Kalkıp garsona seslendi.

—Hesap!

Garson yanına gelince parayı uzattı.

—Al, dedi. Bu bey G2'den. Benimle konuşması gerekiyormuş. Minibüsün şoförüne söyle ben gelmeden hareket etmesinler.

Polis biraz ileride bekliyordu. Az sonra ikisi de ahşap barakadan çıktılar. Julio Chavarria'nın boğazı kurumuştur. Elinden deri çantasını bırakmamıştı.

Bir ağacın altına içinde iki asker bulunan bir Land Rover park edilmişti.

—Bin! diye emretti polis Julio Chavarria'ya Land Rover'ı göstererek.

Chavarria'nın her yanından ter boşanmıştı. Olduğu yerde kalakaldı.

—Beni nereye götüreceksiniz?

—Bin! diye tekrarladı polis.

Sesi kuru, ve kayıtsızdı. Julio Chavarria birden geri dönüp yola doğru fırladı. Fakat elinde silahıyla dimdik duran bir askere çarptı. Arkasından G2 polisinin alaycı sesi duyuldu.,

—Ellerini kaldırmak zahmetinde bulunur musun?

Julio Chavarria, çantasını bırakmadan yavaşça emre uydu. Polis yaklaşp çabucak üzerinde silah olup olmadığını kontrol etti, fakat çantayı almaya kalkışmadı. İşini bitirince Julio'nun sırtına hafifçe vurdu.

—Tamam, ellerini indirebilirsin. Şimdi gel.

Chavarria hem adamın ses tonu hem de çantasını almaya kalkışmaması sayesinde biraz sakinleşmişti.

—Nereye gidiyoruz?

—Uzağa değil, dedi polis. Biriyle buluşacağız.

—Ya uçağım?

—Eğer minibüs giderse seni David'e kadar biz götüreceğiz.

Chavarria arkaya oturdu. Polis de yanına yerleşti. Az sonra hareket ederek ormanın içine doğru uzanan yola saptılar.

Land Rover, yola devrilmiş „bir ağacın yanından geçti. Julio Chavarria tropikal ormanın temiz havasını ciğerlerine doldurdu. Dallar ön cama çarpıp duruyordu. Concepcion'un son evleri de gözden kaybolmuştu. Çevredeki tek uygarlık belirtisi bir mısır tarlasıydı.

Yol boyunca hiç konuşmadılar. Polis yolcusuyla ilgilenmeden gözlerini ileriye dikmişti. Julio Chavarria saatine bakınca, minibüsünü kaçırdığını düşündü.

—Nereye gidiyoruz? diye sordu yine, boğuk bir sesle.

Korku bütün benliğini sarmaya başlamıştı. Tek güvendiği üniformaların ve G2 kimliğinin üzerinde uyandırdığı etkiydi.

Polis ona doğru döndü.

—Ormanı sevmiyor musun?

—Nereye gittiğimizi öğrenmek istiyorum, diye ısrar etti Julio Chavarria. Buralarda hiç resmi bina yok.

Polisin siyah gözlerinde alay dolu bir parıltı belirdi.

—Biraz sabır dostum.

O kadar sakin görünüyordu ki, Julio Chavarria biraz rahatladığını hissetti. Panama'nın El Salvador'a benzemediği, kesindi. Buradaki askeri diktanın kan dökme eğiliminde olmadığını biliyordu. Ellerini sıkılganlıkla çantasının üzerine yerleştirdi ve kalp atışlarını

bastırmaya çalıştı.

Orman birden seyrelmişti. Nereye gittiklerini tahmin etmeye çalıştı. Birden Land Rover bir" açıkta durdu. Julio Chavarria, bej rengi bir Datsun gördü. Ön tarafta iki kişi oturuyordu.

—Vamos! dedi polis.

Sonra araçtan atlayıp, yolcusunun inmesini bekledi. Askerler hâlâ Land Rover'daydılar. Julio askerlerden birinin silahının ateş etmeye hazır bir durumda üzerine dikildiğini gördü. Gerçekten endişe verici tek hareket buydu. Julio Chavarria birden paniğe kapılmıştı. Aşağı ineceğine koltuğunda büzülüp kaldı.

—Bu adamlar kim? diye sordu.

—Seninle görüşmek isteyen adama götürcekler seni diye anlattı polis.

—Kim o?

—El Viejo, dedi polis yüzünde gizemli bir ifadeyle.

Julio Chavarria damarlarındaki kanın donduğunu hissetti. El Viejo, ülkenin en güçlü adamı, polis örgütünün şefi Emiliano Coiba'nın takma adıydı. Kendisinin topladığı deliller de onun aleyhindeydi. Panama'nın bu en sözü geçen adamı, bu ormanın ortasında ona ne yapmak isteyebilirdi? Korkusu gitgide büyüyor du.

—Yalan söylüyorsunuz! diye bağırdı. Beni kaçırmak istiyorsunuz! Hemen beni şehre götürün.

—Yalan söylemiyorum dostum. Annemin başı üzerine yemin ederim. El Viejo seni görmek istedi... Buradan fazla uzakta değil. O arabanın içindekiler de özel muhafızları.

—Niçin beni görmek istiyor?

G2'nin adamı bıkkınlıkla ellerini açtı.

—Bunu kendisi söyleyecek.

—Niçin burada değil?

—David'den helikopterle geldi. Bu görüşmenin gizli kalmasını istiyor. Haydi gidelim!

Tekrar bir sessizlik oldu. Arabadaki iki adam hâlâ onlara bakıyordu. Sonra polis sessizliği bozdu.

—Kararını ver! El Viejo beklemekten hoşlanmaz..

Julio Chavarria'yı elinden yakalayıp, Land Rover'dan dışarı çekti. Chavarria çantasını daha sıkı kavrayıp, söylenilene uydu. Toprak o kadar yumuşaktı ki, sünger üzerinde yürüyor -muş gibi bir hisse kapıldı. Datsun'a doğru dönen polisin yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı.

—Hey Guapo buraya gel.

Adamlardan biri, Datsun'dan çıkıp yaklaştı. Yanlarına gelince, Julio Chavarria'ya elini uzattı.

—Tanıştığımıza sevindim senyor...

Chavarria kendisine uzatılan eli sıktı. Birden uyanmıştı. Yeni gelen adamın Kolombiya aksanıyla konuştuğunu farketmişti. Kolombiyalıları sevmezdi. Polis parmaklarını şaklattı.

—Güzel, dedi. Hoşçakalın. Dostlarımız seni David'e götürecekler.

Az sonra Land Rover'a binmişti bile. Şoför sigarasını atıp, motoru çalıştırdı. Julio Chavarria itiraz etmeye zaman bulamadı. Onu getiren araç gözden kaybolmaya başlamıştı.

Kolombiyalı gözlerini kısmış onu inceliyordu. Land Rover iyice uzaklaşınca sakın fakat aceleci bir tavırla konuştu.

—Gidelim senyor.

—Nereye?

Kolombiyalı yorgun bir sesle cevap verdi.

—Size söylediler ya, senyor...

Elini Chavarria'nın omuzuna koyup onu Datsun'a doğru yürüttü. Julio Chavarria şoförün yanına adam da arka tarafa yerleşti. Küçük araba yumuşak zeminde zorlukla hareket etti.

Şoför radyoyu sonuna kadar açmıştı. Tıraş olmamış kaba bir yüzü vardı. Ülkenin en güçlü adamı için bunların pek uygun kişiler oldukları söylenemezdi. Julio Chavarria yine paniğe kapılmıştı. Kimsenin almaya çalışmadığı çantasını, göğsüne bastırdı. Oysa başlangıçta endişe ettiği tek şey çantayı almak isteyecekleriydi.

Datsun ormanda ilerlerken rahatlamak için kendi kendine daha önce de başına buna benzer şeyler geldiğini söyleyip duruyordu. Belgeleri alsalar bile, bildiklerini kendisi de anlatabilirdi. Kafasından kanını donduran bir düşüncüyü silmeye çalıştı.

—Daha çok var mı?

—Hayır dedi El Guapo denilen adam arkadan.

Sonradostça omuzuna vurdu.

—El Viejo'yu görmek için sabırsızlanıyorsun galiba?

Yüzündeki gülümseme iyi niyetliye benziyordu.

Ağaçlar seyrelmeye başlamıştı. Datsun düz bir yere vardığında Julio Chavarria yaklaştıklarını anladı. General Coiba sık sık helikopterle yolculuk ederdi ve bu aletlerin de nereye konacaklarını kestirmek zordu. Herhalde

general yeni ortaya çıkan düşmanı Julio Chavarria ile birlikte görülmek istemiyordu...

Acaba ona ne söyleyecekti?

Para mı verecekti? Yoksa tehdit mi edecekti?

Datsun durdu. Julio çevresine bakındı. Ormanın kenarına gelmişlerdi. Yol bir mısır tarlasıyla içi yeni kesilmiş dallarla doldurulmuş bir hendek arasında kalmıştı.

Şoför motoru susturup, arabadan çıktı. Julio Chavarria'nın boğazına yine bir şeyler düğümlenmişti. El Guapo'ya döndü.

—El Viejo nerede?

Kolombiyalı da arabadan inmişti.

—Gelecek, dedi nazik bir sesle.

El Guapo, Julio Chavarria'nın kapısını açtı. Chavarria adamın elindeki upuzun bıçağı farkedince bacaklarının tutmadığını hissetti.

Julio Chavarria müthiş bir mide bulantısıyla sarsıldı. Bir süre yerinden kıpırdıyamadı. Bu kez karşı karşıya bulunduğu basit bir tehdit olayı değildi. İçindeki huzursuzluğun boşuna olmadığını anlıyordu. Hafif bir çılgılık atarak eünde hâlâ sımsıkı tuttuğu deri çantasıyla mısır 1 tarlasına doğru koştu.

El Guapo onun yolunu kesmek için fırladı. SonraÜa bıçağını çekerek Chavarria'ya savurdu. Bıçak sağ eline isabet edince, Julio Chavarria acının etkisiyle çantasını bıraktı ve dengesini kaybetti. Kendisini toparlaması uzun sürmedi. Hâlâ kaçma şansı vardı. Mısır tarlasıyla arasında sadece birkaç metre kalmıştı. Oraya varır varmaz uzun dalların arasında saklanması zor olmazdı.

Fakat hemen kaçmak yerine, gözleriyle

çantasını aradı. Bulur bulmaz da yerinden fırladı. Ama artık çok geçti. O ağır vücudunu yerinden kaldırına kadar Kolombiyalı bir çelme takıp Chjavarria'yı yine boylu boyunca yere sermişti. Tam tekrar doğrulacakken, şakağına yediği tekmeyle kendinden geçti.

Kolombiyalı onu kolundan yakalayarak hendeğe doğru sürükledi. Datsun'un şoförü tabancasını çıkarmış çevreyi gözlüyordu.

Hendeğin yanına geldiklerinde, El Guapo tutsağının kolunu bırakarak aşağı atladı. Sonra da Chavarria'yı yanına çekti. Julio Chavarria sarsıntının etkisiyle kendine gelip inledi. El Guapo bıçağını bırakıp onu koltuk altlarından kavrayarak kaldırdı ve büyük bir bir ağaç kütüğüne doğru fırlattı.

Az sonra suç ortağı da elinde tabancasıyla yanlarına geldi. Kolombiyalı ani bir hareketle onu durdurdu.

—Sessiz ol! diye homurdandı.

Bıçağını tekrar eline alıp, tutsağına doğru yaklaştı. Gömleğinin yakasını arkadan tutup hızla asıldı. Gömlek yırtılmış boynunu açık bırakmıştı. El Guapo Chavarria'yı hareketsiz kılmak için sol elini sırtına koyarken tabancalı adam da hayranlıkla nefesini tutmuş onları izliyordu.

Chavarria başını çevirip bıçağı görünce, korkudan deliye dönerek kaçmak istedi. Fakat aynı anda Kolombiyalı bir refleks hareketiyle bıçağını adamın sırtına saplayıverdi. Julio Chavarria çamurun içine düşmüştü. Bağırıp duruyor, sırtından oluk gibi kan akıyordu. El Guapo çığına dönerek bıçağını arkaya saplamaya başladı. Chavarria her darbeye

biraz daha yüksek sesle bağırıyor, acıyla kıvranıp duruyordu. Sonunda Kolombiyalı bıçağı ensesine daldırınca, çığlıklar birden kesildi.

El Guapo bir anda sakinleşerek doğruldu. Tabancalı arkadaşı mosmor olmuş ve geri çekilmişti.

Kolombiyalı sakin bir tavırla bıçağı kurbancından çıkartıp toprağa sapladı.

—Yardım et de şunu kaldıralım.

Cesedi çamurdan- alıp ağaç kütüğünün üzerine yerleştirdiler. El Guapo'nun deliliği geçmiş iyice sakinleşmişti. Julio Chavarria'yı saçlarından kavrayarak bıçak darbeleriyle basını gövdesinden ayırmaya başladı.

Arkadaşı adamın öldüğünü bildiği halde yine de bu manzara karşısında fena olmuştu.

El Guapo damarları, kıkırdakları, omuriliği tek tek kesti.

Gözlerinde yine delice bir ifade belirmişti.

—Salak! diye homurdandı.

Ayağıyla hızla vurarak, cesedin başını bir futbol topu gibi hendeğin öbür tarafına fırlattı. Sonra yine sakinleşerek kenardaki otlarla bıçağını temizledi. Arkadaşı gözlerini parçalanmış cesetten ve boyundan sarkan beyaz sinirlerden alamıyordu. Kolombiyalı onun bakışlarına şaşırarak bıçağının ucuyla bir et parçasını kaldırdı.

—Güzel! Herkes bir çapkınlık gecesinin sonucu olduğunu zanneder.

—Öyle, öyle, dedi öteki yaltaklanarak.

Kusmamak için kendini zor tutuyordu.

—Git torbayı getir!

Adam hemen hendeğin kenarından tırmanıp

arabaya koştı. Elleri titrediğinden eldiven kutusundaki plastik torbayı çıkarması kolay olmadı. Döndüğünde El Guapo parçaladığı cesedin yanına oturmuş, sigarasını tütürüyordu.

Gençliğinde Kolombiya'daki şiddet olaylarına karışmış, kadın, çocuk erkek demeden bir sürü insanı bıçağıyla doğramıştı. Tek darbeye bir bebeğin kafasının nasıl uçurulacağını iyi öğrenmişti. O yüzden o anda yaptığı şey pek fazla önemsenecek türden değildi. Dirseğindeki hafif bir ağrıdan ve susuzluktan başka bir şey hissetmiyordu.

—Çabuk ol, dedi, şu hainin kafasını al da kaçalım.

Arkadaşı, Kolombiyalı'nın tekmeleyerek fırlattığı yerden ölünün başını aldı ve mavi plastik torbaya koydu. Yerdeki başı saçlarından tutabilmek için korkunç bir çaba harcaması gerekmişti.

El Guapo ona horgörüyle bakıyor, bu cansız şeyin onu hâlâ korkutabilmesine şaşırıyordu.

—Haydi, çabuk ol! Isırmaz seni...

Öteki acıyla gülümseyerek torbayı kapattı. Birlikte hendekten çıktılar Yoldan bakınca ceset görünmüyordu.

Geçerken El Guapo Julio Chavarria'nın çantasını alıp arabaya attı. Sonra kopardığı kafayı ayaklarının dibine yerleştirip gülererek arkadaşına döndü.

—Aslında ona yalan söylemedik! El Viejo'yu gerçekten görecek.

II. BÖLÜM

Malko, uçağın penceresinden Panama Körfezi'ne demir atmış kanala çıkmak için sıra bekleyen gemilere baktı. Pasifik-Atlantik yönündeki geçişler öğlen birde başlıyordu.

Paris'te, Tahiti üzerinden gelen Fransız Havayollarının uçağına binmediğine pişman olmuştu. Güney Pasifik bu gri renkteki okyanusla karşılaştırdınca çok daha güzeldi.

Ormanlarla kaplı tepeler arasından son derece modern yapılarıyla, Miami'nin küçük tir kopyası olan Panama City'yi gördü.

Daha sonra uçak alçaldı ve kanal bölgesinde bulunan Amerikan topraklarındaki Howard Hava Üssü'ne doğru inişe geçti. Aynı anda, büyük bir Chinook helikopteri de o yöne doğru alçaldı.

Panama kanalı 1979'da Panama Devleti'ne devredilmiş fakat korunması 1999 yılına kadar Amerikalılar'a verilmişti.

Uçak, sarsılarak piste kondu ve hangara kadar ilerledi.

İndiklerinde, Malko'yu beyaz gömleklili bir adam karşıladı. Gömleğinin cebine iliştirdiği rozette "Lt Martinez" yazıyordu. Elini saygıyla Malko'ya uzattı.

—Günaydın, efendim. Bir helikopter sizi Güney Bölgesi Komutanı General McAuliffe'e götürecektir.

Havadada nemli bir sıcaklık vardı. Malko helikoptere varana kadar ter içinde kalmıştı. Teğmen Martinez misafirini helikoptere

yerleştirdi. Pilot da dostça bir selam vererek, kemerlerini bağlayıp bağlamadığını kontrol etti. Kanalı sollarında bırakarak askeri barakaların bulunduğu yasak bölgeye doğru uçuşa geçtiler. CIA burada kendi evindeymiş gibi rahat davranabiliyordu...

Kanalın öbür yanında, Amerikalıların gerilla savaşları için özel timler eğittikleri bir okul bulunuyordu.

Helikopterin kapısı açıldığında, Malko filmlerden fırlamışçasına gerçek dışı bir görünüşü olan bir deniz teğmeni gördü.

—Güney Bölgesi Komutanlığı'na hoşgeldiniz, "Sir"!

"Sir" kelimesini özellikle bağırarak söylemişti.

Malko çevresine bakındı. Bölgeye yabancıların girmesine izin verilmiyordu. Görünürde askeri polislerden başka kimseler yoktu. Tesis mükemmel bir güzellikteydi. Küçük bungaloların yerleştirildiği yemyeşilçimenlerinüzlerinde uzun, ince hindistancevizi ağaçları vardı. Burada her şeye özen gösterildiği belliydi. Deniz bile tertemizdi.

Malko adımlarını büyük bir villaya doğru yönelen teğmen uydurdu. Merdivenlerde Malko'yu gözlerinden zekâ fişkıran, iriyarı bir adam karşıladı.

—Ben Herbert Lawn, dedi. Sanırım bir içki size iyi gelir. Hava sıcak, değil mi?

Teğmen valizi bıraktıktan sonra, topuklarıyla selam verip aşağı indi.

CIA'nın Panama Bölge şefi buruşuk beyaz gömleği ve şekilsiz pamuklu pantolonuyla ihmal edilmiş bir ev erkeğini andırıyordu.

Malko, Amerikalı'yi verandaya kadar izledi ve karşısındaki koltuğa yerleşti. Büyük vantilatörler ılık ve nemli hava üflüyorlardı. Bir asker altın rengi bir içkiyle dolu iki bardak getirdi. Amerikalı kendisinininkini alıp kalktı.

—İşte, tekila, portakal likörü ve buz! Panama'ya hoşgeldiniz.

Malko bardağından bir yudum aldı. Nefis bir şeydi. Herbert Lawn bir dikişte hepsini bitirmişti. Asker hemen iki bardak daha getirdi.

Amerikalı hoşnutlukla iç geçirdi.

—Güzel değil mi? General Mc Auliffe, bu görüşme için evini emrime verme nezaketini gösterdi. Burası konsolosluktaki büromdan çok daha rahat.

Deniz piyadeleri her yeri dikkatle kontrol altında tutuyorlardı. Çevrede yoldan çok seyrek geçen arabaların gürültüsünden başka ses duyulmuyordu.

Herbert Lawn söze başlamak için Malko'nun içkisini bitirmesini bekledi...

—Sizi burada görmekten çok memnunum. Parlak bir siciliniz var ve şu günlerde sizin gibi birine rastlamanın zor olduğunu biliyoruz. David Wise iyi dostumdu. Sizden bana sık sık bahsedirdi.

Wise Malko'nun CIA'daki ilk patronuydu. Dört sene önce kanserden ölmüştü. Planlama bölümünün başkanlığını yapıyordu. Malko David Wise'a karşı büyük bir hayranlık ve saygı duyardı. şirket sayesinde kendisine lüks bir yaşama ortamı sağlayan oydu.

—Niçin burada olduğumu bilmiyorum dedi Malko.

Herbert Lawn gürültülü bir kahkaha patlattıktan sonra bambu sehpanın üzerindeki ince, sarı bir dosyayı aldı.

—Oldukça can sıkıcı bir görev dedi.

Malko şaşkınlıktan dilini yutmuş gibiydi. Genellikle CIA hep moral düzeltici durumu hafifleten konuşmalar yapar ve birkaç ufak aksilik dışında sonuç hep iyi olurdu. Bu kez böyle bir giriş yapıldığına göre, iş gerçekten son derece tehlikeli olmalıydı.

—Can sıkıcı demekten kastiniz ne?

Herbert Lawn'un bakışlarında neşeden eser kalmamıştı.

—Çıkarlarımıza zarar verebilecek bir eylemin gerçekleştirilmesine engel olacaksınız.

Başka bir deyişle Şirket'in her zamanki alışkanlığı doğrultusunda bir cinayet işlenmesi gerekiyordu. Bu gizli kalmış bir ihanet olayı olamazdı. Aksi halde kendisini çağırılmazlar di. Aslında biraz da şaşırılmıştı, ne de olsa CIA'da bir katil olarak ün yapmamıştı. Tam aksine şiddetten nefret eder ve en kötü olayları bile zekâsı ve kendine özgü stiliyle karşılamaya çalışırdı.

—Çıkarlarınız nelerdir? diye sordu vantilatörün rüzgârıyla yüzü kırışarak.

—General Emiliano Coiba'dan bahsedildiğini duydunuz mu?

—Tabii, dedi Malko. Ülkenin en güçlü adamı, değil mi?

—Doğru, başkan bir kukladan başka bir şey değil.

—İş onunla mı ilgili?

—Tamamen.

—Niçin?

Amerikalı'nın kahverengi gözleri muzip bir ifadeyle parladı.

—Neden daha önce harekete geçmediğimizi sorsanız daha iyi olur. Aslında 1972'de de bu çözümü önermiştik. General Coiba, boğazına kadar uyuşturucu işine batmış durumda. Kokain nakliyesi karşılığında para alıyor. Kübalılar'a askeri ve teknik bilgiler satarak fuhuş ve pasaport trafiğini kontrol ederek bize ihanet ediyor. Ayrıca M 19 tipi silahların getirilmesinde rol oynuyor. Üstelik son seçimlerde de işe hile karıştırmış.

Malko kılını bile kıpırdatmadı. Bu Güney Amerikalı yüksek rütbeli subayların hiç değişmeyen özelliği idi. Aklına birden bir şey gelmişti.

—Sanırım bu general kısa süre önce Pentagon tarafından kabul edilmişti, dedi. Yanlış hatırlamıyorsam Şirket'le de arası iyiydi. Sonra ne oldu?

Herbert Lawn dosyadan bir fotoğraf çıkartarak Malko'ya uzattı.

—Bu.

Siyah-beyaz fotoğrafta çırılçıplak üzerinde 85100 yazılı bir masaya yatırılmış başı olmayan bir ceset görünüyordu. Fotoğrafi yerine bıraktı.

—Kim bu?

—General Coiba'nın sebep olduğu ilk korkunç olay dedi Amerikalı.

—Yani?

—Adamın adı Juilo Chavarria'ydı. Bizim tarafımızdan bir avuç senatörce desteklenen Panamalı bir politikacıydı. Ayrıca DEA (Uyuşturucuyu önleme Kurulu) ve Şirket

hesabına casusluk yapıyordu. Son olarak kendisine bir görev verilmişti. General Coiba'ya karşı delil »toplayacaktı. Böylece onun üzerinde baskı uygulayabilecektik, iki hafta önce bizi arayarak istenileni yaptığım hatta beklenilenden fazlasını elde ettiğini bildirdi. Ele geçirdiği belgelerle birlikte Kostarika'dan Panama'ya doğru yola çıkmak üzere olduğunu söyledi.

—Peki ne oldu?

—Parçalanmış cesedini Kostarika sınırının yakınında bulduk. Sanırım bir G2 polisi tarafından kaçırılmış. Tabii belgeler de ortada yok...

—Fakat başını niçin kesmişler? diye sordu Malko. Tanınmasını engellemek için mi?

Amerikalı nefretle yüzünü buruşturdu.

—Hayır, galiba Coiba, Chavarria'nın kendisinin aleyhine çalıştığını öğrenince öfkeden deliye dönmüş. Ve başını istediğini söylemiş... Dostları da sözünü dinlemişler...

—Ya sonra?

Bölge şefi içkisinden bir yudum daha aldı.

—Bu yaptığı Coiba'ya pahalıya patlayacak. Basit bir cinayet olsa belki geçiştirilebilirdi, fakat demokrat senatörlerimizin sabrı taşıtı. Konu Beyaz Saray'a kadar ulaştı ve sonunda bize geldi. Bu arada New York Times ve televizyon var güçleriyle Coiba'ya yüklendiler.

İşte karşlarına yine rahatsız edici bir dost çıkmıştı. Şah, Marcos, Somoza ve Bebek Doc derken şimdi de sırada Coiba vardı. Herbert Lawn ciddi bir tavırla başını salladı.

—Coiba bundan önce de çok pot kırmıştı. Bu vahşi cinayet bardağı taşıran son damla

oldu. DG'ye haber verildi. Langley ile yaptığımız görüşme sonucunda, Emiliano Coiba'nın kariyerine son verilmesi kararlaştırıldı.

—Kim kararlaştırdı? diye sordu Malko.

—Milli Güvenlik Konseyi.

Vantilatörler hâlâ sessizce dönmeye devam ediyordu. Pasifik, bir fırtınanın habercisi gibi kurşuni bir renk almaya başlamıştı. Malko koltuğunda kımıldandı.

—Coiba'yi öldürmek için bana mı güveniyorsunuz? diye sordu. Bunun benim uzmanlık alanımın dışında olduğunu bilmiyor musunuz?

Herbert Lavvn'un yüzünde eğlenen bir ifade belirdi. Fok balıkları gibi nefes alarak öne eğildi ve dosyadan büyük bir fotoğraf çıkartarak Malko'ya uzattı. Malko bir önceki korkunç görüntüden sonra bu fotoğrafı görünce zevkten dört köşe oldu.

Bu melez olduğu anlaşılan esmer bir kızın fotoğrafıydı. Kızın vahşi bir güzelliği vardı. Leopar desenli bir mayo giymiş, merdivenlerin üzerinde ayakta poz vermişti. İri göğüsleri incecik beliyle büyük bir çelişki oluşturuyordu. Bukleli siyah saçları, iri dudakları ve kocaman badem gibi gözleriyle tipik bir Latin Amerikalı'ydı.

—Kim bu? diye sordu Malko.

—Miranda Ochoa, dedi CIA'nın bölge şefi. 1984 Panama Güzeli. Yeni hedefiniz.

III. BÖLÜM

Malko şaşkınlıkla fotoğrafı yerine koydu.

—Onu da mı öldürmek istiyorsunuz?

—Hayır, diye anlattı Herbert Lawn üçüncü kadehi de boşaltarak. "Kaplan" Operasyonu için ona ihtiyacımız var. Böylece Coiba'yı devre dışı bırakabileceğiz. Bu genç kadın Coiba'nın metresi.

—Anlamadığımı itiraf etmeliyim, dedi. Malko. Size nasıl yardım edeceğim?

—Miranda Ochoa'yı baştan çıkartacaksınız. Onun aşığı olup, küçük sırlarını öğrenmelisiniz.

—Fakat biraz evvel Coiba'nın metresi olduğunu söylediniz...

—Doğru ama ona aşık olduğunu söylemedim. Edindiğimiz bilgilere göre Coiba'yı aldatıyormuş. Tabii gizli olarak ve sadece kalbini çarptırabilen erkeklerle.. Özellikle de Avrupalı tiplerle. Herhalde siyah bııklı erkeklerden bıkmış.

Malko inanamayarak fotoğrafı bir kez daha aldı.

—Yani beni bunca yoldan sadece bu güzel kadına kur yapmak için mi getirttiğinizi söylemek istiyorsunuz? Daha yakınlardan birini bulamadınız mı?

Herbert Lawn Malko'ya gülümsedi:

—Birincisi, çekiciliğiyle o kızı elde edebilecek birine ihtiyacımız vardı, ikincisi güvenilir olması çok önemliydi. Üçüncüsü Amerikalı

olmamalıydı. Dördüncüsü bakışları sıcak olmalıydı. Görevin zorluğu bir yana General Coiba hiç de hoşgörülü bir adam değildir. Paylaşmaktansa rakiplerini parça parça etmeyi tercih eder. Şimdi anladınız mı?

Malko şaşkınlıkla onu dinliyordu. CIA'nın elinde bu işi başarabilecek başka birinin olmaması çok ilginçti.

—Miranda'nın yatağına girmeyi başardığını varsayalım, dedi. Bu planlarınıza nasıl bir katkıda bulunacak? Herhalde olaya bir aşk cinayeti süsü verdirmeyeceksiniz.

Herbert Lawn'un yüzünde kısa süreli bir gülümseme belirdi.

—Hayır. Fakat operasyonu yürütebilmek için Miranda Ochoa'ya ihtiyacımız var. Langley'den yeşil ışık yanar yanmaz Coiba hakkında bir dosya hazırlamaya başladım. Ve kısa zamanda onun ne kadar zorlu biri olduğunu anladım.

—Niçin?

—Çünkü adam paranoyak... Kendisinden önce o makamda bulunan kişiyi öldürmüştü.

—Üçüncü Dünya'da başarının yolu bu dedi Malko.

—Genellikle diye kabul etti Amerikalı. Fakat Coiba aynı akibete uğramak istemiyor anlaşılır. Kendini çok iyi koruyor, özel hayatı yok, dışarı çıkmıyor ve çok az sayıda ziyaret kabul ediyor. Villasından polis kışlasına golf oynamaya gidiyor ve hiçbir zaman aynı yolu kullanmıyor. Hatta saatlerin bile aynı olmamasına dikkat ediyor. Koruyucularına avuç dolusu para akıtıyor ve hepsine birbirlerini kontrol ettiriyor. Evine sızabilmek olanaksız.

Her yerde televizyon kameraları var. Kapılarda kasa kapısı gibi sağlam. Bir düğmeye basmasıyla odaya bir anda elli kişi doluyor.

—Ya boş zamanları?

—Polis kışlasında geçiyor.

—Ya yolculukları?

—Çok az seyahat ediyor. Geriye sadece özel hayatının gizli yanı kalıyor.

—Miranda Ochoa mı?

—Evet, kız iki yıldır onun metresliğini yapıyor. Ochoa'yı kendi evinde ziyaret ediyor. Üzerindeki korumaların kalktığı tek an bu ziyaretler. Yalnızca zamanını iyi öğrenmek gerekiyor. Coiba'nın nerede olduğunu birkaç saat öncesinden bilmek için yardımınıza ihtiyacımız var.

—Ziyaretleri düzenli değil mi?

—Hayır. Bildiğimiz kadarıyla birdenbire herkesi başından savıyor ve metresiyle birkaç saat geçirdikten sonra evine dönüyor. Aslında evli ve dört çocuğu var.

—Peki metresinin evini gözetlettirmeyi denemediniz mi?

—Evi yirmi dört saat boyunca gözaltında tutmamız gerekir. O zaman da yakalanma tehlikesi var. O mahalle G2 tarafından çok sıkı korunuyor. Bu iş için Amerikalı olmayan çok güvenilir adamlar bulmamız gerekiyor ki bu da çok zor.

—Miranda Ochoa'nın aşığını kaybetme tehlikesini göze alıp bizimle işbirliği yapacağından emin olamayız, dedi Malko.

Herbert Lawn alaylı gözlerle Malko'ya baktı.

—Aptallık etmeyin. Onu kandırmanız gere-

kiyor, bu da pek güç değil. Coiba'ya aşık değil. Panama Güzeli seçildiği günlerde kıza tutulan Coiba'ydı. Miranda da yumuşak bir şiddet gösterisine karşı çıkmadı. Böylece Coiba onu o daireye yerleştirdi ve normal bir hayat sürmesine engel oldu. Sizden istediğim çok riskli bir görev. Eğer Coiba planlarımızı keşfederse öfkeden deliye dönebilir. Miranda Ochoa'ya yaklaştığımız andan itibaren hayatınız tehlikede demektir. Size her şeyi söylemek zorundayım.

Malko dinliyordu. Tabancasını yanında getirmemişti, fakat Panama'da bu büyük bir sorun değildi. Tehlikeye de alışkındı. Şimdilik hiçbir şey fazla açık değildi. Ortada parçalanmış cesetten başka bir şey yoktu.

—Coiba'nın fotoğrafı var mı? diye sordu.

—Tabii, dedi Amerikalı.

Dosyadan Coiba'nın fotoğrafını çıkartarak Malko'ya uzattı.

Malko adamın tam bir katilinkine benzeyen küçük siyah gözleri, yassı bir yüzü olduğunu farketti. Bakışlarındaki sertlik gözden kaçmayacak kadar belirgindi.

—General Coiba, Peru'daki Santiago Askeri Akademisi'nden mezun dedi Herbert Lawn. Fakat hayata pek kolay bir başlangıç yapmamış. Fakir bir ailenin yedi çocuğundan biriymiş. Sonra eski başkanın yardımıyla şu anda makamında bulunduğu adamdan kurtulmuş ve Polis Örgütü'nün başına geçmiş. Çok zeki ve hırslı bir adam. Bazen psikopatlar gibi korkunç bir öfke krizine kapılıyor.

Malko Güney Amerikalı generallerin insan sevgisinden yoksun kişiler olduğunu dükkündü.

General Coiba da bu kurala uyuyordu.

—Genel müdürün fikir değiştirmeyeceğinden emin misiniz? diye sordu Malko.

Şirket'in bu tür yöntemler kullanmaktaki isteksizliğini biliyordu. General Coiba gerçekten haddini aşmış olmalıydı...

—Olanaksız, dedi Herbert Lawn. "Kaplan" Operasyonu için bütçeden para bile ayrıldı. Beyaz Saray da yeşil ışık yaktı.

—Mükemmel dedi Malko. Fakat onun yerine kimi geçireceksiniz? Sanırım bu da "Kaplan" Operasyonu'nun bir parçasıdır. Panama'nın yönetimini dolaysız olarak ele geçirmek istemezsiniz herhalde. Bu çok fazla sorun yaratabilir...

Amerikalı üzüntüyle gülümsedi.

—Elbette! Bu iş için elimizde uygun biri var. Yalnız bu konunun aramızda kalması gerektiğini takdir edersiniz.

—öyle dedi Malko.

—Polis Örgütü'nün iki numaralı adamı Albay Ignacio Santo Domingo, diye anlattı CIA'nın bölge şefi. Onu uzun zamandan beri izliyoruz. Bize sadık ve parlak bir kişiliği var.

—Onu elde ettiniz mi?

Herbert Lawn bıkkın bir hareket yaptı.

—Sadece ufak tefek şeyler. Biraz para, bir araba verdik. Bir de kızının Stanford Üniversitesi'nde okuması için gerekli masrafları karşılıyoruz. Akli başında ve antikomünist biri...

—Julio Chavarria'nın öldürülmesini engellemeyemedi mi?

Herbert Lawn bir sigara yaktı.

—Hayır. Orası General Coiba'nın yöneti-

minde olan bir bölge. Santo Domingo, söylediğine göre şefini caydırmaya çalışmış fakat başaramamış...

—Aslında Coiba size iyilik etmiş, dedi Malko. Size ondan kurtulmanız için gerekli olan fırsatı gümüş tepsi içinde sunmuş.

Amerikalı cevap vermeden önce, başının üzerinde yavaşça dönen vantilatörü izledi.

—Bir bakıma doğru. Fakat aslında bunun da öbürleri gibi gelip geçeceğini sanıyordu. Bu Latin Amerikalılar şiddete o kadar alışkınlar ki, dünyada herkesin kendileri gibi olduklarını sanıyorlar.

—Chavarria hiç kuşkulananmamış mı?

—Kuşkulananmış fakat Coiba'nın kendisine dokunmaya cesaret edemeyeceğim düşünmüş...

—Demek dostunuz Albay Santo Domingo patronunun yerine geçmeye hazır...

—Öyle dedi Herbert Lawn gülümseyerek. O başa geçince sorunlarımız azalacak. Bize güçlük çıkartmayacak bir yurtsever.

Başka bir deyişle CIA tarafından ödüllendirilecekti.

—İktidar zevkinin onu değiştirmeyeceğini umalım, dedi Malko. Peki ben güzel Miranda ile nasıl karşılaşacağım?' Herhalde apartmanının kapısında beklemem doğru olmaz...

—Casuslarımızdan biri olan Bruce Gonzales ile irtibat kuracaksınız. Güvенеbileceğiniz biri. Annesi Amerikalı, Panamalı bir işadamı. Çevresi çok geniştir. Bu tür işler için hep onu kullanırım.

—Plandan haberi var mı?

Herbert Lawn gevrek bir kahkaha attı.

—Elbette ki hayır! Yoksa korkudan Ölürdü. Bizim Miranda'mın evine mikrofon yerleştirmek istediğimizi sanıyor...

—Anlıyorum. Sırası gelmişken ben ihtiyacınız olan bilgiyi edinirsem görevi kim tamamlayacak?

—Ben her şeyi ayarladım. Honduras'tan adamlar getirttim. Şimdi bir araba sizi şehre götürecektir. Morriott Oteli'nde adınıza bir oda ayrıldı. Güney Bölge komutanlığı için bir grup odayı seneliğine kiralarız.

—Ülkeye girdiğim resmi olarak bildirilmeyecek mi? diye sordu Malko şaşırarak.

—Bildirilecek. İsminiz ve pasaport numaranız yetkililere iletilecek. Bir bakıma bizim sorumluluğumuz altındasınız.

—Ne olarak?

—Avusturyalı bir gazeteci olarak tabii. Güney Bölge karargâhı hakkında bir röportaj yapıyorsunuz. Ve bütün misafirlerimiz gibi Marriott'da kalıyorsunuz. Otel şehrin en iyisidir, hem de fazla uzakta değildir.

Amerikalı, bir kağıda iki telefon numarası yazarak Malko'ya uzattı.

—Mümkün olduğu kadar az görüşeceğiz. Sanırım sizin yerinize yerleşmeniz birkaç gün alacaktır. Bana Bruce aracılığıyla haber gönderin. Çok önemli bir şey olmadıkça beni evimden ve konsolosluktan aramayın. Telefonlarımız dinleniyor. G2'yi İsraililer organize ettiler, bu yüzden de her şeyden haberdar olabiliyorlar. Siz başarıya ulaşır ulaşmaz dosyanın son ayrıntılarını gözden geçireceğiz.

"Dosya" dediği de çok tehlikeli bir cinayet hakkında toplanan bilgileri içeriyordu. Malko

yüksek makamdakilerin suçlarını allayıp pullamalarına hayran oluyordu.

*

**

Ufak bir antreye sıkışmış sekreter Malko'nun geldiğini duyunca başını kaldırdı.

—Senyor Bruce Gonzales ile görüşecektim, dedi Malko kartını uzatarak.

Sekreter kartı alarak yan taraftaki büroya geçti. Çıktığında yanında ufak tefek bıyıklı bir adam vardı. Malko'yu duvarlarında çerçevelenmiş diplomaların asıldığı ufak bir büroya aldı.

—Sizi bulmakta güçlük çektim, dedi Malko.

Malko otelden kiraladığı Toyota ile Edificio Monica'ya gelene kadar uzun süre dolanıp durmuştu...

—Biliyorum! Buradaki adreslere yabancıların alışması kolay değildir.

—Herbert Lawn, sizin bana yardım edebileceğinizi söyledi, dedi Malko.

—Tabii ki! diye doğruladı Panamalı. Şimdiden bir şeyler ayarladım bile.

—Ne gibi?

—Yarın akşam Atlapa'da yani Kongre Sarayı'nda 1986 Panama Güzeli seçilecek Eski güzel olduğu için Miranda Ochoa da gelecek. Size tam onun yanında bir yer ayarlamayı başardım.

—Peki General Coiba gelmeyecek mi?

Bruce Gonzales güldü.

—Hayır hayır, o karısı ve çocuklarıyla televizyondan seyredecek... Yani herkes gibi. Panama halkı güzellik yarışmalarını çok sever. Fakat siz yine de dikkatli olun, diye seslendi

Bruce kurnaz bir gülümsemeye. General çok kıskançtır. Sevgilisine kur yaptığınızı öğrenmeli yoksa...

—Yoksa ne?

Panamalı'nın endişeli yüz ifadesi kapının aniden açılıp içeri genç bir kadının girmesiyle dağıldı.

—Selam!

Malko yeni geleni inceledi. Ufak tefek, hayat dolu biriydi. Kısacık etekleri bacaklarını açıkta bırakıyordu. Parmakları yüzük doluydu ve kocaman bir çanta taşıyordu. Çantayı masaya bıraktıktan sonra Malko'nun karşısına oturdu.

—Senyor Linge sizi arkadaşım Ines de Castro ile tanıştırayım, dedi Bruce. La Prensa da gazetecilik yapıyor. (Sonra genç kadına döndü) Senyor Linge de gazeteci, Avusturyalı.

Ines Malko'ya bakarak yüzünü buruşturdu.

—Gazeteciye hiç benzemiyorsunuz, dedi meraklı bir ses tonuyla. Bence uyuşturucu ya da silah işine daha çok yakışsınız.

—Ines!

Gazeteci kadın kuru bir kahkaha attı.

—Pekâlâ, artık şaka da yapılmıyor...

Acıktım! Arkadaşını da davet et, birlikte senin şu allanın cezası İtalyan'ına gidelim... Fazla zamanım yok.

Böyle bir fırtına karşısında, Bruce Gonzales donup kalmıştı. Birlikte bürodan çıkarılarken Ines sekretere öldürücü bir bakış fırlattı. Dışarı çıkar çıkmaz da sevgilisine döndü.

—Umarım artık şu inek.kılıklı Lucia'nın göğüslerini kurcalamıyordur...

Panamalı'ya cevap verme fırsatı bırakma-

dan Malko'ya dönüp devam etti.

—Bruce iri göğüslülere bayılıyor, benimkileri de ufak buluyor...

Kavga lokantaya geldiklerinde kesildi. Ines sigarasını yakarak, iki erkeğin arasına yerleşti.

*

Hesap geldikten sonra, Bruce Gonzales saatine baktı.

—AmanAllahım, benim Polis'de randevum vardı.

Ines Gastro horgörüyle yüzünü buruşturdu.

—İşte bu kadar sen git o sersemli gör! Ben taksi tutarım.

—Ben sizi götürürüm, diye teklif etti Malko bu genç bombanın çekiciliğine kapılarak.

Ines yemek boyunca durmadan sigara içmişti, iğneleyici konuşmalarına rağmen son derece sıcak insanı çeken bir kişiliği vardı. Ufak tefek sinirli vücudu aşk için yaratılmış gibiydi. Bruce'den ayrıldıktan sonra genç kadın rahat bir soluk alarak Toyota'ya yerleşti.

—Sonunda, doğru dürüst bir şeye binebilirim! Bruce'un ki üç aydır bozuk. Arabasmdayken patlayacak gibi oluyorum. La Prensa'nın nerede olduğunu biliyor musunuz?

—Siz söyleyeceksiniz.

—Espanâ Caddesi'ni izleyip 11 Ekim Bulvarı'ndan sola dönün.

Malko söylenileni yaptı. Ines biraz sakinleşmişti. Malko'dan ayrılırken içini çekti.

—Sizinle olmak güzeldi! Burada erkekler ilk otuz saniye içinde yanlarındaki kadının orasını burasını elleyemediler mi onurları kırılıyor. Ben de bir fahişe gibi giyinerek onlardan

öcümü alıyorum.

Malko ülkenin adetlerini uygulayamadığı için pişmanlık duydu.

—Benim isterik biri olduğumu sanmayın. İki sene boyunca hiç sevişmeden durabildim! Hoşçakalın. Panama'da neler döndüğünü gazetelerden öğrenemezseniz beni arayın. Geç saatlere kadar buradayım.

Genç kadın kapıyı kapattıktan sonra Malko bir süre onun incecik sinirli ama seksi vücudunu seyretti.

Şehrin merkezine inerken, Miranda Ochoa ile olan randevusunu düşünmek için büyük bir çaba harcaması gerekti.

IV. BÖLÜM

Canlı, kıpkırmızı, etli dudaklar masum bir ifadeyle parlayan çekik gözler, gece elbisesinin dekolte yakasından taşan iri göğüsler insanı çılgına çevirecek kadar çekici bir görüntü yaratıyordu.

Malko Miranda Ochoa'yı görünce ^-nefesi kesilmişti. Sağ tarafında oturan bıyıklı adam, eski Panama güzelinin göğüslerini seyretmekten çatalı ağzına zorlukla götürebiliyordu.

Genç kadın uzun masanın başında oturuyordu. Malko da hemen sorundaydı. Gecenin başlangıcından beri bakışları sık sık birbirlerine takılıyordu. Hem gürültü yüzünden hem de fazla dikkat çekmemek için pek fazla konuşma-mışlardı. Birçok kez Miranda onun bakışlarını arayarak özür dilercesine bakmıştı. Göz kamaştırıcı güzelliğine rağmen sıkılgan görünüyordu. Siyah dalgalı saçları, zümrütlerle süslenmiş kulaklarını çevreliyordu. Genç kadın yarışmacıları alkışlamak için ayağa kalktığı anda Malko ilk teşhisinde yanılmadığını anladı. Gümüş rengi, uzun elbisesi incecik belini, fotoğraftaki mayodan çok daha iyi ortaya çıkarmıştı. General Coiba zevkli bir adamdı.

Elleri masanın üzerinde birbirine değince Miranda Malko'ya gülümsedi.

—Uzun zamandan beri mi Panama'dasınız? Sizinle hiç karşılaşmamıştım.

—Yeni geldim, dedi Malko. Gazeteciyim. Birden bir alkış koptu. Sonuç açıklanmıştı.

Birinci seçilen iriyan esmer tenli kız geleneksel kraliçelik kurdelesini takıp nedimeleriyle sahneye geldi. Malko Miranda Ochoa'nın kulağına eğilmek için bu fırsatı, kaçırmadı.

—Siz bu kraliçeden çok daha güzelsiniz.

Genç kadın Malko'yu şaşırtarak kulaklarına kadar kızardı. Malko bacağına masanın altından yaklaştırarak Miranda'nın bacaklarını buldu. Miranda hafifçe sıçrayarak, soru dolu bakışlarla onu süzmesine rağmen geri çekilmedi. Malko'nun altın sarısı gözleriyle büyülenmiş benziyordu. Genç adam Miranda'nın ona karşı kayıtsız olmadığını anladı.

Havadan sudan konuşmaya devam ederlerken genç kadının göğüslerinden gözlerini alamayan öbür yanındaki adam durmadan araya girdi. Miranda ona Avrupa hakkında bir sürü soru sordu ve çok geçmeden aralarında bir yakınlık kuruldu.

Yemek bitmek üzereydi. Orkestra sahnedeki yerini aldı. Malko Miranda'ya doğru eğildi.

—Dans eder misiniz?

Genç kadın kısa bir tereddüt geçirdikten sonra kabul etti ve birlikte pisti dolduran çiftlerin arasına karıştı. Miranda kavalyesinden biraz uzakta dans ediyordu. Malko alışageldiği yöntemlere veda etmek zorunda kalacaktı. Sıradan bir yapışkan gibi davranmayacaktı.

—Bu şehirde güzel bir diskotek var mı? diye sordu.

—Evet. Union Clup.

—Oraya gidip bir içki içmek istemez miydiniz?

Miranda başını salladı.

—Yo hayır, yapamam.

—Neden?

—Hayır, diye cevap verdi genç kadın. Eve dönmeliyim.

Sesindeki pişmanlık açıkça belliydi. Malko'ya bakan gözleriyle gülümsüyordu. Malko onun beline sıkıca sarıldığında karşı koymadı. Müzik birden kesildi. Malko, Miranda Ochoa'nın elini tuttu.

—Sizi böyle kaybetmek istemiyorum.

Miranda'nın yüzünde kaçamak bir gülümseme belirdi.

—Tekrar görüşürüz. Panama City küçük bir şehirdir.

—Size eşlik edebilir miyim?

—Başka biriyle geldim, dedi. Beni bekliyor onu böyle bırakmam.

Genç kadın gitmekten bahsediyordu, fakat yerinden kıpırdamıyordu. Bakışları Malko'ya dikiliydi. Elini de hâlâ geri çekmemişti. Malko'ya o iri göğüsleri şimdi daha hızlı inip kalkıyormuş gibi geldi.

iriyan sarışın, yakışıklı homoseksüel tipli biri yanlarına gelerek Malko'yu soğukça selamladıktan sonra, Miranda'ya döndü.

—Gel haydi guapita...

Miranda üzüntüyle Malko'ya gülümsedi. Malko sesini alçaltarak ona doğru eğildi.

—Sizi nerede bulabilirim?

—Edificio Tarpeya'da oturuyorum. Rehberde yazılı, iyi akşamlar.

Malko uzaklaşan genç kadının arkasından baktı. Müthiş bir yaratıktı. CIA işin içinde olmasa bile onu yatağına almak için elinden geleni yapardı.

**

Miranda'nın kalabalıkta kayboluşunu izlerken birinin kendisine işaret ettiğini gördü. Bruce Gonzales'di, arkadaşı Ines de yanındaydı. Ines makyajı ve mini eteğiyle çok daha kadınsı görünüyordu.

—Size bir bardak içki ısmarlayayım, dedi Panamalı. Nasıl geçti?

Ines'in yüzünde alaylı bir ifade belirmişti.

—Pek fena değil, dedi Malko içki teklifini reddetmeyerek.

—Coiba'nın metresinin yanındaydınız, dedi Ines de Castro. Sizi gördüm. Galiba göğüslerini sonradan büyüttürmüş.

—Ines! diye bağırdı sevgilisi.

Genç kadın yılan gibi ona döndü.

—Onlara dokundun mu? Sana göğüslerini ameliyat ettirmiş diyorum. Panama'da herkes bunu biliyor. Üstelik Coiba'yla birlikte olmak için insan zevksiz olmalı. Adam maymuna benziyor...

Bardağını bir dikişte bitirip bir sigara yaktı ve devam etti.

—Erkeklerin fahişelerden hoşlandıkları doğru tabii. Pekâlâ ben çalışmaya gidiyorum.

Kalkıp soğukça sevgilisine sarıldı, Malko'ya da gülümsedikten sonra kapıya ilerledi.

—Durum nasıl? diye sordu Bruce Gonzales kaygılı bir sesle.

—Henüz başlangıçtayız diye cevapladı Malko. Onun telefonunu aldım.

—Bay Lawn'a bunun kolay olmayacağını söylemişim, dedi Panamalı. Fakat izlediğim kadarıyla kadın sizden hoşlandı. Ines'e kulak

asmayın. Miranda hafif bir kadın değildir. Coiba'ya hayır diyemezdi.

Kalkıp çıkışa yöneldiler Malko birden gördüğü manzarayla donup kaldı. Kalabalığın arasında bir kadın tek başına oturuyordu. Büyüleyici yüzündeki vahşi çekicilik hemen göze çarpıyordu.

—Kim bu? diye sordu Malko.

—Julio Chavarria'nın dul eşi, dedi Bruce.

—Müthiş biri...

—Tanışmak ister misiniz? Kendisini tanırım.

—Memnuniyetle, diye cevap verdi Malko.

Bruce yaklaşarak kadının elini öptü ve Malko'ya dönmeden önce bir şeyler söyledi.

—Senyor Linge....

Malko eğilerek selam verdi.

—Senyora Angelina Chavarria, dedi Bruce.

Kadın utangaç bir tavırla bakışlarını kaçırdı. Masa vücudunun büyük bir kısmını saklıyordu, fakat görünen bölümü de yeterince göz kamaştırıcıydı.

—Buraya hiç gelmemeliydim. Bütün bu eğlencenin ortasında kendimi öyle garip hissediyorum ki...

Bir süre sessizlik oldu. Bu arada Bruce neşeli bir grupta birlikte yanlarından ayrılmıştı. Birkaç dakika sonra Angelia Chavarria uzun uzun iç geçirip Malko'ya döndü.

—Senyor, gitmem gerekiyor.

Malko, genç kadının kalkınca ortaya çıkan biçimli vücudunu farketti. Kalçalarının yuvarlaklığı bir azizi bile baştan çıkartabilirdi.

—Size eşlik etmemi ister miydiniz? dedi Malko bu harika kadından etkilenerek.

—Sizi rahatsız etmek istemem! dedi dul

kadın. Bir taksi çağırayım.

—Lütfen izin verin.

Genç kadın Malko'nun Toyotası'nayerleşti.

—Jean Sokağı'nda oturuyorum.

Sürdüğü parfüm arabayı doldurmuştu. Ellerini çantasının üzerinde kavuşturmuş dimdik oturuyordu. Tam bir kraliçe gibiydi. Malko on dakika sonra bahçe içinde bir evin önünde durdu.

—Teşekkürler.

—Sizi tekrar görmek isterdim, dedi Malko. Başınıza gelen korkunç bir olaydan bahsedildiğini duydum.

Genç kadın alçak gönüllülükle başını eğdi.

—Senyor, kocamın ölümünden beri kimseyi görmüyorum. Adios.

Malko da inerek, onu kapıya kadar geçirdi. Birden karanlıktan tekerlekli iskemleli bir adam çıkarak Malko'ya limon satmak istedi. Malko limon almadı, ama ona biraz para verdi. Kendi kendine öfkelenmişti. Eşlik etmesi gereken kişi Coiba'nın metresiydi, Julio Chavarria'nın dul eşi değil.

*

**

Malko bir türlü yaramamıştı. Hem morali bozuktu hem de saat farkına henüz alışamamıştı. Gözünün önüne sık sık Ines de Castro'nun karanlık ve keskin bakışları geliyordu. Aşağı inip arabasına bindi.

La Prensa'nın girişinde bir santral memuru ona Ines'in bürosunu gösterdi.

İçerisi tam bir kargaşa içindeydi. Makinelerin telefonların oraya buraya koşuşan insanların sesleri ortalığı kaplamıştı. 40 numaralı

büronun kapısını çalınca içerden bir bağırtı duyuldu.

Ines masasının üzerine eğilmiş çalışıyordu. Bluzunun düğmelerini yarıya kadar açmıştı. Malko'yu görünce duyduğu şaşkınlık açıkça belli oluyordu.

—Burada ne arıyorsunuz?

Her zamanki gibi sevimliliği üzerindeydi.

—Bana geç saatlere kadar gazetede kaldığınızı söylemişsiniz, dedi Malko.

Genç kadın kalemini bırakıp alaylı bir ifadeyle dudaklarını büzdü.

—Bu akşam şansınız yoktu. Duldan da, sürtükten de yüz bulamadınız. Sizi kadına asılırken gördüm. Herhalde iri göğüslerden hoşlanıyorsunuz.

—İri göğüslerden hoşlanmam dedi Malko sinirlenerek. Sizinkiler yeterince güzel.

Ines bir kahkaha attı.

—Haydi haydi! Ben güzel değilim, ufak tefek biriyim, göğüslerim küçük üstelik fahişelik de yapmıyorum.

—Pekâlâ istemiyorsanız giderim...

—Bekleyin, şu kâğıdı götürüp geliyorum.

Ne yapacağı belli olmayan hali diğer iki güzelin de görüntüsünü silmeye yetiyordu.

—Ben susadım, gidip bir şeyler içelim.

*

**

İçeri girdiklerinde Bistrot barı boştu. Burası Panama City'nin en güzel yerlerinden biriydi.

—Bir passoa! dedi Ines.

—O da nedir?

—Bir çeşit likör. Size de tavsiye ederim. Az sonra alev kırmızısı bir içkiyle dolu iki

bardak geldi.. Ines taburede rahat edemeyerek kıpırdanıp duruyordu. Malko onun aradığının gerçekte ne olduğunu merak etti. Havadan sudan konuşmaların sonunda, Malko kadının oligarşik bir aileden geldiğini öğrenmişti. Şimdiye kadar bir sürü sevgilisi olmuştu.

—Julio Chavarria'nın dul eşi uzun süre yalnız kalmayacağına benziyor, dedi Malko. —O kadın aptalın teki. Bir arkadaş geçen sene onunla bir otelde karşılaşmış. Serserinin biriyle bütün gece sevişip zevkten bağırıp durmuş.

Taburesinden kayarak ayağa kalktı. —Beni götürür müsünüz? diye sordu. Gazeteye dönmeliyim.

La Prensa'nın koridorları boştu. Birlikte ikinci kata çıktılar. Ines bir süre ortadan kaybolduktan sonra Malko'nun yanına döndü.

—Domuzların hepsi yemeğe gitmişler! Burada kalmak zorundayım.

—Ben sizi yalnız bırakayım, dedi Malko. Ines çocuksu bir ifadeyle yumuşayan bakışlarını kaldırdı.

—Ya hayır! Burada yalnız kalmaktan hoşlanmıyorum.

Malko'nun kararsızlığını görünce devam etti.

—O dulunki gibi göğüslerimin olmadığı bir gerçek ama...

Masaya dayanmış koyu renk gözlerini Malko'ya dikmiş meydan okuyordu. Malko yaklaşıp genç kadını kalçalarından tutarak kendine çekti. İnes'in vücudu zevkle titrediği halde tedbiri bırakmadı.

—Bana tecavüz etmek mi istiyorsunuz?

Malko bıkkınlıkla cevap verdi.

—Hayır, sevişmek istiyorum.

Ona uzandığında, genç kadının dudakları önce aralanmadı, sonra dili sıkılganlıkla ilerledi. Malko elini bluzundan içeri sokup göğüslerine dokununca zevkten titredi. Hâlâ belli belirsiz öfke dolu sesiyle sordu.

—Bütün o mükemmel kadınlardan sonra sizi tahrik edebildiğim doğru mu?

—Hayır, numara yapıyorum, dedi Malko.

Genç kadın eteğini yukarı kaldırdı. Önce naylon çorapları, sonra jartiyeri daha sonra da çıplak teni göründü.

—Ama benimle burada sevişemezsiniz! diye bağırdı Ines.

Malko'nun arzusu o denli yoğunlaşmıştı ki, onu dinlemeden okşamaya koyuldu. Sonunda Ines nefesi kesilerek zevkin doruğuna yükseldi. Malko okşamaya devam ediyordu.

—Durun! Bana böyle davranmayın...

Kapının kapalı olup olmadığını bile kontrol etmemişlerdi. Malko kadını bırakınca Ines rahat bir nefes alarak eliyle Malko'yu tuttu. Malko'nun dayanacak gücü kalmamıştı. Genç kadını daktilonun yanına, masanın üzerine yatırdı.

—Ne yapıyorsunuz? diye itiraz etti Ines.

Fakat pek fazla karşı koymayınca vücutları birleşti. Az sonra ayrıldıklarında genç kadın uzun süre kendine gelemedi.

—Siz... diye mırıldandı. Yataktan başka hiçbir yerde sevişmemiştim.

Eteğini indirip bir sigara yaktı. Akan rimelini temizleyip gözlerini Malko'nun gözlerine dikti.

—Niçin benimle seviştiniz?

İşte yine başlıyordu....

—Miranda Ochoa'yı düşünüyordum, dedi Malko.

—Aptal!

Yüzü altüst olmuştu. Malko onun gözünden süzülen yaşları görünce, genç kadına gerçekten kötülük ettiğini anladı. O sırada telefon çaldı. Ines kısa bir cevap verdikten sonra ahizeyi yerine bıraktı.

—Ben gidiyorum, dedi. Hoşçakahn.

Çantasını kaptığı gibi yerinden fırladı. Kapıyı kapatmadan önce arkasına döndü.

—Madem onunla sevişmeyi bu kadar istiyorsunuz her akşam üstü El Panama Oteli'nin havuzuna gider. Hoşçakahn.

Ines'in olağanüstü cinselliği ve aşırı duyarlılığı karşısında Malko ne yapacağını şaşırılmıştı. Genç kadının son sözlerinin işini kolaylaştırabileceğini düşünerek La Prensa'dan çıktı. Bir yandan da Coiba'mn metresiyle bu karşılaşmalarının verimli olmasını diliyordu.

V. BÖLÜM

—Senyora Ochoa lütfen.

—Kim arıyor?

—Senior Malko Linge.

—Biraz bekleyin.

Birkaç metalik sestem sonra yine aynı cevabı aldı.

—Burada yok.

Bu sabahtan beri beşinci denemesiydi. Numarayı bulması kolay olmuş, fakat hiçbir sonuç alamamıştı. Ines de Castro'yu da aramış ama ne onu ne de Bruce'u bulamamıştı.

Verilen bilginin doğruluğunu bizzat araştırmaktan başka çaresi kalmamıştı.

Eskiden El Panama'nın adı Hilton'du. Panama'nın 58 kalburüstü insanların uğrak yeri olan otel, rutubete ve kötü bakıma rağmen Amerikan etkisini hâlâ koruyordu.

Malko çevresinde küçük bungalovlar bulunan dikdörtgen şeklindeki havuzun kenarına geldi. Havada insanı bunaltan bir sıcak vardı. Şezlonglarda güneşlenenler hep erkekti. Malko birkaç dergi alarak, girişin karşısına yerleşti. Artık Coiba'mn güzel metresini beklemekten başka yapacak bir şey yoktu.

Aradan bir saatten fazla zaman geçti. Malko elindeki dergiyi bitirmek üzereyken içeri iki kadın girdi. Biri ufak tefek bir sarışın diğeri de MirandaOchoa'ydı. Birlikte bungalovlardan birine giderlerken bütün bakışlar onlara çevrilmişti. Tekrar dışarı çıktığında Miranda'

nm üzerinde bacaklarının güzelliğini belirginleştiren mor bir mayo vardı. Malko'nun ağzı kurumuştı. Genç kadının suya dalmasını bekleyerek, kendisi de havuza atladı.

—Merhaba Miranda!

Genç kadın bir anda döndü. Malko önce sadece, gözlerindeki şaşkınlığı farkedebildi. Angelina Chavarria'dan bile daha masum bir görünüşü vardı. Birden Miranda'mn gözlerinde ilgi dolu bir ışık yandı.

—Merhaba! Burada ne arıyorsunuz?

Çok şaşkın ve tedirgindi. Sırtını havuzun kenarına dayadı. İri göğüslerine rağmen, omuzları dar görünüyordu.

—Burayı sık sık uğradığınızı öğrendim, dedi Malko, ben de gelip sizi bekledim...

—Fakat niçin?

—Sizi tekrar görmek istiyordum.

Miranda sıkılganlıkla gülümsedi.

—İşte buradayım...

—Dün gece çok güzeldiniz, diye devam etti Malko.

Miranda Ochoa dalgalı saçlarını salladı.

—Benimle böyle konuşmamalısınız, pek özgür sayılmam, Yapacak çok şeyim var.

—Pek öyle görünmüyor.

Miranda tekrar yüzmeye koyulunca, Malko da onu takip etti. Havuzun sonunda, yüzleri karşı karşıya durdular.

—Çok inatçısınız! dedi genç kadın.

Ses tonu ciddiydi, fakat gözleri gülüyordu. Malko'nun altın rengi gözleri onu etkilemişti. Bir süre hiç konuşmadan öylece kaldılar. Malko'nun bakışları Miranda'mn göğüslerine takılınca, genç kadın kulaklarına kadar

kızardı. O harika vücuduna rağmen, küçük bir kız gibiydi.

—Ne istediğimi biliyor musunuz? diye sordu Malko.

Miranda Ochoa gözlerini kaçırıldı.

—Bilmek istemiyorum...

—Sizi dedi Malko.

Yumuşak bir hareketle yaklaştı ve suyun altında bacakları birbirine süründü. Miranda çarpılmış gibiydi. Malko'nun sol kolu suyun altından genç kadının belini sardı. Sevişiyorlarmış gibi bacaklarıbirbirlerininine dolanmıştı.

Bu sadece birkaç saniye sürdü. Sonra Miranda korkulu ve şaşkın bakışlarla kendini kurtardı.

—Siz delisiniz! Ya bir gören olsaydı.

Malko hemen hemen boş olan havuzu gösterdi.

—Arkadaşınızdand ve birkaç yabancından başka kimse yok.

Miranda başını girişe doğru çevirip telefon kulübesinin bulunduğu yöne baktı.

—Ayakta sigara içen adamı görüyor musunuz?

Malko gömlek giymiş bıyıklı bir adam farkettil. Arka cebinden bir telsiz anteni çıkmıştı.

—Evet kim o?

—Beni gözlemekle görevli diye anlattı genç kadın. Sizinle uzun süre kalamam.

—Kocanız hesabına mı çalışıyor?

Miranda gülümsedi.

—Panama'yı tanımadığınızı belli oluyor. Kocam değil ama hayatımdaki çok güçlü ve kıskanç birinin hesabına çalışıyor.

—Ona aşık mısınız?

—Bu sizi ilgilendirmez.

—Yine de sizi görmek istiyorum, diye ısrar etti Malko.

Miranda suya atılıp uzaklaşırken, arkasına döndü.

—Pekâlâ, bu akşam Union Club'a gelin... Orada olacağım.

Malko onun biraz ileride havuzdan çıktığını gördü. Yarım saat sonra giyinip, Miranda ve arkadaşının otelden ayrılmasını bekledi. Böylece onları izleyebilirdi. Cebinde telsiz olan bıyıklı geçerken soran gözlerle onu inceledi.

Miranda Ochoa gri BMW'nin direksiyonuna geçti. Bıyıklı adam da eski bir Amerikan arabasına bindi. Malko da Toyota'sına yöneldi. Üç araba birlikte yola koyuldular. Malko BMW'nin birkaç metre gerisindeydi. Bir ara Miranda'yı gözden kaçırmamak için bir kırmızı ışığı görmemezlikten geldi. Tam BMW Porras Caddesi'ne sapacakken arkadan siren çalarak gelen motosikletli bir polis kenara çekmesini işaret etti.

—Az önce kırmızı ışıkta durmadınız, dedi İspanyolca. Ehliyetiniz lütfen.

Malko ona belgelerini uzattı.

—Şimdilik tamam, fakat dikkatli olun. Panama'da trafik kurallarına kesinlikle uyulur. Yabancı olmasaydınız, sizi Trafik şubesine götürürdüm.

Malko öfkeden deliye dönerek tekrar Toyota'sma bindi. Miranda Ochoa'nın muha fızının onu ihbar ettiğinden emindi... Sorunlar başlıyordu.

*

**

Malko büroya girdiğinde, Bruce Gonzales telefonda sesini duyurabilmek için avaz avaz bağıırıyordu. Panama'nın sıcağından sonra içerinin serinliği iyi gelmişti.

—Union Club'ı biliyor musunuz? diye sordu Malko konuşma bitince.

—Seçkin insanların gittiği güzel bir diskotektir. Yıllık üyelik ücreti on bin dolardır.

—Siz de üye misiniz?

—Hayır. Niçin sordunuz?

Malko ona Ines de Castro'nun verdiği bilgiyi ve Miranda'yla ikinci karşılaşmalarını anlattı. Panamalı başını salladı.

—Sizinle alay etmiş! Orada sizinle konuşa-bilmesi olanaksız. Herkesin gözü onun üzerinde ve her masada General Coiba'mn dostları var.

—Yine de gitmek istiyorum, dedi Malko. Bir yolunu biliyor musunuz?

—Ines'e sorabilirim. O diskoteğe üye...

Ahizeyi kaldırıp, uzun uzun ispanyolca bir şeyler konuştu. O kadar hızlı konuşuyordu ki, Malko anlamakta güçlük çekiyordu. Telefonu kapattığında Bruce gülümsedi.

—Ines'e ne yaptığınızı bilmiyorum, sanki sizden hoşlanmıyormuş gibi bir hali vardı... Sonunda kabul etti. Üçümüz birlikte dokuzda orada olacağız. Miranda'yla işler kolay olmuyor, değil mi? Bütün bunlar sadece evine mikrofon yerleştirebilmek için..*.

—Sizce Coiba'ya aşık mı?

Bruce Gonzales burun kıvrıdı.

—Yo, hayır. Onu duygusal yönden elde etmelisiniz. Çok saf ve romantik.

Union Club, sabahın dördüne kadar çevrede

oturan binlerce insana uyku uyutmuyordu. Fakat üyeleri, Panama'nın en zengin kişileri olduğu için, kimse sesini çıkarmaya cesaret edemiyordu.

Malko dans etmek için kalkan Miranda Ochoa'ya baktı. Her zamanki gibi göz kamaştırıyordu. Belinin inceliğini iyice ortaya çıkaran ipek bir bluz giymişti. Sekiz kişilik bir masada oturuyordu. Masadaki kadınlar Noel ağacı gibi süslenmişlerdi, erkeklerse puolarını dişliyorlardı. Ines de Castro Malko'nun kulağına eğildi.

—Bu sürtük sizi çok heyecanlandırıyor...

Geldiklerinden beri genç kadın ilk kez konuşuyordu... Vücudunu eldiven gibi saran mavi jarseden bir elbise giymişti. Bruce Gonzales onun bunun elini sıkarak zaman geçirmekten memnun görünüyordu. Malko, Ines'in bakışlarını aradı.

—Haydi dans edelim.

Cevap gelmeyince, elinden tutarak onu piste sürükledi. Genç kadın bir süre sonra gevşedi.

—içime çamaşır giymedim, dedi, orospulardan hoşlandığınıza göre sizi heyecanlandıracağını düşündüm.

Malko Miranda Ochoa'yla niye ilgilendiğini anlatamıyordu. Bruce Gonzales, kurdukları komplodan ona bahsetmemişti.

—Dün akşam onu düşünmüyordum, dedi.

Ines de Castro cevap vermeyerek arzuyla ona yapıştı. Malko belli etmeden çiftlerin arasından Miranda Ochoa'ya yaklaşıyordu. Artık aralarında sadece birkaç metre kalmıştı. Sonunda bakışları karşılaştı.

Şaşkınlık bir süre sonra yerini sıcak bir

ifadeye bırakmıştı.

Böğründe duyduğu ani bir acı, o gizemli anı bozdu. Ines'in kan beynine sıçramıştı.

—Aptal! diye bağırdı. Demek benimle bunun için dans etmek istediniz.

Ines kendini kurtarmaya çalışıyordu, Malko onu bırakmayınca taktik değiştirerek parmaklarının ucunda yükselip Malko'yu öptü. Vücudunu öyle bir sürtüşü vardı ki, pistin ortasında açıkça sevişiyordu. Neyseki Miranda Ochoa ile aralarına bir çift girmişti. Şarkı bitmek üzereydi. Ines masaya yöneldi. Malko Miranda Ochoa'ya yaklaşarak eliyle kalçasına dokunup kulağına eğildi.

—Müthişsiniz. Sizi çok arzuluyorum!

Genç kadının nasıl bir tepki gösterdiğini göremedi, fakat masasına döndüğünde, Miranda'ın kendisini incelediğini farketti. Bütün bunlar çok safça numaralardı,- ama başka şansı yoktu.

Ines de Castro bir sigara yakmış eteğini jartiyeri görünecek kadar sıyırmıştı.

Malko barışmak için elini onun dizine koyup yukarı doğru okşamaya başladı. Ines bacaklarını sıkarak Malko'nun daha fazla ilerlemesine engel oldu. Sonra da alaylı bir ifadeyle dudaklarını büktü.

—O sürtüğün görmesinden korkmuyor musunuz?

Bruce Gonzales salonun öbür uçundaydı. Malko'nun bu sözlere aldırmadığını görünce, Ines de Castro yavaş yavaş kaslarını gevşetti. Sonra vücudunda dolaşan parmakların ısrarı karşısında bak:-şlan yumuşadı.

—Durun!

Malko dinlemeyip devam etti. Ines zevkten öyle bir zıpladı ki masadaki içki şişesi devrildi. Malko birden Miranda Ochoa'nın tuvaletlere doğru yürüdüğünü görünce, Ines'i zevkiyle başbaşa bırakarak genç kadının yanına gitti.

—İyi akşamlar, dedi Miranda sıkılğan bir gülümsemeyle.

Malko onun yolunu kesti.

—Sizi görmek istiyorum. Tabii beş yüz kişinin ortasında değil.

—Bu çok zor. Telefonla arayın.

Malko'nun omuzu üzerinden arkaya bakan gözlerinde bir korku ifadesi belirmişti. Genç kadın tuvalete girince Malko da arkasını döndü ve iriyarı, esmer biriyle karşılaştı.

Malko masasına döndüğünde, Ines sigara içiyordu. Onu görünce sigarasını söndürerek kızgınlıkla bağırmaya başladı.

—Sizin gibi aptalını görmedim... Bu akşam Bruce ile sevişirken sizi düşünceğim.

Kalkıp, yan masada oturan Bruce'un yanına gitti. Malko elinde içki kadehiyle Miranda Ochoa'yı izleyerek vakit geçirmeye çalıştı. Genç kadın yirmi dakika sonra masayı terkedince, oda kalktı. Ancak şimdi, baskı uygulayarak eski Panama güzelini elde edebilme şansı vardı.

Issız sokağa çıkınca, ileride uzaklaşan bir grup gördü. Biri karanlıkta kendisine çarpınca Malko içgüdüsel olarak özür diledi. O sırada karanlıktan biri daha çıktı. Malko bunun az önce tuvaletlerin önünde gördüğü adam olduğunu farketti. Adam elindeki bıçağı Malko'nun karnına dayayarak:

—Seni .parça parça edeceğim, dedi.

VI. BÖLÜM

Her şey çok çabuk gelişti.

Malko'ya çarpan adam onu kollarından yakalayarak arkadan birleştirmişti. Diğeri de elinde bıçakla gözleri nefretle parlayarak bir adım öne ilerledi. Kolunu kaldırıp çeliğin ucunu Malko'nun boynuna dayadı. En ufak bir hareketi boğazını kesmeye yeterdi. Malko kanı damarlarında donmuş bir halde, öylece kaldı. Dev kılıklı adam onun sakinliğine şaşırılmıştı.

—Söyle bakalım, Senyorita Ochoa'dan ne istiyorsun?

—Sizi o mu gönderdi?

—Elbette.

—Bunu kendisi de söyleyebilirdi...

—Kes sesini!

Malko acıyla bağırarak başını arkaya attı. Çeliğin ucu etine girmişti. O sırada diskotekten çıkan bir grup aksi yöne doğru yöneldiler. Malko ve saldırganları karanlık yüzünden far ketmemişler di.

Onlar uzaklaştıktan sonra adam yumuşak bir sesle sordu.

—Kimsin sen?

—Gazeteci.

—Gazeteci! diye tekrar etti öteki. Bak işte bu çok ilginç!

Birden sol eli, Malko'nun boynuna dolandı. Malko onun soğan ve ter kokusunu duydu.

—Biz Kolombiya'da senin gibilerin dilini keseriz.

—Bence boğazım kes dedi / Malko'nun arkasındaki". Böylece bir daha Senyorita Ochoa'yı rahatsız edemez.

—Hayır, bu Senyor yabancı. Panama hakkında kötü izlenimler edinmemeli. Sadece bizi hatırlaması için dilinden bir parça alacağım... Ağzını aç geri zekâlı...

İri parmaklar Malko'nun çenesini zorlayarak ağzını açmaya çalışıyordu. Bıçağın ucu her an biraz daha ilerlemeye hazır, az önceki yerinde duruyordu. Malko adamların blöf yapmadığını hissetti. Kolombiya'da serseriler, düşmanlarını böyle cezalandırırlardı.

Harekete geçmesi için birkaç saniyesi vardı. Birden ağzını sonuna kadar açınca üç parmak içeri daldı. Malko aynı anda çenesini kenetleyip bütün gücüyle adamın parmağını ısırdı.

Aniden acı dolu bir haykırış duyuldu ve adam geri geri çekilerek, Malko'yu da beraberinde sürükledi. Bıçak boynunda derin bir çizik oluşturmuştu. Malko o anda ağzını açınca adam dengesini kaybetti. Malko da var gücüyle Union Club'm girişine doğru koştu. Kapıda birkaç kişiye çarptı ama aldırmadı. İçerideki koruma polisini görünce hemen yanma gitti.

—Senyor, neler oluyor?

—Dışarıda saldırıya uğradım, dedi Malko.

Polis hemen dışarıya fırladı. Gözü aynalardan birine ilişince, Malko, polisin biraz evvel neden o kadar şaşırıldığını anladı. Bembeyaz gömleğinin önü kan lekesi içinde kalmıştı. Mendiliyle yaranın üzerine bastırdı. Polis geri dönmüştü.

—Kimseyi görmedim senyor. Kaçmış olmalı-

lar. Bir ambulans çağırmamı ister miydiniz?

—Teşekkürler, dedi Malko, beni arabama götürün yeter.

Bu olaydan sonra, CIA'nın bu berbat görevi kolay ve zevkli gösterip, neden ona verdiklerini daha iyi anlamıştı.

Bardaktan boşanırcasına yağan yağmur yüzünden görüş alanı iyice daralmıştı. Malko odasının perdesini çekti. Hava iki gündür değişmemişti.

Bruce Gonzales'e yaptığı ziyaret hariç, dışarı hemen hemen hiç çıkmamıştı. Panamalı başına gelenleri öğrenince korkudan deliye dönmüştü.

—Size saldıran adamlar, Polis Teşkilatı'ndan değiller. Anlattıklarınızdan, Chavarria'nın ölümünden sorumlu El Guapo olduğu ortaya çıkıyor. O adamlar ters bir bakışınızdan bile alınıp, cinayet işleyebilirler. Eğer kaçamasaydınız, dilinizi koparıp elinize verirlerdi.

Malko bunları öğrendikten sonra oteline dönmüştü. Birçok kez Miranda'yı aramış, fakat bir sonuç alamamıştı. Onu bulabileceği tek yer El Panama'nın havuzuydu. Bunun için de güneşli bir hava olması gerekiyordu...

Ines de Castro'yu da aramış, fakat genç kadın soğuk bir sesle çok işi olduğunu söyleyerek, telefonu kapatmıştı.

**

Malko boşluktan sıkılarak kanalı ziyaret etmek istemişti. Gri bulutların arasından güneş bir parça da olsa kendini göstermişti. Balboa Bulvarı 'nageldiğinde ise pırıl pırılbir güneş şehrin

üzerinde nemli bir sis oluşturmuştu.

Malko bir çiçekçi bulup koca bir buket yaptırdı ve üzerine iki kelime yazdığı kartını iliştirdi: Sizi özledim.

Buketi Miranda Ochoa'ya gönderdi.

Geriye küçük bir formalite kalıyordu. Hemen Bruce Gonzales'e gitti. Sekreteri, Malko'yı yan taraftaki lokantaya gönderdi. Panamalı bir İstakoz tabağı ve içki şişesinin karşısında oturuyordu.

—En kısa zamanda bir silaha ihtiyacım var, dedi Malko.

**

Bir saat sonra, Bruce Gonzales onu Mairiott'dan aradı.

—İstedığınızı buldum, dedi. Bistrot'a gidin. Barda sakallı birini göreceksiniz. Adı Duncan. Kendinizi tanıtin.

Ines de Castro sayesinde, Bistrot'un yerini öğrenmişti. İçeri girince taburelerden birinde oturan, şişman, önünde bir içki şişesi duran adamı farketti. Uzun, kızıl sakalları, dudaklarından süzülen içkiyi emiyordu. Şansına yan taraftaki tabure boştu. Malko hemen oraya yerleşip sordu:

—Duncan?

Gergedanı andıran adam başını zorlukla çevirdi. Malko onun mavi, sert ve kurnazca bakan gözlerini farketti. Sakallı adam önündeki şişeyi ittirerek söylendi.

—Geç kaldınız...

Bir parmak şaklatmasıyla, barmen Malko'ya içki getirdi. Yeni arkadaşı oldukça cömertti.

—Şehirde yeni misiniz?

—Evet, dedi Malko. Ya siz?

—Ben denizciyim, dedi. Duncan kadehinin yarısını boşaltırken. Miami-Panama arasında gidip geliyorum. Ama Miami çok daha güzel. Malko içkisini hiç sevmemişti.

Duncan ona dostça bir bakış fırlattı.

—İçki dokunuyor mu?

—Hayır, hayır... dedi Malko kadehini boşaltarak.

Adamın mavi gözleri parladı.

—Pekâlâ. O halde devam edelim.

Taburesinden aşağı kayıp, şişeyi alarak sahana sahana çıkışa yöneldi.

—Buraya aylık ödeme yaparım, dedi. Epeyce para tutuyor.

Malko onun bir Mustangı olduğunu görünce, böyle bir arabayı nasıl edinebildiğini merak etti. İssiz sokaklardan geçip, özel villaların bulunduğu El Coco Mahallesi'ne doğru ilerlediler. Küçük villaların bahçelerini, demir parmaklıklı kapılar koruyordu. Duncan'ın bahçe kapısında tam dört kilit vardı.

—Belki güleceksiniz, fakat bahçeme birkaç mayın yerleştirdiğimden beri, hırsızlar benden korkuyor.

Malko, duvarlarına çerçevelemiş adi resimler asılı bir odaya girdi.

—Dekorasyona aldırmayın, bu işle Chupito ilgileniyor.

—Beni böyle adlandırmanı istemiyorum, diye bağırıp kızgın bir ses.

Malko yerliye benzeyen, son derece esmer bir kadının sinirli gözlerle onlara baktığını gördü. Kadın hemen Duncan'ın elindeki içki şişesine saldırdı. Duncan filazofça bir tavırla omuz silkti.

—Ne kadar çok içersem, benimle o kadar faz-

la uğraşması gerekiyor...

Koca bir ayı gibi, göbeğini Öne çıkartarak yürüyordu. O kadar çok alkol almasına rağmen, konuşması düzgündü.

—Daha tanışmadık bile, dedi. Ben Duncan O'Hara. CIA için her türlü işi yapıyorum. Her-bert'den kim olduğunuzu öğrendim. Gelin, size istediğinizi vereceğim.

Küçük bir büroya geçtiler. Bir panonun arkasına gizli bir kasa yerleştirilmişti. Duncan dikkatle şifreyi çevirdi.

. —Bunu her açışında, bir gün kafamın uçurulacağımdan korkuyorum, dedi.O kadar çok tuzak hazırladım ki...

Sonunda kapak açıldı.

—İşte, istediğinizi seçin!

Kasa silah doluydu. Çoğu Doğu yapısındaydı. Yüz kişiyi silahlandırmaya yeterdi.

—Ben Scorpio'yu öneririm, dedi Duncan şişeden bir yudum daha çekerek. Hem etkili, hem de hafiftir.

—Biraz büyük dedi Malko. Gömleğimin altında saklayabilmeliyim.

—O zaman bunu alın, dedi otomatik bir Ba-retta G2 uzatarak.

Malko tabancayı elinde şöyle bir tarttı. Kendi tabancasını tercih ederdi, fakat bu da pek fena sayılmazdı.

—Tamam.

Duncan nefes nefese eğilip, kurşun kutularını aradı.

Kasayı kapattıktan sonra oturma odasına geçtiler. Malko bu silah deposu karşısında şaşırmişti.

—Panamalı size sorun çıkarmıyor mu?

Duncan O'Hara neşeyle güldü.

—Bazen fakat biz işadamayız. Size bir hikâye anlatacağım. Kalaşnikof isteyen Nikaragua'daki "Kontra" dostlarımız için Doğu Almanya'ya sipariş vermiştim... Silahlar Salvador'da general bir arkadaşın evinde teslim edilecekti. Fakat malların kanaldan geçmesi gerekiyordu. Coiba namussuzu bizi oyuna getirdi. Gemi geldiğinde, kargonun uygun olmadığını öne sürerek mallara el koydu. Tabii silahları yakaladı... Şimdi de aracı koyarak bana geri satmak istiyor. Neyseki yüksek bir fiyat istemiyor.

—Hiç de aptal biri değil, dedi Malko. Peki CIA bir şey söylemiyor mu?

—Coiba güçlü bir adam.

Duncan esnedi.

—Chupita ile öğle uykusu zamanı.

Cebinden bir kart çıkardı.

—Başka bir ihtiyacınız olursa arayın. Haftanın üç günü Colon'daki serbest bölgede bulunan depomdayım.

*

**

Miranda Ochoa geldiğinde, Malko El Panama'nın havuzundan çıkıyordu. Genç kadın vücudunu eldiven gibi saran, askılı bir elbise giymişti. Bungalovuna girip barmenin bir anda uykusunu kaçırıp leopar desenli bir mayoyla çıktı.

Tam suya atlayacakken bakışları Malko'ya takıldı. Malko yerinden kalkmadan ona gülümsedi. Ortada gözetleyen biri görünmüyordu, fakat tedbirli olmalıydı. Birden Malko'yu çok şaşırtan bir şey oldu. Miranda Ochoa

ona doğru yürüdü.

—O güzel çiçekler için teşekkürler! —Önemli değil. Benimle yemek yemeyi ne zaman kabul edeceksiniz?

Genç kadın başını salladı.

—Siz delisinizîNiçinbu kadar ısrarediyorsunuz? Panama'da bir sürü güzel kız var Ben serbest değilim.

—Bırakın da seçimimi kendim yapayım, dedi Malko. Bugün koruyucunuz yok mu?

—Onu alışveriş yapmaya yolladım.

Malko hemen anladı. Demek kendisiyle konuşmaya önceden karar vermişti.

—Arkadaşınız çok kıskanç dedi. Sizi koruyanlarda çok yabani. Geçen gece az kalsın boğazımı keseceklerdi.

Başım kaldırarak boynundaki yara izini gösterdi. Miranda bir çığlık attı.

—Kim yaptı bunu?

Malko olanları anlattıktan sonra, genç kadın mırıldandı.

—Bu cesaretinizi kırmadı mı?

—Hayır dedi Malko, sizi her zamankinden çok tanımak istiyorum.

—Çok zor.

—Bu akşam?

—Hayır, bir sürü insanla birlikte yemeğe çıkmak zorundayım.

Göğsü daha hızlı inip kalkmaya başlamıştı.

—Dinleyin,dediMalko sizi telefonla bulmak olanaksız.En azındansizinlekonuşmakistferdim.

Miranda bir süre tereddüt ettikten sonra gözlerini onunkiler e dikti.

—Size direkt telefonumu vereyim. 765498. Ama sık sık aramayın. Şimdi gitmeliyim.

Genç kadın havuza dalınca Malko da biraz rahatlayarak giyindi. Çiçekler etkisini göstermişti. Miranda'nın gözlerinde beklediği anlamı okumuştur. Boynundaki yara izini elledi. Bu da Miranda Ochoa'yı elde etmek için başka bir sebepti.

VII. BÖLÜM

Union Club'daki deneyiminden sonra, Malko tedbirli davranarak Miranda Ochoa'nın masasından uzak durmuştu. Genç kadın siyah ipek elbisesiyle her zamanki gibi göz kamaştırıcıydı. Malko General Coiba'nın metresini o akşam kaç casusun koruduğunu bilmiyordu...

Yemek bitmeden az önce arabasına gidip farları söndürerek El Panama'nın karşısında bekledi. Tabancası deri bir çanta içinde koltuğunun altında duruyordu. Yirmi dakika sonra Miranda Ochoa'nın BM W si getirildi ve genç kadın direksiyona geçti. Malko'nun daha önce teşhis ettiği koruyucusu da yanına oturdu. Malko bu kez takip etmek gibi bir hata yapmadı. Punta Paitilla Mahallesi'nin lüks evlerine bakan bir yerde arabayı park ederek farlarını söndürdü.

Üç dakika sonra BMWde görüldü. Malko arada mesafebırakarakizlemeye başladı. Miranda Ochoa'nın Edificio Tarpeya'da arabayı durdurup dışarı çıktığını gördü. O apartmana girerken koruyucusu da direksiyona geçip uzaklaştı.

Malko yavaşça binanın önünden geçti. Kapıdaki silahlı bir adam ziyaretçileri kontrol ediyordu. Yola devam edip bir telefon kulübesinin önünde durdu ve Miranda'nın numarasını çevirdi.

Az sonra genç kadının sesi duyuldu.

—Buyurun? —Miranda! Ben Malko. Bir kahkaha duyuldu. —Daha şimdi geldim. —Biliyorum, El Panama'daydım! —Siz delisiniz! Söyleyin bakalım ne istiyorsunuz?

—Bana numaranızı verdiniz, bende aradım işte.

—Ya yalnız olmasaydım.

—Ama yalnızsınız. Sizi görmek istiyorum.

Miranda yine güldü.

—Neredesiniz?

—Evinizin tam yanında.

—İmkânsız yapamam. Bırakın beni.

Ses tonu sözlerinin içten olmadığını belli ediyordu. Eğer gerçekten istemeseydi, telefonu yüzüne kapatırdı.

—Hayır dedi Malko, hemen geliyorum. Hangi kattasınız? Neyse kapıdaki adama sorarım.

—Sakin! diye yalvardı Miranda. Lütfen bunu yapmayın. Başıma bir sürü dert açarsınız, üstelik sizin için de tehlikeli.

—O halde ne yapmalıyım, onu söyleyin.

—Gidip yatın, daha sonra buluşacağımıza söz veriyorum.

—Şimdi, dedi Malko. Sadece sizi görmek istiyorum.

Bir sessizlik oldu. Sonra Miranda daha güçsüz bir sesle tekrar etti. —Gidip yatın.

Malko onun sesindeki korkuyu farketmişti.

—O halde siz gelin. —Hayır, dışarı çıkamam. Beni mutlaka

görmek istiyor, musunuz?

—Bunun için az kalsın canımdan oluyordum.

—Bueno! dedi Miranda. Yürüyerek gelin. Binanın arka kapısına dolaşın. Beni arada bekleyin. Kapı kilitlidir, fakat uzun süre beklemezsiniz.

—Size güveniyorum...

Ahizeyi yerine koyup kulübeden çıktı. O kadar mutluydu ki, artık CIA'yı bile düşünecek hali kalmamıştı.

Beş dakika sonra söylenilen yere varmıştı. Miranda Ochoa siyah ipek elbisesini çıkarmıştı. Malko karanlıktan çıkıp onun elini öptü.

—Sevinçten delirebilirim.

—Siz zaten delisiniz, diye düzeltti genç kadın. Gidelim.

Daracık asansörde, vücutları neredeyse birbirine değiyordu. Malko Miranda'nın göğüslerinin nefes aldıkça ipek kumaşın altında kımıldadığını görebiliyordu. Genç kadın inatla gözlerini yere dikmişti.

Sonunda otuzuncu kata çıktılar. Buldukları yerden manzara insanın soluğunu kesecek kadar güzeldi. Terasa vardıklarında içerden aydınlatılarak bir akvaryum görüntüsü verilmiş olan havuzun kenarından dolaşıp oturma odasına geçtiler. Tam karşıda beyaz bir kanepenin arkasında da tropikal bir ormanı andıran yeşillikler vardı.

Miranda Ochoa kanepenin bir köşesine ilişerek Malko'ya da öbür uca oturmasını işaret etti. Aralarında en az üç metre vardı. Bacak bacak üstüne atarak eteğini düzeltti. Dimdik duruşu göğüslerinin güzelliğini daha da belir-

ginleştiriyordu.

Bir süre konuşmadan oturduktan sonra, Miranda sessizliği bozdu.

—Bir şeyler içmek ister miydiniz? —Bir votka alayım, dedi Malko. Uzaktan kumandanın düğmesine basarak bronz bir panoyu kaldırdı ve bir barla müzik seti göründü*. Miranda bara yaklaşarak iki bardak ve bir şişe Stolichnaya aldı. Malko onu inceliyordu. Olağanüstü bir doğallıkla hareket ediyordu, ipek elbisesinin teniyle temas ederken çıkardığı ses de ortama erotik bir hava katıyordu. Tekrar oturmadan önce müzik setine bir plak yerleştirdi. Sonra bardaklardan birini Malko'nun önüne koyarak sanki genç adamın üzerine atlamasından korkar gibi eski yerine geçti.

—Kadınlara hep böyle mi davranırsınız?

—Hayır, dedi Malko. Sadece özel olanlara. Miranda şaşırarak gözlerini indirdi.

—Saçmalamayın! Beni çok az tanıyorsunuz.

—Bana kendinizden söz edin.

—Bir bankada çalışıyordum, fakat şimdi hiçbir iş yapmıyorum. Amerika'ya gittim. Hafta sonlarımı Contadora'da geçiriyorum.

—Ya duygusal hayatınız?

Genç kadın kızardı.

—Hayatımda bir erkek var... Biliyorsunuz.

—Beni boğazlamak isteyen mi?

Miranda'nın gözlerinde korku dolu bir ışık belirdi.

—Onun olduğuna inanamıyorum... Fakat siz Panama'da ne arıyorsunuz?

—Kanal hakkında bir röportaj yapmam için Panama'ya davet edildim.

—Çok etkileyici. Artık beni gördüğünüze göre gidebilirsiniz. Sizi uzun süre tutamayacağımı biliyordunuz.

Miranda bardağına hiç dokunmadan kalktı. Malko da onu taklit etti. CIA işin içinde olmasaydı bile, onu böyle bırakıp gitmek istemezdi. Miranda Ochoa siyah ipek elbisesi içinde, mayolu halinden çok daha çekiciydi. Hiç konuşmadan ona doğru bir adım attı.

Genç kadının gözlerinde ani bir panik ifadesi belirdi.

—Durun!

Malko onu dinlemedi. Aralarında, sadece bir ! metre kalmıştı ki, yeşilliklerin arasında bir şey kıtıldı. Birden kanepenin yanından bir homurtu duyuldu. Bir panter her an atlamaya hazır, sarı gözlerini Malko'nun boğazına dikerek bekliyordu.

—Carina!

Miranda Ochoa'nın sesi bir kırbaç etkisi yaptı. Yırtıcı hayvan biraz yatışmıştı. Malko olduğu yerde adeta taş kesmiş gözlerini hayvandan ayıramıyordu. Miranda Ochoa yerini değiştirdi.

—Sakın kıpırdamayın, dedi.

Bunu söylemesine zaten gerek yoktu. Bu hayvan iki pençe darbesiyle onu paramparça edebilirdi. Genç kadın pantere doğru ilerleyip, İspanyolca bir şeyler söyledi. Miranda başını okşarken hayvan da iyice sakinleşti. Sonra tasmaından tutarak panteri kapının dışına bıraktı ve bir süre sonra tek başına döndü. Yüzü kireç gibi bembeyazdı. Bu kez Malko'nun yanına oturup votka bardağını bir dikişte bitirdi. Parmakları titriyordu.

—Beni uyarmalıydınız! dedi Malko. Birden içerden sağır edici bir ses duyuldu. Panter kapatıldığı odanın kapısına doğru atlamıştı.

—Carina'nın kıpırdayacağını sanmıyordum dedi Miranda. Fakat bana yaklaşılmasına tahammül edemiyor. Onu aldığımdan beri, erkek arkadaşlarım azaldı.

—Nereden buldunuz o hayvanı?

Miranda'nın yüzünde buruk bir gülümseme belirdi.

—Birlikte olduğum adam hediye etti.

—Ne yaptığını iyi biliyormuş dedi Malko.

—Rahat edin, oradan çıkamaz.

Malko da votkasını bir dikişte bitirdi. Gerçekten ödü patlamıştı. Bir süre sessizlik oldu, sonra Miranda elini Malko'nun elinin üzerine koydu.

—Benimle gerçekten ilgilenmem elisiniz! Çok tehlikeli...

Göğüslerinin üzerini örten siyah ipek kumaş genç kadının güzelliğini saklamaktan çok uzaktı. Miranda Malko'nun ısrarlı bakışları karşısında kızardı. Malko yüzünü ona yaklaştırdığında Miranda geri çekilmedi. Dudakları aralanarak derin bir iç çekişle Malko'nun öpüşüne karşılık verdi. Miranda bir ara ondan ayrılarak altın sarısı gözlerine uzun uzun baktı ve tekrar yaklaşarak öpmeye devam etti. Malko kumaşın üzerinden göğüslerini okşadı. Miranda'nın solukları hızlanmıştı. Malko bu kez elini dizine yerleştirip, naylon çorabı boyunca yukarı kaydırınca yerinden sıçrayıp ayağa kalktı.

—Durun! dedi zoraki bir sesle. Artık

gitmelisiniz.

Malko o panterin önüne atılmayı tercih ederdi. Şu birkaç dakikalık sevişme bütün kanını tutuşturmaya yetmişti. Elini Miranda'nın deri kemerinden geçirdi. Genç kadın bir an karşı koyduysa da soma karnını ona yapıştırdı ve arzuyla sarsılarak dengelerini kaybedip büyük kanepenin üzerine düştüler.

Malko bu tropikal güzellik karışısında kendini liseli gençler gibi hissediyordu. Artık aklında ona sahip olmaktan başka bir düşünce yoktu. Bir hamlede eteği yukarı kaldırarak genç kadının çıplak tenine ulaştı. Miranda onu durdurmak istediye de artık çok geçti. Malko artık dayanamıyordu. Miranda da direnmelerine bir son vermiş, zevkle titremeye başlamıştı. Arzu dolu gözlerini açarak Malko'ya davet edercesine baktı.

*

**

—Benim hakkımda ne düşüneceksin?

—Mükemmel seviştiğini.

Birden genç kadın Malko'nun elini tuttu.

—Bana inanmalısın daha önce hiç böyle davr anmadım.

Malko Miranda'nın çıplak sırtını okşayarak kendine çekti.

—Ne önemi var? Sen de benim kadar arzuluydın...

Miranda rüyadaymış gibi mutlu gözlerle ona baktı.

—Doğru diye itiraf etti, seni gördüğüm ilk andan beri istiyordum. Gözlerine her baktığımda sanki içimi bir ateş sarıyor. Asansördeyken kollarına atılmamak için kendimi zor tuttum.

Panterin sesi kesilmişti, fakat Malko onun kapının hemen arkasında olduğundan emindi.

Miranda çoraplarını ve ayakkabılarını çıkartarak Malko'nun elini yakaladı.

—Gel.

—Terasa çıkararak kendini havuzun ılık suyuna bıraktı. Az soma Malko da ona katıldı. —Uzun zamandır böyle sevişmemiştim dedi.

—Bir sevgilin var ya dedi Malko.

—Evet, tabii. Fakat daha önce hiçbir erkeği ilk bakışta bu kadar arzuyla istememişim. Bana masanın üzerinde bile sahip olsaydın sesimi çıkarmazdım.

—Öyleyse niye o kadar uzakta dans ettin?

Miranda gülümsedi.

—Sana yaklaşırsam kendimi tutamayacağımdan ve senin anlayacağımdan korkuyordum.

CIA bu kadarını aklına getirmemişti herhalde.

Bir süre birbirlerine sarılıp ılık suda kaldıktan soma kurularak içeri geçtiler. Oturma odası savaş alanı gibiydi.

Malko giyinince Miranda'yı kollarına aldı.

—Seni tekrar ne zaman göreceğim?

Genç kadının gözlerindeki aşk dolu parıltı birden söndü.

—Bilmiyorum. Bu çok zor.

—Bu akşamki gibi gelebilirim.

Miranda başını salladı.

—Hayır, çok tehlikeli. Senin kalacağını düşünmüyordum.

—Sevgilin seni hapsedmiş dedi Malko gülümseyerek. Seni çok seviyor olmalı. Ya sen?

—Pek değil, fakat beni etkiliyor. Bir sürü hediye veriyor. Onda beni heyecanlandıran hayvanca bir yan var. Bir çeşit tehlike k oku su . Bazen bana öldürecekmiş gibi sahip oluyor. Soymaya bile gerek görmeden inanılmaz bir sertlikle korkunç şeyler söyleyerek sevişiyor.

—Sık sık gelir mi?

—Belli olmuyor. Çok düzensiz.

—Beni görmeye Marriott'a gelir misin?

—Olanaksız, diye iç geçirdi Miranda. Panama küçük bir yer ben de tanınmış biriyim.

—Seni tekrar görmek istiyorum, dedi Malko.

—Ben de. Biraz düşünmem gerekiyor. Yarın dörde doğru El Panama'ya gel. Bugünkü gibi havuzda konuşuruz. Gustavo'yu bir bahaneyle uzaklaştırırım.

Üzerine bir şeyler geçirip Malko'yla birlikte asansöre bindi, içeride birbirlerine sarılarak son kez öpüştiler.

—Yarın görüşürüz, diye mırıldandı. Seni bırakmak istemiyorum.

Malko uzaklaştı. Bir yandan seviniyor, öte yandan da içinden bir ses bu güzel gecenin birinin ölümü için düzenlendiğini söyleyerek onu rahatsız ediyordu. Miranda'mn kollarına atılırken gözlerinde beliren ifadeyi hatırlayınca CIA'dan nefret etti.

VIII. BÖLÜM

Meksika gömleği giymiş kaba görünümlü üç adam havuzun barına geldiler ve dördüncü bir adamın çevresini sardılar. Dördüncü adam büyük siyah gözlükler takmış iriyarı biriydi. Ağarmış saçlarını arkaya taramıştı.

Dördü de, havuzun kenarında margaritalarını yudumlayan, Panamalı bir ailenin yanına yerleştiler. Malko biraz uzaktan yeni gelenleri inceledi. Meksika gömleklere giyen üç adam bütün girişleri kontrol edecek şekilde oturmuşlardı. Korunma altındaki adam mutlaka uyuşturucu trafiğini yöneten biri olmalıydı.

Tekrar çevreyi gözetlemeye koyuldu. Miranda Ochoa'yla geçirdiği o müthiş gecenin üzerinden kırksekiz saat geçmişti Miranda bir gün önceki randevusunu iptal ederek ertesi güne ertelemişti. Malko bir an genç kadının ilişkilerine son verdiği takdirde ölümü göze alarak hayatına giren bu adamın emirle hareket ettiğini hiçbir zaman öğrenemeyeceğini düşündü.

Tam o sırada genç kadın göründü. Tek başınaydı. Önden düğmeli beyaz sade elbisesi güzelliğini saklayamamıştı. Miranda Ochoa yanından geçerken beyaz saçlı adam kalkarak genç kadına selam verdi. Miranda da başını hafifçe eğerek Malko'ya yöneldi.

—Dün gelemedim dedi. O geldi... Şimdi de fazla zamanım yok. Gustavo beni bir an bile bırakmıyor. Az önce gazete almaya yolladım,

ama neredeyse gelir... Dinle, Las Tinajas adlı lokantayı biliyor musun?

—Hayır, ama bulurum. Niye sordun?

—Yanında "Esmerelda Tropical" denilen bir butik var. Bir saat sonra orada ol. Dolores'i bul ve sana ne söylerse yap.

Miranda gözlüğünü çıkarmamıştı. Sesi de çok gergindi.

—Şuradaki adamı tanıyor musun? diye sordu Malko.

—Evet. Ünlü bir uyuşturucu kaçakçısıdır. Felbe Maduro. Kolombiya'da arandığı için burada saklanıyor.

—Pek tedbirli davranmıyor galiba...

Kolombiya'da bu suçtan arandığına göre tonlarca uyuşturucu ile yakalanmış olması gerekirdi.

—Korunuyor, dedi Miranda gülümseyerek. Hoşçakal.

Her zamanki bungalovuna gitti. Bir dakika sonra da koruyucusu geldi. Malko giyinmek için on dakika bekledi. Miranda Ochoa göz kamaştırıcı bir mayoyla görününce, genç kadınla buluşma isteği daha da arttı.

*

**

Malko Esmerelda Tropical'in kapısını iterek içeri girdi. Kalkık burunlu bir melez yanma yaklaştı.

—Senyor?

—Dolores siz misiniz?

—Evet.

—Beni Miranda gönderdi.

Satıcının yüzü muzip bir ifadeyle aydınlandı.

Malko'yu butiğin arkasındaki soyunma kabinine götürerek bir sandalye gösterdi.

—Burada bekleyin. Birazdan gelin. Kendinizi de göstermemeye bakın.

Malko oturunca satıcı kadın perdeyi çekti. Geçen yirmi dakika Malko'ya saatler gibi gelmişti. Tek bir müşteri bile yoktu. Sonra açılan kapının sesi duyuldu ve Malko'nun kalbi hızla çarpmaya başladı. Miranda'nın sesinin Dolores'inkine karıştığını işitti.

—Elbiseniz hazır Senyorita Ochoa, isterse-
niz bir deneyin.

Perde birden çekildi. Miranda Ochoa kolunun altında siyah bir elbiseyle göründü. Elbiseyi yere bırakarak gözlüğünü çıkardı ve Malko'nun kollarına atılarak bütün vücudunu onunkine yapıştırdı. Malko artık içindeki arzudan başka hiçbir şey düşünemiyordu. Elbisenin düğmelerini çözerek, genç kadının o muhteşem göğüslerini ortaya çıkardı. Miranda dudaklarını ondan kurtarıp mırıldandı.

—Fazla zamanım yok, biliyorsun. Beni dışarıda bekliyor...

Malko düğmeleri açmayı bitirmişti. Miranda'nın içinde çamaşır bile yoktu. Her ayrıntıyı düşünmüştü. Malko onu ilk seferki gibi heyecanlı buldu. Sirtını duvara dayamış genç adamın parmaklarının verdiği zevkle inliyordu. Sonunda Malko'nun elini yakaladı.

—Beni heyecanlandırmayı bırak zamanımız yok.

—Peki dedi Malko.

Göz açıp kapayıncaya kadar Malko soyundu. Pek rahat sayılmazlardı, ama ikisi de bunu düşünecek halde değildi. Tam o sırada

Dolores'in sesiyle donup kaldılar.

—Senyorita Senyorita! Sabırsızlanıyor. İçeri girmesinden korkuyorum.

Miranda arzu dolu gözlerini Malko'ya dikti. Aralık ağzı inip kalkan göğsüyle, müthiş güzel görünüyordu.

—Mi amor, gitmem gerekiyor. Çok tehlikeli.

—Bu akşam, dedi Malko kırgınlıkla, seni görmek istiyorum.

Miranda başını salladı.

—Hayır, hayır, bu akşam olmaz. Kolombiya içişleri Bakanı'yla yemek yedikten sonra bana gelecek. Belki yarın.

Kabinden çıkarken, Malko'ya sevgiyle güldü.

—Gider gitmez seni arayacağım, diye mırıldandı. Saat iki ile üç arası. Eğer uyumamışsam.

Perde kapandı ve Malko kalbinin sızladığını hissetti. Bu Miranda Ochoa'yla son buluşmalarıydı anlaşılan.

*

**

Butikten dönerken Miranda'nın yüzü hâlâ Malko'nun gözü önündeydi. Bruce Gonzales aracılığıyla Herbert Lawn'dan acele bir randevu kopartmıştı. *Birkaç gün önce gittiği Howard Hava Üssü'nde buluşacaklardı. Elde ettiği başarıya rağmen kendini kötü hissediyordu. Bu dünyanın onun duygularını körelttiği doğrudu fakat Miranda'nın sevgi dolu gözlerini hatırlayınca utanıyordu.

Amerikan Köprüsü'nden sola döndü. Nöbetçide adı olduğundan onu karargâha götür-

düler. Herbert Lawn'un yanında başka biri daha vardı. Herbert Lawn gülümseyerek mavi gözlü kel kafalı adamı ona tanıştırdı.

—Gizli ajan Patrick Stephens.DEA'dan. Kaplan Operasyonu üzerinde birlikte çalıştık. Neler öğrendiniz?

—General Coiba bu gece Miranda Ochoa' da olacak dedi. Resmi bir yemekten sonra, saat iki veya üçe kadar.

—Mükemmel!

Herbert Lawn sırtına öyle bir vurdu ki Malko ciğerleri dışarı fırlayacak sandı.

—O aptal gününü göreceksin! dedi DEA ajanı.

Adamın korkunç bir güney aksanı vardı. DEA ile CIA'nın bu: tip operasyonlarda işbirliği yaptığı ender görülürdü. Malko'nun şaşkınlığını farkedenden Herbert Lawn açıklama yaptı.

—Patrick sayesinde Coiba'nın uyuşturucu kaçakçılığı yaptığına dair bir dosya oluşturduğum. Yoksa DG'den yeşil ışık alamazdım.

—Bense Chavarria'nın öldürülmesiyle önemli delillerden yoksun kaldığımızı sanıyordum.

—Onun yerini bir başkası aldı, dedi Stephens memnunlukla. Çok iyi bir muhbirim var: Osiris Cordero. Oğulları kokainle yakalanıp Florida'da hapis yatan uyuşturucu kaçakçısı bir adam. Böylece ona baskı yapabiliyoruz.

Herbert Lawn telefonda idi. Konuşma bitince Malko'ya döndü.

—Operasyon şefini çağırdım.

—O da kim?

—Bizim yetiştirdiğimiz bir "kontra" En iyi beş adamını yanında getirdi. Siz geldiğinizden

beri burada bekliyor. Üsden sadece hedeflerini tanımak için ayrıldılar.

—Hangi hedeflerini?

—Polis Örgütü'nün merkezi, Coiba'nın evi ve Edificio Tarpeya... Gece gündüz eylem planları üzerinde çalıştılar. İşlerini bitirir bitirmez buraya dönecekler ve daha General Coiba'nın ölüm haberi radyodan okunmadan Honduras'ta olacaklar.

Kapı vuruldu ve içeri kısa boylu savaş kıyafetinde, yuvarlak yüzlü biri girdi. Bölge şefi hararetle adamın elini sıktı.

—İşte Teğmen Pepe, Özel Birlik'ten. Kaplan Operasyonu'nun son bölümünden o sorumlu.

Teğmen Pepe başını salladı Çok sinirli görünüyordu ve bakışları durmadan üçünün üzerinde dolaşıyordu.

—Pepe 3 numaralı hedef bu gece .Anlaştık mı?

—Anlaşıldı efendim.

Sesi ince fakat kendinden emindi.

—General Coiba mutlaka zırhlı bir arabayla gidecektir, dedi Malko. Bunu hesaba kattınız mı?

—Tabii! dedi Herbert Lawn biraz sinirlenerek. Pepe üç roketlibir RPG 7 alacak. Onunla hangi zırhlı araba olursa olsun, tuzla buz edebilir. Duncan'a haber verildi. Gerekli malzemeyi Holiday Inn'in otoparkına getirecekler.

Patrick Stephens rahatlayarak iç geçirdi.

—Bir an önce yarın olmasını istiyorum. Coiba mikrobu yıllardır ülkemize uyuşturucu sokuyor.

—Ben adamlarımla görüşmeye gidebilir

miyim? diye sordu sıkılganlıkla Pepe.

—Elbette, dedi Herbert Lawn. Sonra görüşürüz.

Malko'nun içinde anlayamadığı müthiş bir sıkıntı vardı. Yine de her şey yolunda gibiydi.

—Haberin , sızma olasılığı yok mu? diye sordu.

—Hayır, dedi Amerikalı. Olaydan sadece üçümüzün haberi var. Pepe ve adamlarına gelince buradan dışarı hiç çıkmadılar.

—Peki ya başaramazlarsa?

—Bunlar profesyonellerin en iyileri. Üstelik karşılığında iyi bir ödül önerdim. Pepe bundan sonra Sandinistler'le savaşmak yerine Honduras' ta kalıp personel işleriyle uğraşacak...

—Mükemmel, dedi Malko Bari Coiba son anda metresini ziyaret etmekten vazgeçmese. Çok fazla içerse, ne olacağını Allah bilir.

—Doğru diye hak verdi Herbert Lawn. öyle bir şey olursa, hiçbir değişiklik olmamış gibi görevinize devam edin. Nasılsa bir fırsat doğacaktır.

—Ya başarırsanız?

—Yarıdan tezi yok gidebilirsiniz. Bu akşam otelden çıkmayıp radyoyu dinleyin. Coiba'nın ölüm haberini duyarsınız doğruca buraya gelin. Santo Domingo'nun Coiba'dan boşalan yeri alması için her şeyi düşündük. Domingo başa geçer geçmez Polis'in faaliyetini durduracak. Hatta halka söylemesi gerekenleri bile kasete kaydettik. Konsolosumuz da yarıdan itibaren Birleşik Devletler'in durumunu sağlama alacak görüşmeleri yapacak.

—Ya Miranda Ochoa?

Herbert Lawn güldü.

—Ona madalya takamayız. Fakat eğer Amerika'ya göçetmek isterse elimizden geleni yaparız.

Her şey düşünölmüştü. Malko ikisinin de elini sıktı.

—Sizinle tanıştığıma memnun oldum, dedi Patrick Stephens.Gitmeden önce beri görmeye gelin.

**

General Coiba, her biri kendisine binlerce dolar getirecek belgeleri çabucak imzaladı. Kardeşi de yönetimde söz sahibi olduğundan işlerini kolayca yürütebiliyorlardı.

Dahili telefonun düğmesine bastı.

—Ignacio biraz gelir misin?

Bir süre sonra Albay Santo Domingo büroya girdi. Kapıdaki görevliler diğerlerine yaptıkları gibi onun tabancasını almamışlardı. Coiba'mn bürosuna silahlı girebilen tek kişi oydu.

—Ignacio, dedi Coiba bana şu yabancı gazetecinin hâlâ Senyorita Ochoa'nın çevresinde dolandığını söylediler.

—Yani siz...

—Evet. Gidip El Guapo'yu gör ve bu kez olayla ciddi bir şekilde ilgilenmesini istediğimi şöyle.

—Peki. Bu arada şu ziyaretçinizden de kurtulmanız gerekir.

—Hangi ziyaretçi?

Albay patronunun masasının arkasındaki buzdolabını işaret etti.

—Chavarria pisliği.

—Ah evet! Tabii.

General kendini koltuğa iyice bıraktı. Dolaptaki ceset başını tamamen unuttuğunu itiraf etmek istemiyordu. Sanki Amerikalılar ile arasını soğutan bu olayı hatırlamak işine gelmiyordu. Yine de bir öfke anında istediği kelleyi karşısında görünce sevinçten deliye dönmüştü.

Albay buzdolabını açıp çantayı aldı.

—Ona son kez bakmak ister miydiniz?

—Hayır, diye homurdandı Coiba.

Julio Chavarria, öldürttüğü ne ilk adamdı, ne de sonucusu olacaktı. Hatta bu önlemi almakla geciktiğine pişman bile olmuştu. Fakat sonuç olarak hem rakiplerini etkileyebilmiş hem de Amerikalılar'ı sakinleştirmişti.

*

**

Araba hurdaları leş kokulan ve "Çöp" yazılı plastik torbaların konulduğu depodan pelikanları bile uzaklaştıracak iğrenç bir koku yayılıyordu. Yarisı kopmuş tabelanın üzerinde "Belediye Hizmeti" yazıyordu. Panama City'nin çöpleri ve General Coiba'mn vergisinden kaçabileceklerini sanan uyuşturucu kaçakçılarılarınm marihuanaları burada yakılıyordu. Bekçi Albay Santo Domingo'yu itaatkâr bir gülümsemeyle karşıladı.

—El Guapo burada mı? diye sordu albay.

Bekçi ilerideki barakayı gösterdi.

—Bir "chica" deniyor.

El Guapo belediyedeKİ işinin yanısıra bir de genelev işletiyordu. Kolombiya'dan ve Kostarika'dan kaçak gelen acemi kızları önce bizzat kendisi denerdi.

—Sende binanın anahtarı var mı? diye

sordu Santo Domingo. Yakmam gereken bir şey var.

—Var tabii! dedi bekçi.

Santo Domingo içinde Julio Chavarria'nın başı bulunan çantayı aldı. El Guapo'nun adamı da hangarın kapısını açtı. İçeride korkunç bir sıcak vardı. Tam ortadaki büyük fırın bir gaz kazanına bağlıydı. Baygın ve mide bulandırıcı bir koku insanın içini kaldırıyordu.

Bekçi uysalca dışarı çıktı.

Albay Santo Domingo büyük bir kürek olarak plastik torbayı üzerine yerleştirdi ve kaldırıcın yardımıyla fırının kapağını açtı. Sıcak yüzüne çarpınca hemen geri çekildi. Cehennem dedikleri de bunun gibi bir yer olmalıydı. Çantayı içeri fırlattı.

Torba hemen alev alarak kesik başı açıkta bıraktı. Albayın cesedin başının mor yüzünü ve yanar siyah saçlarını görece kadar zamanı oldu. Sonra alevler başı ateşten bir topa çevirdi.

Kapıyı kapatıp dışarı çıktı. Coiba'ya karşı düzenlenen operasyonun çok yakında gerçekleşeceğini öğrenmişti. General Coiba'nın mesajını adamına iletmeye karar verdi. Bu daha sonra çok şey bildiği gerekçesiyle El Guapo'yu öldürmesi için bir neden oluşturabilirdi. Eğer Kolombiyalı CIA ajanının işini bitirirse emri generalin bizzat verdiği yemin ederdi.

—Bana bir bira getir, dedi bekçiye.

Bekçi bira aramaya giderken, o da El Guapo'nun bungalovuna yaklaşarak kapıyı vurdu.

*

**

Pasifik'ten esen ılık rüzgar, Holiday Inn'in son katına kadar ulaşıyordu. Malko, pek çoğu uyuşturucu parasıyla yapılmış binalara baktı. Gözü Edificio Tarpeya'nın girişindeydi.

Suikastın sonucunu Marriott'ta beklemeye dayanamamıştı. Ines de Castro'yla yemek yemeyi düşünürken, gazetecinin acil bir röportaja gitmesi gerekince kendini yalnız bulmuştu. Saatine baktı. Gece yarısına beş vardı. Başını biraz kaldırıncaya, Tarpeya'nın önünde duran konvoyu farketti. Gece mavisini bir Cadillac'in çevresini iki siyah Range Rover sarmıştı. Cadillac'tan, yanında koruyucularıyla birlikte bir adam çıktı ve acele adımlarla binaya girdi.

General Coiba metresiyle buluşmaya gidiyordu. Malko'nun kalp atışları hızlanmıştı. Geriye sayma başlamıştı.

*

**

Teğmen Pepe, terden nemlenmiş ellerini üzerine sildi. Adamları Edificio Tarpeya'nın çevresindeki araziye dağılmışlardı. Üç saatir orada, kapıyı gözlüyorlardı. Cadillac tam kapının önüne park edilmişti. Şoförü kapıdaki bekçiyle gevezelik ediyordu. Sokaktan iki polis arabası geçti. Bu mahallede devriyeler hiç eksik olmazdı.

Nikaragualı parmaklarını, omuzlarını ezen roketatarın tetiğine kenetlemişti. Adamlarının hepsinde otomatik tabancalar vardı. Zırhlı bir arabayla, sadece bu RPG 7bile başa çıkabilirdi.

—Dikkat!

Binanın otomatığı yanmıştı. Pepe gözlerini kısarak, bütün kaslarını gerdi. Kapının önün -

deki mavi arabaya nişan alarak bekledi. Saniyeler yıllar kadar uzun geçmeye başlamıştı. Parmakları RPG'nin namlusunu o kadar sıkı kavramıştı ki, silah elinde titremeye başlamıştı. Yanındaki adamlar da soluklarını tutmuşlardı. Bunlar yoksul mahallelerde büyümüş, tehlikeye alışkın mülteci kamplarındaki ailelerini doyurmak için işi kabul eden kişilerdi. Korkularını bastırmaya yeten tek düşünce, kendilerini Honduras'a giden uçakta bulmak ve uyumaktı.

—Geliyor, diye mırıldandı Teğmen Pepe.

RPG 7, uzun bir parmak gibi hedefine yöneldi. Şoför ancak gölgesi seçilebilen birine eşlik etmek için yerinden fırladı, sonra direksiyona geçmek üzere arabanın çevresini dolandı. Aynı anda Pepe tetiğe dokundu.

Önce sadece bir tıslama, arkasından güçlü bir ışık belirdi. Fakat daha sonra yirmi metrelik uzun kırmızı bir ışık belirdi. Fakat daha Edificio Tarpeya'nın kapısına varmadan düşerek patladı.

Teğmen Pepe Öfkeyle bağırarak, ikinci roketi yerine yerleştirdi. Bir yandan da küfürler savuruyordu. Elleri titriyor, alnında boncuk boncuk ter birikiyordu. Tam Cadillac öne atıldığında, ikinci roketi ateşledi. Roket bir ağaca çarparak, düştüğü yeri alevler içinde bıraktı.

Son roketi yerine yerleştirecek zamanı bulamadan, araç gözden kayboldu. Uzaktan siren sesleri duyuluyordu. Gürültüyü duyan herkes dışarı fırlamıştı.

Teğmen Pepe, elinde olduğu zaman kendisini hep yenilmez hissettiği RPG 7'yi attı ve

adamlarına döndü. —Vamos!

Becerememişlerdi. Arabaları yüz metre ilerideydi. Üzerlerin deki ağır yüklerle koşmaya başladılar.

*
**

Malko gözlerini kapattı, roketin turuncu ışığı göz kapaklarını aydınlatmıştı. Gözlerini tekrar açtığı anda, bir kâbus görürcesine Cadillac'ın hareket edip küçük bir sokağa girdiğini gördü.

İkinci patlama duyulduğunda, araba görüş alanından çıkmıştı. Ne yapacağını bilemeyerek asansöre yöneldi ve arabasının bulunduğu bodrum katının düğmesine bastı. General Coiba hâlâ yaşıyordu. Önemli olan tek şey buydu...Aşağıya indiğinde, doğabilecek bütün sonuçları henüz düşünemiyordu. Arabasına atlayıp, park yerinden çıktı. Üç yüz metre ileride son hızla giden iki polis otosuna rastladı.

O hızla şehre indi. Herbert Lawn iyi haberi henüz öğrenmemiş olmalıydı.

IX. BÖLÜM

Toyota'nın lastikleri keskin virajlardan dönerken asfaltta iz bırakıyordu. El Panama'ya bakan küçük bir sokağın iki kenarında tek katlı villalar sıralanmıştı. Malko 16 numaranın önünde durdu. Burası yüksek parmaklıklarla korunan çimen bir alanın ortasında inşa edilmiş büyük bir evdi. Zile basarak parmağını uzun bir süre orada tuttu. Herbert Lawn'un evinde hiç ışık yoktu. Bir dakika kadar sonra, öfkeli bir ses duyuldu.

—Kim o?

—Malko..

Elektronik kilit açıldı. CIA'nın bölge şefi Malko'yu kapıda karşıladı.

—Neler oluyor?

—General Coiba suikastten kurtuldu, dedi Malko.

Amerikalı'nın yüz hatları gerildi.

—Aman Allahım, diye mırıldandı. Emin misiniz? Nereden biliyorsunuz?

Malko salona geçerlerken ona bildiklerim anlattı. Herbert Lawn, patlamadan önce bir süre sessiz kaldı.

—Ne şanssızlık! Langley'e hemen haber vermem gerekiyor.

Malko onu durdurdu.

—Bir dakika. Önce bir durum değerlendirmesi yapalım. Adamlarınız ne olacak?

—Çoktan Howard'a varmış olmalılar, dedi Lawn. Onları hemen göndereceğim.

—Ya ben?

Herbert Lawn soğuk gözlerle Malko'ya baktı.

—Dinleyin, ateşle oynadığımızı biliyorum, fakat şimdilik Coiba'nın elinde delil yok. Tabii bizden şüphelenecektir, ama hepsi bu. Eğer bu sabah ortadan kaybolursanız ve bunu farkeder-lerse Güney Bölgesi Komuta'nın davetlisi olduğunuzdan her şeyi anlarlar... Kalıp bir şey olmamış gibi kur yapmaya devam etmelisiniz..

Malko hiç konuşmadan düşünüyordu. Herbert Lawn'un evinden dışarı adım attığı andan itibaren kendini tehlikeye sokmuş olacaktı.

—Çok iyi, diye iç geçirdi. Fakat bunun uzun sürmesi gerekmez.

—Tabii ki hayır!

Amerikalı kalktı.

—Ben büroma gidiyorum, dedi. Yarın sabah Miranda Ochoa'yı görmeye çalışın ve hiçbir şey olmamış gibi davranın. Bruce ile bağlantınızı da sürdürün.

Malko oteline döndü. Dışarıda olağanüstü bir durum farketmemişti. Anahtarı resepsiyona vermediğinden doğru odasına çıktı. Kapısının altından içeriye bir not bırakılmıştı. Geceyarısı Ines de Castro aramıştı.

Tanık olduğu sahne bir türlü gözünün önünden gitmiyordu, bu yüzden şafak sökene kadar uyuyamadı.

**

Telefonun sesiyle sıçrayarak uyandı. Ahizeyi kaldırıncı, Ines de Castro'nun heyecanlı sesini duydu.

—Bu akşam Coiba'ya bir suikast yapıldığını

biliyor musunuz?

—Başarılı oldu mu?

—Hayır, o domuz yine yakasını kurtarmış. Şu sizi de çok heyecanlandıran metresini ziyaretten dönüyormuş.

—Dün akşam sizinle yemeğe çıkmak istiyordum, dedi Malko.

—Sizi aradım, fakat çıkmıştınız. Herhalde kendinize bir başka sürtük buldunuz!

—Davetim bu akşam için de geçerli.

—Sizi saat yedide ararım. Hoşçakalın.

Malko, Miranda Ochoa'nın numarasını çevirdi. Genç kadın, altıncı çalışta telefonu açtı.

—Benim dedi Malko. Bugün görüşecek miyiz?

—Neler olduğunu bilmiyor musun? diye sordu Miranda hayretle.

— Hayır.

—Bu gece Emiliano az kalsın benim evimin önünde öldürülüyordu...

Hemen Malko'ya olan biteni anlattı. Patlama seslerini duyunca ne olduğunu anlamak için aşağı inmişti. Coiba on dakika sonra onu arayıp iyi olduğunu söylemişti.

—Beni birkaç gün görmeye çalışmasan çok iyi olur, dedi. Sıkı bir korunma altında olurum. Seni çok özledim...

Malko rahatlayarak telefonu kapattı. Anlaşılan Miranda kendisinden hiç şüphelenmiyordu ve eğer telefon dinleniyorsa, sadece basit bir aşık gibi görülecekti. Gidip bir duş aldı. Henüz giyinmemişti ki, telefon tekrar çaldı. Bu kez arayan Bruce Gonzales'ti.

—Dostumuz sizi hemen görmek istiyor,

dedi. ilk geldiğiniz yerde.

Malko çabucak giyindi. Herbert Lawn'un bu daveti iyiye işaret değildi.

**

Herbert Lawn Howard Hava Kuvvetleri Üssü'ndeki bürosunda taş gibi bir suratla oturuyordu. Yüz hatları gergindi.

—Teğmen Pepe'nin iki adamı yakalandı. Bir polis devriyesi tarafından tutuklanmışlar. Şimdiye kadar dönmelerini ümit ediyorduk, fakat haberi biraz önce Coiba'ya yakın bir kaynak ilettiler.

Malko midesinin kasıldığını hissetti.

—Başka bir deyişle, Coiba bu şakanın arkasında CIA olduğunu çok çabuk öğrenecek.

—Ben de bundan korkuyorum, diye itiraf etti bölge şefi sinsi bir sesle. Neyseki > adamların sizin varlığınızdaki haberleri yok.

—Fakat Coiba görüştüğümüzü öğrenebilir, dedi Malko. Bruce Gonzales'in ajanlarınızdan biri olduğu biliniyordu.

—Bu kesin değil, diye itiraz etti Amerikalı. Sizin gerçek kimliğinizi gizli tutabiliriz.

—Ya aksi olursa?

Herbert Lawn bu olasılığı kafasından uzaklaştırmak ister gibi bir el hareketi yaptı.

—Bunu göze alacağız. Ne olursa olsun kalmalısınız, çünkü inkâr edeceğim. O adamların Coiba'nın düşmanları tarafından tutulduğunu iddia edeceğim.

—Bu çok akla yakın, dedi Malko alayla.

—Başka türlü davranmam Her şey bir tarafa adamlar Nikaragualı bizim yurttaşımız değiller... "Kontralar" kendilerine yardım

etmeyi - reddeden Coiba'yı istemiyorlar. Ben adamları bizim eğittiğimizi fakat eylemi tek başlarına gerçekleştirdiklerini söyleyeceğim.

—İyi haberi Langley'e verdiniz mi? diye sordu Malko.

—Tabii.

—Ne dediler?

—İnkâr etmemizi ve yeniden başlamamızı istediler.

Onların burada yaşamadıkları belli oluyordu...

—Genel müdürün yardımcısıyla uzun bir görüşme yaptım, dedi HerbertLawn. İlk etapta karşı taktik uygulayıp, General Coiba'dan suçluları cezalandırmasını ve bizimle ilişkilerini sağlama almasını isteyeceğiz. Bu zaman zarfında ikinci bir operasyon hazırlayacağız.

—Moraliniz yerinde. Niçin bu işten vazgeçmiyorsunuz?

—Çünkü Coiba bu işin arkasında bizim olduğumuzu öğrenecek ve bizi en korkunç düşmanı olarak görecektir. Bu da yerine dostumuz Santo Domingo'yu geçirmemizin doğru olacağını gösteriyor.

—Ateş üstünde yürümeyi seviyorsunuz, dedi Malko.

Herbert Lawn alayla güldü.

—Birlikte yürüyeceğiz... Çünkü siz Coiba üzerindeki 1 numaralı kaynağımız olarak kalacaksınız. General operasyonu keşfetse bile, nasıl gerçekleştirdiğimizi bilemez. Güvenlik önlemlerinde bir boşluk olduğunu da düşünebilir. Sizi ele verebilecek tek kişi MirandaOchoa-O nedenle içiniz rahat edebilir.

Malko, Pasifik üzerinde dolaşan bulutları

seyretti. İçinde hem sıkıntı hem Miranda'yi tekrar göreceği için bir sevinç hem de garip bir kadercilik hissediyordu. Böylece Panama tam bir tuzak halini almıştı. CIA desteği ve Amerikan üslerinin varlığı ona güven verebilirdi, fakat onlar da Polis'in insafına kalmışlardı. Eğer tutuklanırsa, onu Coiba'mn pençelerinden kimse kurtaramazdı. Amerikalı gizleyeme-diği bir endişeyle kendisine bakıyordu.

—Umarım beni yüzüstü bırakmazsınız. İçinde bulunduğunuz tehlikenin sınırlı olduğuna sizi temin ederim. Hem bize Coiba hakkında sadece siz bilgi getirebilirsiniz.

—Ya dostunuz Santo Domingo? O size yardım edemez mi?

Herbert Lawn şok olmuştu.

—Onu bu işe karıştırmamayı özellikle istiyoruz. Onunla hiç irtibat kurmuyoruz. Üstelik Coiba'mn Domingo'ya ne kadar güvendiğinden de emin değiliz,

Malko kalktı.

—Ben gidip kahvaltı edeyim. Bir kahveye ihtiyacım var.

—Uzun bir süre bir şey yapamayız, dedi Amerikalı. Bu size tatil yerine geçecek.

—Evet ama cehennemde dedi Malko.

Panama City'de bir saattir bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Şehirde suikast olduğunu gösterir hiçbir iz belirtisi yoktu. Televizyon bu konuda çok gizli davranmış sadece dördüncü kanalda generalin metresinin evini göstermişlerdi. Polis kimliği tesbit edilmeyen kişilerin büyük bir olasılıkla generalin uyuşturucu kaçakçılarına karşı direnmesi yüzünden Coiba'ya saldırdığını açıklamış-

tı.

Malko bu işteki rolünün ne zaman anlaşılacağını merak ediyordu. Tabancası Toyota'nın koltuğu altındaydı, fakat Polis'e karşı bir şey yapamazdı.

*

**

Albay Santo Domingo karanlık bir yüzle şefinin bürosuna girdi. General Coiba ağzından purosunu çıkartıp gergin bir sesle sordu.

—Konuştular mı?

—Tabii, dedi albay, fakat pek bir şey bilmiyorlar. Amerikalılar tarafından Honduras'ta eğitilmişler. Buraya staj için iki hafta önce gelmişler. Başlarında onlar gibi Nikaragua'lı Teğmen Pepe diye biri varmış. Dün akşama kadar kamplarından hiç çıkmamışlar. Eğer yanlış anlamadıysam Howard Hava Üssü'nden bahsediyorlardı. Asıl yakalanması gereken Teğmen Pepe'ydi...

General Coiba kızgınlıkla purosunu küllükte ezdi.

—Aptallar! Bu iş Herbert Lawn denilen herifin başının altından çıkmıştır, "kontraları" CIA tutuyor.

Amerikalılar'ın ona bu kadar ani bir saldırıda bulunabileceklerine inanamıyordu. Birleşik Devletler Elçisi şafakta kendisine telefon etmiş ve içtenliğini bildirmişti, fakat pekâla yalan da söylüyor olabilirdi. Belki de bu işten onun haberi yoktu. Başını kaldırıncı Domingo'yla göz göze geldi.

—Buna sen de inanmadın değil mi?

—Kimseye güvenmemeli dedi Ignacio Santo Domingo.

General Coiba saldırının gerçek sebebini bilmiyor olmalıydı. Şafakta Santo Domingo Herbert Lawn'dan gelen kaseti yakmıştı.

—Silahlar hakkında bir şey öğrenebildin mi?

—Evet.

Olay yerinde RPG 7 ve iki Kalaşnikof bulmuşlardı.

—Nereden gelmişler.

—İkisi Doğu Almanya tarafından El Salvador ordusuna satılmış. Üç ay önce Pia Vesta kanalından geçirip El Salvador'a indirilmiş.

General Coiba gözlerini kırpıştırdı.

—Salvador ordusu Sovyet yapısı silah kullanmaz.

Santo Domingo kurnazca güldü.

—Hayır fakat silahların gönderildiği kişi General Adolpho Blandon. Amerikalılar'ın dostu. Üstelik silahların nakliyesini sağlayan da Duncan O'Hara.

General Coiba öfkeden köpürüyordu. Bunun CIA'nın başı altından çıktığı belli oluyordu. Bir yandan kızgınlıkla içi içini yerken diğer yandan Amerikalılar'ın nefretinin derecesini ölçmeye çalışıyordu. Şimdiye kadar yüksek düzeydeki politikacılar böyle bir operasyon yapılmasına hiç izin vermemişlerdi. Purosunu tekrar yakıp sakinleşmeye çalıştı.

Bölge şefine doğrudan bir şey yapamazdı, fakat öcünü almanın başka yolları da vardı. Teknik bir hata olmasaydı RPG7 onu parça parça edebilirdi. Saldırı yeri iyi seçildiğine göre, ne zaman nereye gittiğini iyi tesbit etmişlerdi. Nerede olduğunu bilen sadece birkaç kişi vardı.

Bütün koruma görevlilerini ve Edificio Tarpeya'nın bekçisini mahvedecekti. Sadece şoföründen şüphelenmiyordu. Çünkü-eğer suikast olsaydı. arabanın içinde o da ölecekti.

Amerikalılar'm tekrar deneyecekleri olasılığını kafasından silemiyordu.

—Seni soruşturmayı yürütmekle görevlendiriyorum, dedi Santo Domingo'ya. Onlara kimin yardım ettiğini mutlaka öğrenmelisin. O CIA köpeklerine hakettikleri dersi vereceğiz. Bu işten kolayca yakalarını sıyrabileceklerini sanıyorlarsa aldanıyorlar!

Kalkıp arenadaki boğalar gibi, büroyu arşınlamaya başladı. Albay Santo Domingo, korkudan midesi kasılmış bir halde şefini inceliyordu. General birden durdu ve parmağını ona doğru uzattı. Albay yüzünden bütün kanın çekildiğini hissetti.

—Şu gazeteci köpek! Onu öldürmelerini söylemişim ama vazgeçtim. Onu canlı istiyorum. Hem de derhal.

Aklına bütün öfkesini yatıştıran bir şey gelmişti.

—Bu işe karışan herkes pişman olacak, diye homurdandı.

Amerikalılar'ın tekrar saldırmalarını önlemek için onları korkutup hiçbir şeyin kendisini yıldıramayacağını göstermeliydi.

X. BÖLÜM

38. Cadde'nin köşesinde trafik lambası kırmızı yandığı halde içinde bir sürü adam bulunan bej rengi Range Rover aldirmayarak yoluna devam etti. Yirmi metre kadar ilerleyip Amerikan Elçiliği'nin demir parmaklı kapısı önünde durdu. Range Rover'ın açılan kapılarından iki adam yere atıldı. Elleri iplerle bağlanmıştı, ayakları da çıplaktı. Onların arkasından iki kişi daha indi. Bellerinden uzun bıçakları sarkıyordu. Yere attıkları adamları kaldırıma kadar sürükledikten sonra, bıçaklarını çekip bütün güçleriyle tutsaklarının ellerine indirdiler.

İki zavallı korkunç bir çığlık kopardıkları anda kesik ellerinin yerinden fişkıran kan kaldırıma yayıldı. Cellatlar hiçbir tepki göstermeden kurbanlarını çevirip bıçaklarını bu kez de karınlarına sokup çıkardılar.

Yeşil ışık yanmış araçlar yürümeye başlamıştı. İki cellat hemen arabaya bindiler ve Range Rover hareket etti.

iki kurban kesik bilekleriyle bağırsaklarını tutmaya çalışarak elçiliğin parmaklığına süründüler. Her şey bir dakika içinde olup bitmişti.

Kapıdaki bekçi hemen telefona sarılarak yardım istedi. Elçilikten ellerinde M 16'lar olan bir sürü deniz askeri fırladığında - katilleri taşıyan araba çoktan uzaklaşmıştı ve vahşice vurulan iki zavallı can çekişiyordu.

Trafik polisi Emilio Nogeira kırmızı ışıktaki geçen bir araba gördüğünde nişanlısını Magic adındaki diskoteğe nasıl götürebileceğini düşünüyordu. Panamalılar, Amerikalılar zamanından kalma bir alışkanlıkla, trafik kurallarına çok önem veriyorlardı. Hemen motosikletinin gaz pedalına basıp ileri fırladı. Bu arada da sireni çalıştırıp tabancasının yerinde olup olmadığını kontrol etti.

Nogeira genç bir polisti ve silahını daha önce hiç kullanmamıştı.

Range Rover yavaş giden arabaların arasından zikzaklar çizerek ilerliyordu. Emilio Nogeira en azından kırk balboa kazanacağını düşündü.

Trafiğe durumunu bildirerek hızını artırdı.

**

Arkasında büyük harflerle "Nina Odette, mi unico amor" yazılı bir otobüs içi tıklım tıklım dolu bir halde Avenida Balboa'da ilerliyordu.

Şoför yol ayırımına geldi. Sola dönmesi gerekiyordu. Uzun zamandan beri dikiz aynası yoktu, sinyalleri de çalışmıyordu. Sol elini çıkartıp işaret vererek direksiyonu kırdı... O sırada solunda bir araba olduğunu far ketti, aynı anda büyük araç ağızına kadar dolu otobüse çarparak bütün camlarını tuzla buz etti. Araçların ikisi de oldukları yerde durdular. Şoför korkunç bir küfür sallayarak dışarı fırladı.

Otobüs sigortalı değildi, şimdi patronu onu mutlaka kovardı. Yaralanmış ve korkmuş yolcular içeride bağırışıp duruyorlardı.

*

**

Emilio Nogeira kazanın geldiğini gördü, fakat önleyemedi. Bir kilometreden beri Range Rover'a durmasını işaret ediyordu, fakat araç yavaşlamamıştı bile. Sireni duymamış olamazdı...

Birden başka bir endişeye kapıldı!

Otobüs sola dönmek üzereydi, Range Rover da otobüse çok yanaşmıştı. Korkudan avazı çıktığı kadar bağıarak biraz daha hızlandı. Ağır motosiklet yaptığı hıza dayanamayarak yana kaydı. Genç polis dümeni toparlamaya çalıştıysa da, motor dengesini kaybederek düştü. Emilio Nogeira tam zamanında sıçrayıp uzaklaşarak ezilmekten kurtuldu. Düşerken başından kaskını düşürdü ve öfkeden deliye dönerek ayağa kalktı. Motoru kaldırmayı denediysse başaramadı. Dikkatini Range Rover'a yöneltince şaşırıldı.

Üç adam arabadan çıkıyordu. İkisinin elinde otomatik tabanca vardı. Otobüsün yolcuları da yola dağılmışlardı. Şoför polisi farkedince, o yöne doğru koşarak Emilio'yu kolundan yakaladı.

—Bu deli bize çarptı! diye bağırdı. Onu tutuklamalısınız

Emilio Nogeira öne doğru birkaç adım atınca adamlardan biri kaçtı, fakat ikisi oldukları yerde kaldılar. Biri silahını doğrultup polise ateş etmeye başladı.

Emilio adamın nişan aldığını farketmişti. Hemen motorun arkasına siper aldı. Kurşunlardan biri telsizi biri de dikiz aynasını paramparça etti. Fakat diğerleri şoföre isabet

ederek adamı boylu boyunca yere serdi. Yolcular korkuyla kaçışmaya başladılar..

Emilio Nogeira da silahını çıkartarak saldırganlara ateş açtı. Adamlardan biri elini karnına götürdü, otobüse dayanarak yavaşça aşağı kayd. Ne olup bittiğini göremeyen uzaktaki arabalar sabırsızlanıp çevreyi korna sesine boğmuşlardı.

Polisin vurduğu adam yere düştü. Diğeri ise bir an arkadaşına bakıp kaçmaya başladı. Emilio Nogeira kaskını takmadan adamın peşine düştü. Televizyon için film çeviriyorlar -miş gibi bir hisse kapılmıştı... Duran arabalara doğru koşan kaçağı farketti. Hızı artırarak olanca gücüyle bağırma koyuldu.

—Dur! Policia! Policia!

izlediği adam sendeleyerek arkasına döndü. Soluk soluğaydı. Bir an durup silahındaki son kurşunları boşalttı.

Kurşunlar polisin tam göğsüne isabet ederek kalbini parçaladı. Fakat son bir kez ateş edecek kadar dayanıp saldırganı başından vurdu.

*

**

Malko ABD Elçiliğinin kapısının önündeki üzerleri örtülü cesetleri gördüğünde televizyonda haberleri seyrediyordu. Kamera kaldırırda duran dört kesik elin üzerinde durdu.

Malko boğazının düğümlendiğini hissetti. Savaş başlamıştı. Hemen telefona koşup Bruce Gonzales'i aradı.

—Birlikte yemek yiyebilir miyiz? Dostumuza onu görmek istediğimi haber verin.

—Sizi bekliyorum, dedi Panamalı garip bir

sesle.

Malko aşağı inip arabasını aldı. Daha yüz metre gitmişti ki peşindeki siyah Buick'i farketti. Arabanın yaklaşmasına izin verdi. Fakat gördükleriyle bir anda şoke oldu. Direksiyondaki onu boğazlamak isteyen bıyıklı adamdı. Yanında da esmer ondan daha ufak biri vardı. Malko elini koltuğunun altına kaydırıldı ve tabancasına dokununca rahatladı. Direksiyonu bırakıp silahı ateş etmeye hazır hale getirdi ve yanındaki koltuğa koydu.

Buick onu yakalamaya çalışmıyordu. Biraz daha ilerleyip arabayı park etti. Buick de yoluna devam edip biraz ileride kenarda durdu. Malko hiç saklamadan tabancasını gömleğinin altına yerleştirdi ve Bruce Gonzales'e çıktı.

Panamalı ölü gibi bembeyazdı. İri göğüslü sekreterini yollayıp, Malko'yla birlikte büroya kapandı.

*

**

—Ne yaptığının farkında mısınız? diye inledi. Ben de sadece mikrofon yerleştirmek istediğinizi sanıyordum.

—Sizi telaşlandırmamak için durumu sakladık, dedi Malko tutuk bir sesle.

Ines de Castro büroya girdiğinde, Panamalı hâlâ kınayan bir suskunluk içindeydi. Ines de pek iyi görünmüyordu. —Balboa Bulvarı'nda bir katliam olmuş dedi.

—Gidip yemek yiyelim, dedi Bruce Gonzales. Lokantadan beni arayacaklar.

Küçük İtalyan lokantasına girdiler. Ines telefon etmeye gitti ve kısa bir süre sonra döndü.

—Polisi öldürenleri teşhis etmişler dedi.El Guapo için çalışan Kolombiyalı katillermiş.

—Ya ötekiler? diye sordu Malko.

—Henüz bilinmiyor.

Gazeteci Malko'ya garip bir bakış fırlattı. O sırada telefon çalınca garson gelip Bruce'ı çağırdı. Az sonra Ines Malko'ya doğru eğildi. Gözleri pırıl pırıldı.

—Söylediklerim için beni affedin. Her şeyi anladım. Tebrik ederim. Çok kararlısınız fakat dikkatli olun. Bu akşam beni La Prensa'dan alın. Birlikte yemek yiyelim.

—Takip ediliyorum, dedi Malko. Beni öldürmek isteyenler tarafından.

Ines biraz şaşırdı.

—Silahınız var mı?

—Evet.

—O halde ilk olarak ateş etmekten çekinmeyin. O adamlar katil. Özellikle El Guapo.

Bruce Gonzales biraz sonra geri döndü.

—Bay Lawn, General Mc Auliffe'in evinde sizi bekliyor, dedi. Hemen.

Malko kahvesine şeker koymaya bile zaman bulamamıştı. Siyah Büick görünürlerde yoktu. Kanal bölgesine girmeden önce, izlenmediğinden iyice emin olmak için bir süre dolaştı.

*

**

Santo Domingo geldiğinde, General Coiba bürosundaydı.

—Oldu mu? diye sordu Coiba.

—Hayır. O aptal polis yüzünden bir sorun çıktı. El Guapo en iyi iki adamını kaybetti. Darien'den başkaları gelecek fakat yarından

önce olmaz.

—Allah kahretsin! diye mırıldandı general. Tam da o sersemi ele geçirmek zorunda olduğum sırada.

Birden başını kaldırdı.

—Bir fikrim var. El Guapo domuzu bunu tek başına da becerebilir.

*

**

Malko Başkan Carter zamanında kanalı özgürlüğüne kavuşturan ve eskiden Coiba'nın yerinde olan Teğmen Tojillo'nun kabri önünden geçerken askeri bir polisin şüpheli bakışlarına uğradı.

Bu bölgede hemen hemen hiç trafik yoktu ve Malko, General Mc Auliffe'in evi önünde park ettiğinde, izlenmediğinden kesinlikle emindi.

Malko arabadan çıkarken Herbert Lawn onu karşılamaya geldi.

—Bizim çocuklardı! dedi Amerikalı hemen söze girerek, işkence edildikten sonra, uyarı olarak bize göndermişler.

Malko başını salladı.

—Televizyonda gördüm. Eğer yanlış anlamadıysam bu bir savaş ilanı.

—Coiba budalası bizi sertliğe zorlamaya kararlı.

—izleniyorum, dedi Malko birden.

Amerikalı onun anlattıklarını dinledikten sonra bir sigara yaktı.

—Şimdi bu aptaldan kurtulmamız her zamankinden daha çok gerekiyor. Santo Domingo'ya randevu verdim. Gelmeye cesaret edeceğine umuyorum. Birlikte hareket etmemiz şart.

Verandada ağır bir sessizlik hüküm sürüyordu. Vantilatörün çalışmasına rağmen havada bunaltıcı bir sıcak vardı.

Birden Herbert Lawn biraz doğrularak verandanın üzerinden dışarıya baktı.

—İşte geldi.

Siyah bir BMW dışarı park etmişti, içinden ufak tefek sivil giysili siyah kısa saçlı biri çıktı. Amerikalı adamı Malko'yla tanıştırdı.

—Albay Santo Domingo.

Panamalı'nın kenarsız miyop gözlüklerinin arkasından bakan hayat dolu gözleri vardı. Bir subaydan çok işadamına benziyordu. Malko'yla konuşurken İngilizcesi mükemmeldi.

—Ülkemize yardım etmek için önemli bir rol üstlendiğinizi biliyorum. Size teşekkür ederim. General Coiba, artık Amerikalı dostlarının bu olayın arkasında olduklarını biliyor. Bu da onu öfkeden deliye çevirdi.

—Tutsakların sorgulanmaları hakkında bir şey öğrenebildiniz mi?

Albay Santo Domingo başını salladı.

—Ne yazık ki hayır... Fakat fazla bir şey söyleyemediler. Bu sabahki olay generalin isteği idi. Öcünü almak için her şeyi yapar.

—Ne demek istiyorsunuz? diye sordu Herbert Lawn.

—Kimseye ödün vermez, dedi Panamalı sadece. Size bile Senyor Lawn...

Malko'ya Amerikalı hafifçe sararmış gibi geldi. CIA'nın bölge şeflerinin kanlı bir diktatör tarafından açıkça tehdit edilmesi sık rastlanan bir olay değildi. Malko kendini daha az yalnız hissetti.

—O aptalı en kısa zamanda ortadan

kaldırmalı dedi. Herbert Lawn.

—Dikkat edin de o daha önce davranmasını diye uyardı Santo Domingo.

Bu tavsiyeyi uzun bir sessizlik izledi. Panamalı albay altın köstekli saatine baktı.

—Gitmeliyim. Beni durumdan haberdar edin.

Birlikte Domingo'nun merdivenlerden inip arabasına binişini izlediler.

—Korkuyor dedi Malko.

—Haklı. Coiba bir şeyden şüphelenirse onu canlı canlı doğrar.

—Sizce Coiba'nın yerine geçmeye yeterli mi?

—Bizim tarafımızı tutuyor, dedi Amerikalı. Ayrıca bütün subaylar ona saygı duyuyor. Bizim de yardımımızla becerebilir.

—Peki ya Coiba...

Telefon çaldı ve bir asker gelip Herbert Lawn'un kulağına bir şeyler fısıldadı. Amerikalı özür diledi.

—Langley arıyor.

Beş dakika sonra geldiğinde suratı asıktı.

—Kahretsin! dedi. DG bu sabahki olaydan korkmuş. Başka kayıpları göze almak istemiyor. Şimdilik işi bırakıyoruz.

—Ya ben?

—Otelinize dönüp hazırlanın ve Howard'a gelin. Oradan gidersiniz.

Malko valizlerini toplarken telefon çaldı. Malko ahizeyi kaldırdı, fakat kimse cevap vermedi. Sinir bozmaya çalışıyor olmalıydı. Kaçmak biraz gururuna dokunuyordu, fakat

oyunun kuralı buydu. Gizli işler başarılı olmadığında ortadan kaybolmak en iyisiydi.

Tabancası hâlâ gömleğinin altında olduğu halde hesabı ödemek için aşağı indi. Tam asansörden çıkarken yanına sarışın miyop gözlükleri olan bir kadın yaklaştı.

—Senyor beni hatırladınız mı? Adım Katya, Miranda Ochoa'nın arkadaşıyım.

Asansör gelmişti. Genç kadın içeri girince Malko da onu izledi. Gözlüklerini çıkarınca Malko onun kızarmış gözlerini farkettiler.

İçini korkunç bir sıkıntı sarmıştı.

Sarıışın kadın, birden hıçkırıklarla sarsıldı.

—Miranda kayboldu! Sanırım onu kaçırdılar dedi.

XI. BÖLÜM.

Asansör altıncı katta durdu. Malko'nun içinden kusmak geliyordu. CIA'nın harika operasyonu tam bir bozguna uğramıştı. Önce o zavallı gerillalar şimdi de Miranda Ochoa. Bir sonrakinin kendisi olacağı kaçınılmaz bir gerçektir. Genç kadının başına bir şey geldiyse Coiba Malko'dan şüpheleniyor demektir. Fakat i bu bir tuzak da olabilirdi. Katya içeri çekerek gözlerini sildi.

—Niçin beni görmeye geldiniz? diye sordu.

—Miranda bana hikayenizi anlatmıştı. Generalin kıskançlığından korkuyordu. Belki de Miranda'nın suikast işine karıştığını düşünüyordu.

—Peki onun kaçırıldığını nereden çıkarttınız?

—Onunla telefonda konuşuyordum. O sırada kapısı çalındı. Miranda telefonu açık bırakıp kapıyı açmaya gitti. Carina'nın kükremesini, korkunç çığlıkları duydum. Sonra da sessizlik oldu. Benimle konuşulmadan telefon kapatıldı. Tekrar aradım, ama kimse cevap vermedi.

Eğer doğruysa Katya'nın anlattıkları çok mantıklıydı. Zaten Malko'nun peşindeki katil de Coiba'nın onunla ilgilendiğini gösteriyordu.

—Niçin onu görmeye gitmediniz?

—Korktum. Benimle gelir miydiniz?

Malko hazırladığı valizini düşündü. Bir saatten daha kısa bir süre içinde, Panama'dan

uzakta emniyette olabilirdi.

—Oraya gitmem Miranda için daha tehlikeli olabilir.

Katya suçlayan gözlerle Malko'ya baktı.

—Zaten tehlikede! Belki de ölmüştür. Bütün bunlar sizin yüzünüzden başına geldi ve siz de kendinizi kurtarmaya bakıyorsunuz.

Bu öfke gösterisi biteceğe benzemiyordu. Gerçekten de eğer Miranda tehlikedeyseniz karışmaması yakışık almazdı.

—Evine nasıl gireceğiz? diye sordu.

—Bende arka kapının ve dairesinin anahtarı var. Lütfen gelin!

Malko'yu gömleğinden çekerken yanlışlıkla bir düğmeyi açtı ve Beretta 92'nin kabzası görüldü. Genç kadın bir anda beti benzi olarak mırıldandı.

—Aman Allahım şimdi anlıyorum!

Bakışları karşılaştı ve Malko artık kurtulmayacağını anladı. Gömleğini ilikleyip Katya'yı asansöre itti.

—Gidelim.

Arabayı Edificio Tarpeya'nın yüz metre gerisinde bırakıp yola yürüyerek devam ettiler. Hiç konuşmadan servis asansörüne bindiler. Malko'nun boğazına bir şeyler düğümlenmişti. Acaba ne bulacaklardı?

. - * **

Dairenin kapısı kapalıydı. Malko zile bastı, fakat cevap veren olmadı. Tabancasını çıkarttı. Carina da bir katil kadar öldürücü olabilirdi.!

—Haydi, dedi Katya'ya. Kapıyı açın.

Birkaç saniye sonra kapı hafif bir gıcırtyla

aralandı. Çamaşırılıkta kimse yoktu. Katya oturma odasına geçerken Malko da çevreyi gözden geçirdi.

Sessizliği Malko'nun kanını donduran bir bağırtı bozdu. Katya eliyle ağzını kapatmış odanın ortasında hareketsiz duruyordu. Malko önce sadece kırmızı bir şeyler görebildi, sonra Carina'yı farkettiler. Panter sahibini son dakikaya kadar korumuş olmalıydı. Havuzun suyu içinde kafası vücudundan hemen hemen koparılmış bağırsakları yılan gibi suya dağılmış öylece yatıyordu.

—Kimseyi gördünüz mü? diye sordu Malko Katya'ya.

Genç kadın cevap veremeyecek kadar heyecanlıydı. Olumsuzca başını salladı.

Malko içeride birkaç boğuşma izinden başka bir şeye rastlamadı. Miranda Ochoa gerçekten kaçırılmıştı. Katya gözyaşları içinde yanma geldi.

—Ne yapabiliriz? diye inledi. Korkunç bir şey bu. Polise haber versek mi?

—Daha fazla bilgi edinmeye çalışalım dedi Malko. Belki bekçi bir şeyler görmüştür.

Bekçi tumbul bir melezdin. Katya'nın sorularına bir şey farketmediğini söyleyerek cevap verdi. Adamın hafızasının canlanması için Malko'nun araya girerek yirmi balboalık bir banknot uzatması gerekti.

Senyorita Ochoa yanında iki adamla birlikte çıkmıştı. Biri iriyarı bıyıklıydı, diğeri ise daha ufak tefek yüzü,iz dolu biriydi. Malko biraz daha para uzatınca siyah bir Amerikan arabasıyla gittiklerini öğrendi.

Malko iyice çökmüş olan Katya'yı da

sürükleyerek Marriott'un yolunu tütü. Miran-
da Ochoa'yı bu durumda terketmesi olanaksız-
dı.

—Nerede oturuyorsunuz? diye sordu Katya'
ya.

—Via Parras'ta. Ne yapacaksınız?

—Miranda'yı bulmaya çalışacağım, diye söz
verdi Malko.

Sanki her yanı buz kesmiş gibiydi ama aynı
zamanda da çok sakindi Başlarına gelebilecek
en kötü şey gerçekleşmek üzereydi. Katya'yı
yüksek bir kulenin karşısında bıraktı.

—Korkuyorum! diye inledi kadın.

—Evinizden ayrılmayın dedi Malko. Bana
telefon numaranızı verin. Size haber veririm.

Numarayı not edip Katya'yı indirdi.

—Kimseye kapıyı açmayın, benim aramamı
bekleyin.

Onun eve girdiğinden emin olduktan sonra
tekrar hareket etti. Yağmur başlamıştı.

Her an ölümle burun buruna gelebilirdi.
Coiba savaş ilan etmişti ve Panamalı subay
düşmanlarını bir bir etkisiz hale getirmeye
başlamıştı.

Miranda Ochoa'ya ne yapacaklardı acaba?
Herbert Lavvn'un hâlâ elçilikte olduğunu
umuyordu. Şu sıralarda kendisinin de valizleri-
ni alıp Hovvard Üssü'ne gidiyor olması
gerekirdi.

**

Herbert Lawn, yüzünde ciddi bir ifadeyle
bir sigara yaktı.

Bürosu binanın ikinci katmdaydı. indirilmiş
perdeler dışarıdan gelecek bakışlardan gizlen-

melerini sağlıyordu. Yanında Malko'nun daha
önce rastladığı DEA özel ajanı vardı.

—Fazla olanağımız yok gibi dedi Amerikalı.
Miranda Ochoa mutlaka konuşacaktır. Sizi
korumak için ölümü göze almasının bir nedeni
olamaz.

—Doğru, diye onayladı Malko.

—O halde Panama'da yaşama şansınız
cehennemdeki buz parçası kadar az. O eve
gitmekle tedbirsizlik etmişsiniz. Bu işi bırakı-
yoruz. Otele geri dönmeyin. Hesabınızla ve
eşyalarınızla biz ilgileniriz. Size diplomatik
plakalı bir araba vereceğim. Böylece hiçbir
tehlikeyle karşılaşmadan gidebilirsiniz.

Elini telefona uzatırken Malko sordu.

—Ya Miranda Ochoa?

Amerikalı kaygısız yüzünü Malko'ya çevir-
di.

—Ne demek istiyorsunuz?

—Onun başına neler gelecek?

Herbert Lawn dudak büktü.

—Eğer Coiba ihanet ettiğinden eminse
gerisini düşünmek bile istemiyorum.

Malko'nun bakışları soğuktu.

—Ben istiyorum. Ve »itmiyorum.

Bir süre klimanın sesinden başka bir şey
duyulmadı. Amerikalı hafifçe kızarmıştı ve
Malko masanın altında adamın ayaklarını
sinirle salladığını görebiliyordu. Herbert'in
yüzünde buruk bir gülümseme belirdi.

—Mert bir adam olduğunuzu ve bunu bir
onur meselesi yaptığınızı biliyorum. Fakat aynı
zamanda bir görev adamısınız, Robin Hood
değil. Benim de size karşı sorumluluklarım var.
Kaplan Operasyonu zaten yeteri kadar kayıp

verdi.

Malko bu cevabı bekliyordu. Casusluk dünyasında bir terslik olduğunda, herkes kendi sorunlarıyla ilgilenirdi.

—Miranda Ochoa'yı kurtarmak istiyorum, diye ısrar etti. Onun başına geleceklerden kendimi sorumlu tutuyorum.

—Ne yapacaksınız? diye sordu Amerikalı. Nerede olduğunu bile bilmiyorsunuz!

—El Guapo'nun sığınağını bulabilirim. Anlaşılan Miranda'yi kaçırmış. Pana ma City küçük bir şehir.

—Yerini bulduğunuzu farzedelim Onu siz almak zorundasınız. Adamlarımızı geri yolladım, buradakileri de tehlikeye atamam. Bruce Gonzales böyle bir eylem için parmağını bile kıpırdatmaz.

—Ya Duncan O'Hara?

Herbert Lawn, bir süre Malko'ya bakarak sessiz kaldı. Sonra başını salladı.

—Siz delisiniz... Gerçekten de O'Hara her türlü saçmalığa hazırdır. Ya sonra? Kendinizi Coiba'mn ve Polis'in pençelerine atmış olacaksınız. Bir aksilik çıkarsa sizin için bir şey yapamam. Şirket'in de başına iş açılır!

—Her türlü tehlikeyi göze alıyorum, dedi Malko. Fazla zamanımız yok. Miranda Ochoa birkaç saat içinde ölebilir. Duncan O'Hara'yı arayacak mısınız?

Amerikalı önce telefona uzanacakmış gibi oldu sonra durdu.

—Resmi yoldan olmaz, dedi. Langley'in onayını almalıydım.

—En azından ona sorunu anlatın ve eğer isterse bana yardım etmesine engel olmayın.

Herbert Lawn derin bir soluk aldı.

—Gerçekten bu pisliğe atılmak istiyorsunuz! Peki Duncan'ı arayacağım, fakat gerisini öğrenmek istemiyorum. Bu büroyu terkettiğiniz andan itibaren tek basmanız...

—Duncan'a bir saat sonra orada olacağımı söyleyin.

Elçilikten çıkarken içinin sızladığını hissetti. Bu kez güvenliğini sağlayacak kimse yoktu, ilk yapması gereken Miranda Ochoa'nın nerede olduğunu bulmaktı. Ona yardım edebilecek tek kişi Ines de Castro'ydu.

*

**

Malko içeri girip yanına oturunca genç gazeteci çalışmayı bıraktı. Malko bir saniye bile kaybetmedi.

—Miranda Ochoa kaçırıldı, dedi. Onu bulmak istiyorum.

Çabucak olan biteni Ines'e anlattı.

—Siz her şeyi bildiğinize göre bana El Guapo'nun sığınağının nerede olduğunu söyleyebilir misiniz?

Ines de Castro alnını kırıştırarak bir sigara yaktı.

—Ben bilmiyorum, fakat bütün serserileri tanıyan yaşlı bir muhbir var. Juan Paical. Ona sorarız.

Juan Paical'ı boş bira şişelerinin arkasında küçük masası üzerinde uyuklarken buldular. Ines de Castro Malko'yu Paical ile tanıştırdı.

—Arkadaşım, El Guapo hakkında bazı şeyler öğrenmek istiyordu.

Gazeteci doğrulup endişeli bakışlarını tavana dikti.

—Gidip dışarıda bir şeyler içelim.
Birlikte çıkıp sevimsiz bir kafeteryaya girdiler.

—Ne öğrenmek istiyorsunuz? diye sordu ihtiyar.

—Her şeyi.

Adam alayla güldü.

—Pezevenğin, katilin, serserinin tekidir.

—Aynı zamanda General. Coiba'nın da dostu diye ekledi Malko.

Yaşlı gazeteci konuşmalarını bir duyan var mı diye çevreye göz gezdirdi.

— Coiba seçim kampanyaları sırasında ve düşmanlarını cezalandırmak için, El Guapo gibi adamlara ihtiyaç duyuyor, fakat onu pek önemsemiyor. El Guapo çok vahşi biri. Kolombiya'yi niçin terkettiğini biliyor musunuz?

—Anlatın! dedi Malko en kötü olasılığa hazırlanarak.

—Mato Grosso'da kaçak zümrüt arayıcılarına rehberlik ediyordu. Adamların yüzlerce kıratlık zümrüt yuttuğunu öğrenmişti. Böylece onları öldürüp, midelerinde sakladıkları taşları çıkartmak için cesetlerini parçaladı... Panama' da bile hamile diye çalışmak istemeyen fahişelerden birinin karnını deşti. Sonra da bebeği alıp, domuzlara vermeden önce, baltayla parçalara ayırdı.

—Peki kimse bir şey demedi mi?

—Korunuyor. Herkes ondan korkuyor.

—Nerede" oturuyor?

—Parque Lefevre'de bir genelevi, 11 Ekim Bulvarı'nda da çöp imha yeri var. Fakat asıl yeri şehir dışında, Playa Fanfun'da.

—Beni oraya götürebilir misiniz?

—Şimdi mi? işim var. Yarın gideriz.

—Şimdi, dedi Malko.

Yaşlı gazeteci, pek de sıcak olmayan bir ifadeyle tereddüt etti. İnes de Castro onu cesaretlendirdi.

—Juan o bizim dostumuz.

Malko masanın üzerine elli balboa bıraktı.

—Sonra sizi hemen buraya geri getiririm, diye söz verdi.

—Peki, dedi Juan Paical, gidelim.

Gazeteci parayı cebine indirdikten sonra, sağanak halinde yağan yağmur altında arabaya kadar koştu.

*

**

Kanal üzerindeki köprüden önceki yolun iki kenarında, Panama'nın en zenginlerinin evleri sıralanıyordu.

—Köprüden hemen sonra sola döneceksiniz, dedi gazeteci.

Çukurlarla dolu, Kostarika Yolu'na paralel ilerleyen yol, sık ağaçlarla kaplı tepeler arasında kıvrılarak uzanıyordu. Plajın kenarındaki ahşap lokanta dışında, hiçbir bina görünmüyordu.

Lokantada ayaklarını suya sokmuş biralarını içen iki adamdan başka kimse yoktu.

Malko az ileride durdu. Burası harika bir yerdi. Uzakta, koya demirlemiş gemiler göze çarpıyordu.

Juan Paical parmağıyla iki yüz metre ileride, solda bulunan kulübeyi gösterdi.

—İşte orası, dedi. Kimse burada onu rahatsız edemez. Şu anda orada olup olmadığı-

nı bilmiyorum.

—Gidip bulalım mı? diye sordu Malko.

Gazeteci dudak büktü.

—Önünden geçebiliriz. Yol tepenin etrafından dolanıp geri dönüyor. Fakat sakın durmadın.

Malko hareket etti. Evin karşısındaki saman yığınının üzerinde oturan hasır şapkalı bir adam, gazetesini okuyordu. Adam Malko, geçerken arabaya dikkatle baktı. Malko da onun yüzünü beynine kazıdı. Sivri bir çenesi, biçimsiz sakalları vardı.

Bakışlarını bahçeye yöneltince, kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Daha önce onu takip eden siyah Buick oradaydı, direksiyonunda El Guapo vardı. Öyleyse, Miranda Ochoa'yı oraya getirmiş olma ihtimali oldukça fazlaydı.

XII. BÖLÜM

Duncan O'Hara bir atışta bir öküzü bile paramparça edebilecek bir silahın şarjörünü yağlıyordu. Malko'ya eğlenen gözlerle baktı.

—Bana yardım etmek istediğinizden emin misiniz?

—İrlandalıların deli olduklarını biliyorsunuz. Belfast'ta çok daha delice şeyler yaptım.

Malko, Duncan O'Hara ile buluşmadan önce, Ines de Castro'yu ve Juan Paical'ı La Prensa'ya bırakmıştı. Artık her geçen saniyenin değeri vardı.

İrlandalı bez bir torbaya cephaneye koydu, bir başka torbaya da üç silah yerleştirdi. Malko onunla birlikte garaja gitti. Duncan tentelerden birini kaldırarak, plakasız bir Ford'un üzerini açtı.

—Bunu alalım, dedi. Kimse bu arabayı tanımıyor. Sonra Kostarika'ya yollarız.

Motor saat gibi çalışıyordu.

—El Guapo'yu tanırım, dedi Duncan O'Hara. O ve adamları, acımasız katillerdir. Hızlı ve güçlü vurmalyız. Hazır mısınız?

—Tabii, dedi Malko.

İrlandalı iç geçirdi.

—Umarım kızı fazla hırpalamamışlardır. Çok vahşi insanlardır...

Yol boyunca hiç konuşmadılar. Sonunda Playa Fanfun'a vardılar ve lokantanın yanına park ettiler.

—Bu saatte serinlemek isteyen insanlar

buraya gelirler, dedi İrlandalı. Şüphe çekmeyiz. Şuradaki ev mi?

—Evet.

Arka tarafa geçip, çantaları açtı ve silahlan kullanıma hazır hale getirip üzerlerine bir örtü örttü.

—Kızın orada olduğundan emin misiniz?

—Hemen hemen, dedi Malko. El Guapo'nun arabası bahçede. Miranda'yı kaçıırken aynı arabayı kullanmış.

O'Hara tabancalardan birini gömleğinin altına yerleştirdi. Bir yandan da ısıklık çalıyordu.

—Ben gidip çevreye bir bakayım, dedi, siz beni burada bekleyin.

Malko onun uzaklaşmasını seyretti. Panama City'nin gürültüsünden sonra, burası cennet gibiydi... Üç pelikan başının üzerinden uçup, yiyecek aramak için suya daldılar. Malko dikkatini Duncan O'Hara'nın yöneldiği, ma-sum ahşap yapıya çevirdi.

*

**

El Guapo, ağzı kupkuru olmuş, gözlerini Miranda Ochoa'nın göğüslerinden ayıramıyordu. Şimdiye kadar böyle güzelini hiç görmemişti. Elinin tersiyle çenesini silip, genç kadına yaklaştı. Miranda gözlerini kırıştırtarak, kalbi dışarı fırlayacakmış gibi geri çekilmeye çalıştı, fakat odanın büyük bir bölümünü kaplayan masaya çarptı. O iki adam dairesine girdiğinden beri, kâbusta yaşıyor gibiydi. Elleri, o anda odanın öbür ucunda duran ve El Guapo'nun adamlarından biri olan Luis tarafından arkasında bağlanmıştı.

Barakada ağır ve pis bir sıcak vardı. El Guapo, tutsağına doğru bir adım daha attı ve sağ kolunu uzatarak, işaret parmağıyla Miranda Ochoa'nın göğsüne bastırdı.

—Pekâlâ güzelim, dedi yumuşak bir sesle. Şimdi...

Miranda bir çığlık kopartarak, kurtulmak için bütün vücudunu gerdi. Kolombiyalı öfkelenmişti. Sol eliyle elbisesinin önünü yırtıp, diri göğüslerini ortaya çıkardı. Biraz sakinleşerek karanlık gözlerle tutsağını inceledi. Miranda şoke olmuş bir halde hüngür hüngür ağlıyordu. El Guapo onu korkutuyordu.

—Senin için neler yapmazdım ki, guapita, dedi. Sen gerçekten güzel bir orospusun...

—Bırakın gideyim! diye bağırdı Miranda. General hepinizi öldürecek...

El Guapo başını salladı. Konuştuğunda, sesinde sahte bir ağırbaşlılık vardı:

—El General'e çok saygı duyarım, emirleri de ondan aldım, guapita. Ve verdiği emirleri hep uygulardım...

Arkasına dönüp, yerdeki telefonu aldı ve Miranda Ochoa'nın yanına koydu.

—Bueno, senin şu gazetecinin numarasını biliyorsun... Onu ara ve sıkı bir parti için kendisini burada beklediğini söyle.

Şimdi sevgilisinin onu niçin kaçırttığını anlıyordu. Korkusunu yenmeye çalışarak telefona baktı. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi bir hisse kapıldı... Eğer sevdiği adamı bu insan avcılarının eline bırakırsa, maceralarını itiraf ettirene kadar ona işkence yaparlardı... Sonunda ikisini de öldürürlerdi.

Kendi kendine, Coiba'nın ona, öldürteme-

yecek kadar çok değer verdiğini düşündü.

—Neden bahsettiğinizi anlamıyorum, dedi nefesini tutarak.

Kolombiyalının sakın sakın durduğunu, hatta gülümsediğini görünce çok şaşırıldı. Sonra ellerinin çözülmediğini ve adamın kendisinden hâlâ bir cevap beklediğini far ketti.

—Pekâlâ... Demek ona aşıksın... Bu çok sıkıcı. General bana, çok güzel olduğun için, seni hırpalamamamı söyledi... Fakat aynı zamanda sevgilinle de konuşmamı istedi. Çünkü benim de onunla görülecek bir hesabım var. Ben de, karar vermene yardımcı olmak için küçük bir hile düşündüm...

Miranda'nın arkasında duran Luis sırıttı.

El Guapo, cebinden çevresi kıllı, perde halkasına benzeyen bir şey çıkarttı. Sonra Miranda'ya yaklaşır bir süre gözünün önünde dolaştırdı.

— Bunun ne olduğunu biliyor musunuz?

Miranda yaş dolu gözlerini ona çevirdi. Bu, bazı yerlilerin sevişme sırasında kullandıkları guesquel adındaki alete benziyordu. Bakışları Kolombiyalı'ninkilerle karşılaştı.

—Görüyorum ki, bunu tanıyorsun! dedi El Guapo pis pis sırıtarak. Ama fazla sevinme, bu ötekilerine benzemez.

Halkayı başparmağına geçirip, Miranda Ochoa'nın göğsünü okşadı. Genç kadın acıyla bağırdı. Beyaz teninde kırmızı, ince çizikler oluşmuştu...

Guesquel kıllardan değil, metalik tellerden yapılmıştı.

—Söyle bakalım, şimdi telefon ediyor musun, yoksa seni biraz bağırtmamı mı

tercih edersin?

Miranda Ochoa yerinden sıçradı.

—Pis domuz!

Adamın istediği şeyi yapamazdı. Bu çok daha kötü olurdu.

El Guapo zalimce parlayan bakışlarını üzerine dikmişti. Alacağı sadistçe zevkleri düşünerek ağır ağır soluyordu. ıMiranda yalvardı:

—Hayır! lütfen!

El Guapo bir adım daha yaklaştı. Sol eliyle genç kadının eteğini kaldırdı, öbür eliyle de külotunu indirdi. Miranda, masaya iyice dayanmış, daha fazla geri çekilemiyordu. El Guapo genç kadını masanın üzerine devirerek bir diz darbesiyle bacaklarını araladı. Miranda onun bakışlarıyla karşılaşınca adamın, telefon etmeyi kabul etse bile aynı şeyi yapmakta kararlı olduğunu anladı.

—Konuşacaksın, dedi El Guapo, yoksa etini parça parça edinceye kadar uğraşırım.

El Guapo'nun temasıyla, Miranda Ochoa korkunç bir çığlık kopardı... Bacakları havada sallanıyor, insanüstü haykırımlar koparıyordu. Luis hemen radyonun sesini sonuna kadar açtı.

El Guapo sadistçe gülerek, hareketlerini müziğin ritmine uydurdu. Miranda Üchoa masanın üzerinde hiç durmadan bağırıyordu. Derisi guesquel'in metal uçları yüzünden paramparça olmuştu. Akan kan bacaklarından süzölmeye başlamıştı.

Kolombiyalı zevkin doruğuna eriştiğini hissetti. Geri çekilirken verdiği acı dayanılmaz derecedeydi. Miranda Ochoa saçları terden ve gözyaşından yüzüne yapışmış bir halde,

masanın üzerinde öylece kaldı.

—Bueno, şimdi telefon edecek misin?

Miranda acıdan deliye dönmüş, yarı baygın bir durumda olduğundan cevap veremedi. El Guapo onu kalçalarından yakalayarak yüzükoyun çevirdi.

—Madem istemiyorsun, bir de arkadan deneyelim.

Luis ağzı kurumuş bir halde, genç kadını hayranlıkla seyrediyordu.

El Guapo guesquei'i ona uzattı.

—Sıra sende.

*

**

Duncan O'Hara tabancalardan birinin ucuna susturucu taktı ve silahı gömleğinin altına yerleştirdi... Şakaklarında boncuk boncuk terler birikmişti, ırlandalı bir viski şişesi alıp, koca bir yudum içti ve şişeyi yerine bıraktı.

—Hazır mısınız?

—Evet, dedi Malko.

Duncan O'Hara çevreyi dolaşp döndükten sonra, planlarını hazırlamışlardı. Her şey çabuk davranmalarına bağlıydı. Duncan O'Hara yoldaki gözcüyü farketmişti, fakat içeride kaç adam olduğunu bilmiyordu. Neyseki buldukları yerden görünmeleri olanaksızdı. Miranda oradaysa pek büyük bir aksilik çıkmayacak demektir... Siyah arabanın orada olması yeterli bir delil değildi, fakat bu riski göze almak zorundaydı.

Malko tam bir kararlılık içindeydi. Coiba'nın adamlarının gerillaları öldürüş biçimlerindeki vahşilik, hayal gücünü fazla çalıştırmasın

da gerektirmiyordu. Direksiyona geçip, yavaşça hareket etti. Duncan O'Hara da, dirseğini inik cama dayamış, yanında oturuyordu. Playa Fanfun'da bira içtikten sonra yola çıkan iki arkadaş gibiydiler... Baraka birkaç saniyelik yolda, iki yüz metre ilerideydi...

**

Luis, guesguell'i organına geçirmekte zorluk çekti. El Guapo tarafından yüzükoyun masanın üzerinde tutulan genç kadına yaklaştı. Miranda kendini kaybetmiş bir halde, derin derin nefes alıyordu.

—Haydi! diye emretti Kolombiyalı pis pis gülümseyerek. Belki bundan sonra eşeklerle uğraşmaktan vazgeçersin.

Bu Luis'nin gençlik yıllarında edindiği kötü bir alışkanlıktı. Adamın ateş gibi yanan teni, Miranda'nın kalçalarına değince, genç kadın boğuk bir çığlık daha kopardı. Luis o kadar tahrik olmuştu ki, bu kısa temas bile düşündüğünü gerçekleştirmesine fırsat bırakmadı. O sırada müzik de kesilerek, haberler okunmaya başladı.

—Allanın cezası! diye parladı El Guapo.

Hemen Miranda Ochoa'nın üzerine eğilerek, koca elleriyle genç kadının kalçalarını kavradı. Miranda korkuyla bağırdı.

*

**

Toyota, siyah arabanın arkasına oturmuş gözcülük eden adamın hizasına gelmişti. O sırada ahşap barakadan gelen bir çığlık sessizliği bozdu. Adam başını o yöne çevirdi ve Duncan O'Hara'nın arabadan çıkarttığı kolu-

nu ve başının birkaç santim ötesindeki silahı görmedi bile.

ilk kurşun tam şakağına isabet etmişti, ikinci de omiriliğine girdi. Adam bağırmaya bile fırsat bulamadan yere düştü. Duncan O'Hara silah değiştirerek, Malko'yla aynı anda arabadan fırladı. Kapıyı ilk açan İrlandalı oldu. Üç metre gelmişti ki, arkasından biri bağırdı.

—He, hombre!

Avluda, duvarın arkasında gizlenen biri vardı. İrlandalı'ya doğru tabancasını kaldırdı, fakat sonra Malko'yu görerek o tarafa döndü. Malko tabancasının tetiğine bastı ve adam sağır edici bir patlamayla birlikte yere yığıldı.

Birden barakanın kapısı açılarak, sol eliyle pantolonunu, sağ eliyle silahını tutan cılız bir adam ortaya çıktı. Fakat tabancasını kullanmaya zaman bulamadı. Duncan O'Hara koşmaya devam ederek, şarjörünün yarısını adamın üzerine boşalttı.

Malko cesedin üzerinden atlayarak, elinde tabancası, barakaya daldı. Bakışları masanın üzerinde yarı çıplak yatan Miranda Ochoa'ya ve arka kapıdan kaçan birine takıldı. Hemen kapıya koştu. Kolombiyalı, Malko'ya doğru pek çok kez ateş etti. Malko gizlenmek zorunda kalırken, adam da tepeyi kaplayan sık ağaçların arasında kayboldu.

Duncan O'Hara, Miranda Ochoa'mn iplerini çözüyordu. Genç kadın yarı bilinçsiz bir halde acıyla inliyor, ağlıyordu. Malko, Miranda'nın bacaklarından süzülen kanı görünce midesinin bulandığını hissetti. Tabancasını

Duncan O'Hara'ya uzatarak genç kadını kollarına aldı.

—Çabuk, dedi İrlandalı Polisler hep gerekmedikleri yerlerde dolaşırlar.

Koşarak avludan geçtiler ve Malko, direksiyona geçmeden önce, genç kadını arka koltuğu yerleştirdi. Otuz saniye sonra o berbat yerden ayrıldılar. Malko kaybolmaktan korkarak Amerika Köprüsü'ne giden yolda ilerlemeye başladı. Anayola çıkıncaya kadar hiçbir araçla karşılaşmadılar. Miranda Ochoa, arka koltukta İki büküm olmuş, inliyordu. Duncan O'Hara endişeli gözlerle arkaya baktı.

—Pek iyi görünmüyor...

—Bildığınız bir doktor var mı?

İrlandalı başını salladı.

—Bu çok tehlikeli. Onu hastaneye götürmek gerekir...

—Tamam, dedi Malko, bu işle ben ilgilenirim. Sizi evinize bırakayım.

Tropik ülkelerde her zaman olduğu gibi karanlık çok çabuk çöküyordu. İlginç haberler var mı diye radyoyu açtı, fakat program her zamanki gibi yöresel müzikten oluşmuştu.

İrlandalı'nın garajında arabaları değiştiler ve Malko, Duncan O'Hara'nın endişeli bakışları altında, Toyota'sıyla uzaklaştı. Miranda Ochoa'yı ne pahasına olursa olsun tedavi ettirmeliydi. Marriott'a gidemezdi. Howard Hava Üssü'ne girmelerine izin verilmezdi, demek ki tek bir şans kalıyordu.

*

**

Toyota, Herbert Lawn'un villasının demir parmaklıkları önünde durdu. Malko inip zile

bastı. Uzaktan kumandalı kapı, bir süre sonra açıldı. Amerikalı merdivenlerde duruyordu.

CIA'nın bölge şefi arabaya göz atınca, şaşırıldı.

—Yoksa...

—Hayır, dedi Malko, fakat ağır yaralı. Ne yaptıklarını bilmiyorum, ama sanırım çok acımasız davranmışlar.

—Demek başardınız! Siz şeytanın ta kendisisiniz. Şimdi bundan sonra karşılaşacağımız sorunları biliyorsunuz sanırım...

—Bana yardım edin, dedi Malko.

Miranda Ochoa'yı arabadan çıkarıp, oturma odasındaki divana yatırdılar. Herbert Lawn'ın yüzü kireç gibi olmuştu. Çalışma odasına gidip, bir süre sonra geri döndü.

—Doktor geliyor.

Amerikalı endişeli bir yüzle, viski şişesini getirdi.

—Kayıp var mı?

—Üç ölü, dedi Malko. El Guapo'nun adamları.

—Allah kahretsin, dîye mırıldandı- Amerikalı.

Malko cevap vermedi. Gerisini tahmin etmesi zor değildi. General Coiba, Miranda Ochoa'yı ele geçirmek ve Malko'dan öcünü almak için her şeyi yapacaktı.

—Siz Bayan Ochoa'yla kalın, dedi Herbert Lawn. Geceyi Howard Hava Üssü'nde geçirirsiniz. Ben Langley'e durumu haber vereceğim. Coiba'ya yapılan saldırıya bir kılıf bulunmazsa sonuç kötü olur. Bu sorun halledilmedikçe oradan çıkamazsınız. Sizi morgda aramak istemiyorum.

XIII. BÖLÜM

Malko gün ışığıyla uyandı. Miranda Ochoa yanındaki yatakta, verilen sakinleştiriciler sayesinde hâlâ uyuyordu. Piste inen helikopterin gürültüsü, bir anda diğer bütün sesleri sildi. Howard Üssü çoktan çalışmaya başlamıştı.

CIA'nın emriyle askeri bir ambulans onları üsse getirmişti. Buradaki doktor, Miranda Ochoa'ya gerekli müdahaleyi yapmıştı. Neyseki yaraları pek ağır değildi. Bir süre yüksek dozda antibiyotik kullanması ve haftalarca cinsel ilişkiden kaçınması gerekiyordu.

Geri döndüğünde Miranda gözlerini açmıştı. Bakışları hâlâ bulanıktı.

—Neredeyim? diye sordu.

Malko ona olanları anlattı. Genç kadın acıyla yüzünü buruşturarak ağlamaya başladı.

—Canım yanıyor! Allahım ne korkunç! O adamlar nerede?

—Burada emniyettesin, dedi Malko. General Coiba bile seni aramaya gelemez.

—Ya soma? diye sordu Miranda. Nereye gideceğim? Ne yapacağım? Beni mutlaka öldürür.

—Seni Amerika'ya göndereceğiz, dedi Malko. Ben gidip neler olduğuna bakayım.

Herbert Lawn'a, onu QG Southland Command'den arayacağını söylemişti. Böylece şehre inmesi gerekmeyecekti. General Coiba'nın tepkisi çok sert olabilirdi...

Miranda Ochoa onun elini tutup sıkıca sıktı.

—Sen olmasaydın, başıma kimbilir neler gelirdi, dedi. O adamlar vahşi hayvanlardan farksızdılar... Bense Emiliano'nun bana aşık olduğunu sanıyordum! O ise bana bu korkunç şeylerin yapılmasına göz yumdu! Hayatım boyunca acı çekeceğim...

—Yanılıyorsun, dedi Malko. Birkaç hafta sonra hiç iz kalmayacak. Doktor söyledi.

Miranda başını salladı.

—Ama her zaman hatırlayacağım.

Genç kadın tekrar ağlamaya başlarken, Malko dışarı çıktı. Arabanın içi fırın gibiydi. Üstten çıkınca, çevrede şüpheli araba olup olmadığını kontrol etti. Yakın kenarları, hediyelik eşya satan seyyar satıcılarla doluydu. Trafik pek yoğun değildi. Amerika Köprüsü'nden geçerek, Güney Bölgesi Karargâhı'na giden yola saptı.

General Mc Auliffe'in evinin girişinde nöbet tutan deniz eri onu verandaya aldı.

—Bay Lawn biraz gecikecek. Bir kahve alır mıydınız?

Malko bu teklifi sevinerek kabul etti ve önüne konan gazetenin ilk sayfalarına göz gezdirdi. Birinci sayfada öldürdüğü adamın fotoğrafı vardı. Cesedin elbisesi yırtılarak vücûdunda açılan yaranın daha iyi görünmesini sağlamıştı. Malko'nun midesi bulandı. Mesleğinin gerektirdiğini yapmıştı. Üstelik söz konusu olan bir masumun hayatıydı. Aceleyle haberi okudu. Polis olayın Kolombiyalı uyuşturucu kaçakçıları arasında bir hesaplaşma olduğu kanısına varmıştı. Evin sahibi Gustavo Cholez, El GuaDo'nun bulunamadığını söylü-

yordu. Ölenler polisin de tanıdığı Kolombiyalı sabıkalılardı. Biri cinayetten yargılanmıştı ve Kolombiya'da arananlar listesindeydi.

Malko gazeteyi kapattı.

Sansür rolünü iyi oynamıştı. Miranda Ochoa'dan hiç söz edilmemişti. Fakat General Coiba gerçeklerin farkında olmalıydı. Malko birden Ines de Castro'yu düşündü. Onun başına bir şey gelmemiş olmasını diledi. Antreye gidip genç kadının telefon numarasını çevirdi. Ines her zamanki gibi sinirli sesiyle cevap verdi.

—Benim dedi Malko. Sizin nasıl olduğunuzu öğrenmek istemişti.

—Ben de merak ediyorum! Gazeteyi i okudum.

—Sizin sayenizde.

—Ve...

Onun ne demek istediğini anlamıştı kıskanmaktan vazgeçmiyordu.

—Atlatacak dedi Malko, fakat korkunç j şeyler yaşadı.

—Neredesiniz?

—Şimdilik söyleyemem. Sizi sonra ararım.

Bir arabanın yaklaştığını duymuştu. Telefonu kapatır kapatmaz Herbert Lawn'la burun buruna geldi. Amerikalı çantasını bir koltuğa bırakıp oturdu.

—Oldu! dedi. Barış yaptık!

—Yani?

Amerikalı cevap vermeden önce soğuk kahvesinden bir yudum içti.

—Bütün gece Langley'le haberleştik. Ne pahasına olursa olsun kan dökülmesine bir son vermemizi istediler. Bir arabulucu sayesinde,

sabah sekizde General Coiba tarafından kabul edildim... Başbaşa konuşup anlaştık. Bana Julio Chavarria'nın öldürülmesi için emir vermediğine dair yemin etti. —Yalan söylüyor. Amerikalı çaresiz bir hareket yaptı. —Tabii, fakat pek önemi yok. Chavarria'nın hayata dönmesini sağlayamayız. Sonra sizden söz ettik.

—Tahmin edebiliyorum. —Bana dün akşamki eyleminizden çok metresinin sadakatsizliğine kızmış gibi geldi. Bizim canımızı sıkabilecek bir soruşturma yapılmamasına çalışacak. —Ya kendisine düzenlenen suikast? —Biraz fazla sert davranmış olduğumuzu kabul ettim, fakat o sayfanın kapandığını söyledim.

—Kısacası dedi Malko üç katliama bir düzine ölüye ve Miranda Ochoa'ya olanlara rağmen, deyim yerindeyse her şeyin üzerine bir sünger çekiliyor.

Amerikalı şaka kaldırmadı. —General Coiba bana ABD ile ilişkilerinin zayıflamayacağını bu bölgedeki en iyi müttefiki olarak kalacağını söyledi. Ben kendisi hesabına şiddet gösterilerinin bittiğine söz verdim ve kendisini yıl sonunda Pentagon'a davet ettim... Nedense önemsiz kişilerin ölümü dostlukları pekiştiriyordu. Malko bu mutlu sona uyum sağlayacak kadar bu dünyaya alışmıştı...

—Kısacası Coiba'mın yerine Santo Domingo'yu geçirme planınız suya düştü.

—Ne yazık ki öyle diye iç geçirdi Herbert Lawn. Coiba mikrobu bizim küçük sırlarımızı

Küba'ya satarak ve uyuşturucu kaçakçılığından zengin olmaya devam edecek. Santo Domingo'yu bir kenara bırakmak zorundayız.

—Hayal kırıklığına uğrayacak.

Amerikalı çaresiz elini kaldırdı.

—Savaş baltamızı gömdük.

Bir araba sesi duyuldu.

—İşte geliyor dedi bölge şefi.

Panamalı subay asık bir yüzle basamakları çıkıyordu. Haline bakılacak olursa gelişmelerden haberi vardı. Herbert Lawn ile soğuk bir tavırla el sıkıştılar.

—Bu sabah General Coiba'yla görüştüğümü biliyorum dedi. Umarım olumlu geçmiştir.

Son cümleyi üzerine basarak söylemişti.

—Bir bakıma dedi Amerikalı.

Sözcükleri özenle seçerek aralarında geçen konuşmayı aktardı. Santo Domingo'nun bakışları ifadesizdi. Herbert Lawn sözünü bitirince sakın bir sesle konuşmaya başladı.

—Sözünü tutmayacaktır. Coiba'yı tanıyorsunuz. Öcünü alacaktır. Belki de bu kez hedef siz olacaksınız.

Parmağını bölge şefine doğru uzatmıştı. Amerikalı'nın yüzünde buruk bir gülümseme belirdi.

—Ben öyle düşünmüyorum, dedi, fakat bu değişiklik sizinle ilgili tasarılarımı etkilemiyor. Belki de zaman içinde...

Santo Domingo altında çivi varmış gibi niden ayağa fırladı.

—Umarım geçmişteki ilişkimizin niteliğini kimse öğrenmez.

Bir ölüm sessizliği oldu. Herbert Lawn

hafifçe öksürdü. Albay Santo Domingo saatine baktı ve Amerikalı'ya elini uzattı.

—Hoşçakalın Senyor Lawn.

Malko'yu başıyla selamladıktan sonra, arabasına yürüdü.

—Bir dost kaybettiniz, dedi Malko.

Amerikalı aldırmadığını gösteren bir hareket yaptı..

—Ben emir kuluyum, Merkez'in emirlerine karşı gelemem. Bu operasyon başarısızlığa uğradığına göre sorumluluk bana aittir. Santo Domingo'da da Coiba'daki vahşiliğin bir başka türü var. Miranda Ochoa'ya yapılanları düşünüyorum da...

—Sanırım Panama'daki günlerim sona erdi, dedi Malko.

—Yarın Miami'ye giden uçakta yeriniz ayrıldı. Sonra da Fransız Havayollarıyla Paris'e uçacaksınız. General Coiba ülkeyi bir an evvel terketmenizi ve bir daha gelmemenizi söyledi. Oyunun kuralı bu...

Bunca heyecandan sonra, Malko'nun güzel bir dinlenmeye ihtiyacı vardı. St. Martin'de ateşli Ines'le aşk dolu bir nafta sonu yaşamak fena fikir değildi. Oradan da Paris'e giden uçağa binebilirdi.

—Miami'ye gideceğim, dedi.

—Mükemmeldiniz, dedi bölge şefi. Sizin hakkınızda övgü dolu bir rapor yazacağım. Şimdi beni çok sıkıcı bir iş bekliyor.

—Nedir o?

—Julio Chavarria'nın eşine ABD'nin kocasının öcünü almaktan vazgeçtiğini söyleyeceğim.

-Bunu benim yapmamı ister misiniz?

Panama City'de başka işim kalmadı.

Güzel dul, onu ilk görüşmelerinde çok etkilemişti. Genç kadını tekrar görme fikri hiç fena değildi.

Amerikalı ne kadar rahatladığını gizlemedi.

—Gerçekten istiyor musunuz? Biraz diplomatik davranın. Ona ülkemizin çıkarlarının söz konusu olduğunu söyleyin.

—Çalışırım diye söz verdi Malko.

Adresini daha önce öğrendiği için sadece telefon numarasını not etti. Herbert Lavra ile uzun uzun el sıkıştılar.

—Yarın sizi geçirmeye geleceğim.

Malko politikada dönen olayları düşünerek uzaklaştı. Devletler cansız canavarlara benziyorlardı. Miranda Ochoa'ya ne olacaktı? En iyi olasılıkla Miami'de tezgâhtar en kötü olasılıkla da tele-kız olurdu. Hayatı mahvolmuştu. Buna sebep de CIA ve kendisiydi.

*

**

Angelina Chavarria cevap vermeden önce telefon uzun süre çaldı. Malko Herbert Lawn'un adını verince önce soğuk konuşan genç kadın birden neşelendi.

—Yarın çaya gelin, dedi Malko'ya Uçak akşama kalkıyordu. Zamanı olduğunu düşünerek kabul etti. Geçirdiği kötü günlerin ardından teselli bulmaya çok ihtiyacı vardı. Tek yapacağı akşam yemeğini de planlamaktı. Gazete okumaya koyulmadan önce Ines'i ve Duncan O'Hara'yı yemeğe davet ederek Bistrot'ta üç kişilik masa ayırdı. Bir yandan da o akşam büyük bir olasılıkla Ines de Castro ile son kez sevişeceğini düşündü.

Hava çabucak karardı. Görevinin böyle garip bîr biçimde bitmesi yüzünden kendini çok kötü hissediyordu.

Telefon çaldı.

—Benim dedi Ines. Aşağıdayım.

—Buraya çıkmak istemez miydiniz?

—Hayır barda bekliyorum.

Barı korkunç bir kalabalık doldurmuştu. Ines de Castro, vücudunu sımsıkı saran elbisesiyle bir taburede oturuyordu. Malko'yu görünce hemen kalktı.

—Gidiyor muyuz?

Malko onu boynundan öptü ve genç kadının parfüm sürmüş olduğunu farketti.

Arabada Malko elini Ines in dizine koydu ve yavaşça yukarı kaydırıldı, fakat Ines birden daha fazla ilerlemesine engel oldu.

—Külotum olup olmadığını mı öğrenmek istiyorsunuz?

—Hayır, eğer hâlâ beni istiyorsanız tabii.

Ines cevap vermeden bir sigara yaktı ve Duncan'm evini tarif etmeye koyuldu. Birden eğilip, başını Malko'nun omuzuna dayadı.

—Affedin beni, dedi, çok aptalım, fakat Miranda Ochoa gibi bir sürtük için hayatınızı tehlikeye atmanız beni deli ediyor.

Malko arabayı durdurup genç kadını öptü. Ines nefes nefese kıvrılarak vücudunu ona yapıştırdı.

—Sevişmek istiyorum, dedi.

Toyota bu iş için pek elverişli olmasa da, Malko onun üzerine yerleşmeyi başardı.

Duncan O'Hara'mn evi önünde durduklarında hâlâ solukları düzelmemişti. Ines de Castro üstüne başına çeki düzen verip

Malko'nun koluna girdi.

Hava insanı bunaltacak kadar sıcaktı. İrlandalı'nın arabası evin önündeydi. Malko zili çalıp bekledi. Cevap gelmedi. Oysa içeride ışık vardı... Belki de sarhoş olup sızmıştı. Sonunda tokmağı çevirmeyi akıl etti ve kapı zorlanmadan açıldı.

Birden bütün kanının donduğunu hissetti. İrlandalı böyle bir hata yapmazdı. Ines'in haykırışıyla kendine geldi. Duncan'm sevgilisi Chupita alnında bir delikle yerde yatıyordu.

—Geri çekilin, dedi Malko.

Tabancasını yanına almamıştı. Herbert Lawn'a göre, savaş bitmişti. Ines de Castro mosmor kesilmiş bir halde cesede bakıyordu. Elini çantasına sokup bir tabanca çıkartarak Malko'ya uzattı. Malko silahı alıp koridora geçti.

—Duncan?

Duncan O'Hara cevap veremezdi Sol eli içki şişesinden birkaç santim ileride koltuğunda oturuyordu. Başı önüne düşmüş gömleği kan içinde kalmıştı.

Malko çalışma odasına geçti. Gizli kasa açık değildi. Hiçbir şeye dokunulmamıştı. Profesyonelce bir cinayetti. Ines korkuyla Malko'nun kolundan çekeledi.

—Gidelim gidelim.

Hiç konuşmadan dışarı çıktılar. Malko'nun kulaklarında hâlâ Herbert Lawn'un sözleri çınlıyordu: barış. Bu General Coiba'nın yeni baştan ilan ettiği savaşı. Duncan O'Hara öldüğüne göre, sıra kendisine gelmişti.

XIV. BÖLÜM

Malko perişan bir halde karanlık yollarda ilerledi. Felaket yeniden başlıyordu. Ines titreyerek bir sigara yaktı.

—Ne yapıyoruz? diye sordu.

—Birine haber vermeliyim, dedi Malko. Duncan'ın ölümü pek çok şeyi değiştiriyor. Beni otelde bekler misin?

—Madem istiyorsun beklerim.

Malko Marriott'un önünde durarak genç kadına anahtarı uzattı. Ines ayrılmadan önce tabancasını Malko'ya verdi.

—Al bunu.

—Niçin silah taşıyorsun?

Ines'in yüzünde buruk bir gülümseme belirdi.

—Bunu bana General Coiba verdi. Bir gün kendisiyle silah kaçakçılığı hakkında bir röportaj yapmışım. Gazeteden çıkarken saldırıya uğrayacağımdan korktuğumu söylemişim.

Malko bölge şefinin geç saatlere kadar çalış tığını bildiğinden elçiliğin yolunu tuttu. Coiba'nın verdiği sözleri nasıl tuttuğunu Herbert Lavv'nasöylemek için sabırsızlanıyordu. Neyseki Miranda Ochoa emin bir yerdedi.

*

**

—İnanılmaz derecede aptal bir adam'.Bunu ödeyecek.

CIA Bölge Şefi'nin sesi öfkeden titriyordu. Malko'nun tahmin ettiği gibi hâlâ bürosunday-

di. DEA'nın özel ajanı Patrick Stephens'a olanları anlattıklarında o da çok sinirlendi.

—Coiba'nın ortadan kaldırılmasını senelerden beri istiyorum, dedi.

—Duncan müthiş bir insandı, dedi Herbert Lawn. Ölümünü asla affetmeyeceğim. Kontralara çok yardımı dokunmuştu. Coiba'nın daha bu sabah söylediklerini düşünüyorum da...

—Bu El Guapo'nun kendi intikamı olamaz mı? diye sordu Malko. Belki de dün akşam Duncan'ı tanımıştır.

—Olanaksız, dedi Amerikalı. El Guapo bir yabancıyı izin almadan öldüremez. O sadece emirleri uygular.

—Bu izin Coiba'yla olan resmi ilişkilerinizi etkileyecek mi?

—Langey'e eski kararını uygulattırmak için elimden geleni yapacağım, dedi Lawn. Bu akşam onlara ilk planımıza dönmemizi teklif edeceğim. Değişik bir biçimde fakat aynı sonuçla.

—Bana güvenebilirsiniz, dedi DEA özel ajanı. O salak bemin uykularımı kaçırıyor.

—İyi dedi Malko, Ines de Castro'yu Marriott'a bıraktım. Dönmeliyim.

—Dikkat edin, dedi Amerikalı. El Guapo ile zaten başınız belada. Bana kalırsa o gazeteci sizden hoşlanıyor. Bir de Bruce'u karşınıza almayın.

Malko gülümsemeden edemedi.

—Teklikeli yaşamayı seviyorum.

*

**

Ines yatağa uzanmış kanalı seyrediyordu. — Ee? diye sordu.

—Bir şey yok, dedi Malko. Bürokratların fikrini almak gerekiyordu.

İştahı kaçmıştı. Valizinden tabancasını çıkartıp Ines'inkini iade etti.

—Dikkatli ol. El Guapo bana yardım ettiğini öğrenirse...

Ines başını salladı.

—El Guapo bir şey değil. Önemli olan Coiba.

Bir süre karanlık düşüncelerle televizyon seyrettiler. Sonra Ines de Castro doğruldu.

—Gazeteye gidip, Duncan hakkında haber hazırlamalıyım.

—Geri gelecek misin?

—Bilmiyorum, çok yorgunum.

**

Malko uyandığında, Ines de Castro gelmemişti. Saat onbir olmuştu ve Panama'daki bu son günü şerefine güneş pırıl pırıldı.

Kapının altından atılan gazeteyi aldı. Duncan O'Hara'nın cesedinin fotoğrafı ilk sayfadaydı. Cinayet hakkındaki haber Duncan'ın ölümünün silah kaçakçılığıyla ilgili olduğu yolundaydı. Polis her zamanki gibi olaya bir gerekçe bulmayı başarmıştı. Hazırlandıktan sonra tabancayı kemerine yerleştirdi. Duncan'ın akibetine uğramamaya kararlıydı.

Julio Chavarria'nın dul eşine yapacağı ziyaret için ferahlatan tek olaydı.

Ines Malko'yu arayıp akşamüstü otele buluşmayı teklif etti.

**

Kapı ilk çalışta açıldı. Malko kendini

midesine yumruk yemiş gibi hissetti. Angelina Chavarria film artistleri gibi makyaj yapmış gözlerini ve dudaklarını iyice belirginleştirmişti. Siyah dantel bluzu göğüslerini zorlukla saklayabiliyordu.

—Sizi tekrar gördüğüme sevindim Senyor. Umarım iyi haberleriniz vardır.

Duvarları fotoğraf ve posterlerle süslü bir odaya geçtiler. Malko CIA'nın General Coiba'yi öldürmekten vazgeçmesinin bir sürü saçma sebebini aktarırken Angelina Chavarria gözlerini yerden kaldırmadı. Sözü bitirdiğinde ise, derin bir iç geçirdi.

—El Viejo çok güçlü. Amerikalılar için bile. Kocam hep böyle söylerdi.

Kenarları işli bir mendille gözlerini sildi. Her şey çok yapmacıktı. Malko onun dantel kumaş altında inip kalkan göğsüne baktı. Bu kadar tahrik edici bir kadın uzun süre erkeksiz kalamazdı.

Sessizlik uzuyordu. Malko'nun artık söyleyecek bir şeyi kalmamasına rağmen, canı gitmek istemiyordu. Bu evden bir kere çıkarsa güzel Angelina'yi bir daha göremeyebilirdi.

Nedense genç kadın da onu kaçırmayı pek istemiyordu. Buna rağmen ayağa kalkarak görüşmelerinin bittiğini ima etti.

—Size daha iyi haberler getirmek isterdim dedi Malko.

Angelina başını salladı ve gözlerindeki yaşlar kayboldu.

—Biliyorum, dedi. Kendimi o kadar yalnız ssediyorum ki. Sanki herkes beni unuttu.

Birden fenalaşmış gibi sendeleyince Malko hemen atılarak onu tuttu. Az sonra Angelina

onun kollarına sığınarak başını omuzuna dayadı.

—Öyle mutsuzum ki, affedin beni, diye mırıldandı.

Malko tam onu affetmeye hazırlanırken genç kadının iri ve dik göğüslerini vücuduna bastırıldığını hissetti. Bu sefer iradesine hakim olmanın daha da zorlaşacağını hissetti.

Bir süre konuşmadan öylece kaldılar. Malko soluğunu tutarak büyüü bozmaktan kaçındı. Elini genç kadının beline götürünce, Angelina biraz daha yaklaşarak vücudunu onununkine yapıştırdı. Malko'nun daha ilk görüşte de, tahmin ettiği gibi kadın tam bir tropikal güzeliydi, fakat akıllı olduğu söylenemezdi. Hiç konuşmadan genç kadının kalçalarını okşamaya koyuldu. Angelina hâlâ bir şeyin farkında değilmiş gibi davranıyordu. Malko cüretini biraz daha artırıncaya genç kadın önce ona karşılık verip daha sonra geri çekildi.

—Aman Allahım hakkımda ne düşüneceksiniz? diye mırıldandı. Artık gitmelisiniz.

Aralık dudakları şaşkın gözleriyle Malko'ya bakıyordu. Malko kanının kaynadığını hissediyordu. Elleri Angelina'nın göğsüne uzandı. Sonra öpmek için eğildi, fakat Angelina başını çevirdi.

—Hayır makyajımı bozacaksınız. Birini bekliyorum.

Malko onu kalçalarından tutarak küçük kanepeye yatırmaya çalıştı. Angelina kurtulmaya yeltendi, fakat bir kez köşeye kısıtılmıştı.

—Sizi istiyorum, dedi Malko. Şimdi.

Angelina bakışlarını kaçırdı.

—Hayır, saçmalıyorsunuz.

Malko'ya genç kadın bakışlarını arzusunu gizlemek amacıyla kaçırıyormuş gibi geldi ve daha da heyecanlandı.

—Bunu siz de istiyorsunuz dedi.

Angelina derin derin iç geçirdi.

—Pekâlâ sizinle biraz flört etmek isterim fakat burada değil...

—Nerede? Otelimde mi?

Angelina şaşkınlıkla bir kahkaha attı.

—Aklınıza bile getirmeyin. Kimse bilmeme-
li.

—Peki nerede?

Öyle bir haldeydi ki ne derse kabul edebilirdi. Angelina Chavarria başarısızlığa uğramış bir görev için mükemmel bir teselli ödülüydü.

—Arkadaşlarımdan biri seyahatte. Her gün evine çiçeklerini sulamaya gidiyorum. İsterse-
niz benimle orada buluşun. Bir saat sonra uygun mu?

Malko işi garantiye almak isteyerek dikkatle ona baktı.

—Gelecek misiniz?

—Yemin ederim. Adres Edificio Bali, Parras Sokağı. Şimdi gidin biri gelebilir.

Angelina kelimenin tam anlamıyla onu dışarı sepetledi.

Malko arzudan deliye dönmüş bir halde kendini kapının önünde buldu. Ines onu görseydi.

Panama City'de dolanmak istemediğinden hemen Marriott'a döndü. Tam çıkacakken telefon çaldı.

—Gelip sana hoşçakal diyebilir miyim?

Arayan Ines de Castro'ydu.

—Birini görmek zorundayım, iki saat sonra gelebilir misin?

—Peki dedi genç kadın kuru bir sesle.

Malko'ya zamanını tam olarak belirlemesi için fırsat bırakmadan telefonu kapattı. Malko biraz utanmıştı. Kıskanç hareketlerine rağmen Ines Panama City'de ona en fazla yardımı dokunan kişi olmuştu. Fakat güzel Angelina'yla birlikte olma fikri, ayaklarını yerden kesmeye yetiyordu. Aşağı inip Edificio Bali'ye doğru yola koyuldu.

Asansörün yanına park edip aşağı indi. Ancak üç metre ilerleyecek zaman bulabilmişti. Tam bir direğin yanından geçerken ensesine yediği sert bir darbeyle kendini kaybetti.

*

**

Ines de Castro, Malko'yu aradığında Marriott'un lobisindeydi. Telefonu kapattığında tam bir kıskançlık ve hayal kırıklığı içindeydi. En güzel giysisini giymiş bol bol parfüm sürmüş kısacası bu son buluşma için özenerek hazırlanmıştı, içinden bir ses Malko'nun yalan söylediğini haykırıyordu. Tam otelden çıkacakken Malko'nun asansörden indiğini gördü. Genç adam otoparka doğru gidiyordu.

Ines Malko'nun peşine düşmekte zorluk çekmedi. Acaba nereye gidiyordu. Birden onun Edificio Bali'nin otoparkında gözden kaybolduğunu farketti. Kızgınlıkla yoluna devam etti. Uzun bir araba kuyruğu yeşil ışığın yanmasını bekliyordu. Tıkanıklığı uzaktan gören Ines bir yarım daire çizerek Porras Sokağı'na geri döndü. Geçerken Edificio Bali'ye bakayım diye

az kalsın bir yayayı eziyordu.

Malko'nun arabası otoparktan çıkmak üzereydi, fakat direksiyondaki o değildi. Kalbi deli gibi çarparak kırmızı ışıkta durdu.

Malko'ya ne olmuştu? Arabayı kullanan sarı tişörtlü genç bir Kolombiyalıydı. Adam dümdüz devam edip, Marriott'un otoparkına girdi. Toyota'yı park edip yürüyerek otelden çıktı. Ines arabadan inerek adamı izledi. Atlapa'nın karşısındaki bir otobüs durağına gelmişlerdi.

Gitgide meraklanarak arabasına döndü, ve hemen adamın bulunduğu yere gitti. Yabancı Panama Viejo'ya giden eski bir otobüse bindi. İndikten sonra da eski arabaların ve çöp yığınlarının bulunduğu bir alana doğru ilerledi.

Ines de Castro'nun kıskançlığı yerini korkunç bir endişeye terketmişti. Bu pek normal bir randevuya benzemiyordu.

Malko dayanılmaz bir sıcakla uyandı. Sırtının yandığını hissediyordu. Gözlerini açınca bir hangarda olduğunu farketti. Yere yatırılmış elleri ve ayakları bağlanmıştı. Baş çatlayacak gibi ağrıyor, düşüncelerini biraraya getirmeyi basaramıyordu. Yuvarlanarak sıcak geldiği fırından uzaklaşmaya çalıştı.

Şort giymiş üstü çıplak bir adam bir kolu çekip fırını açtı ve içine bir göz attıktan sonra kapağı tekrar kapattı. Sonra da camlı bir kapıya doğru yürüyüp dışardakilere seslendi.

—Tamamdır!

Tekrar Malko'nun yanına gelerek ellerini bağlayan ipi yakaladı ve fırının önündeki

yürüyen şeride doğru çekti. Hemen ardından kurbanını kaldırıp şeridin üzerine yerleştirmeye çalıştı, fakat yapamadı. Malko onun harcadığı güçle kasılmış yüzünü görebiliyordu.,

Sonunda başaramayarak Malko'yu tekrar yere atıp bir tekme savurdu.

Malko bir yandan Angelina Chavarria'nın niçin onu tuzağa düşürttüğünü merak ediyor, diğer yandan da korkunun bütün benliğini sardığını hissediyordu. Aynı anda camlı kapı açıldı ve El Guapo görüldü.

Kolombiyalı hiç acele etmeden Malko'ya yaklaştı. Küçük gözleri zalimlikle parlıyordu.

—Bueno hombre! dedi. Bu kez gerçekten ayrılıyoruz.

Bütün gücüyle Malko'yu yürüyen şeridin üzerine yerleştirdi. Sonra adamına işaret ederek fırının kapağını açan kolu kaldırmasını istedi. Kapak kalktı ve Malko'yu yakıcı bir sıcaklık sardı.

El Guapo terle sırlıklam olmuş yüzüyle Malko'nun üzerine eğildi.

—Adios gringo!

Malko birden bütün düşüncelerinin silindiğini hissetti. Onu canlı canlı fırına atacaktı.

XV. BOLUM

Ines de Castro dişlerini iyice sıkımişti. Direksiyonu kırıp hurda arabaların yığıldığı alana girdi. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu, gömleği de sırtına yapışmıştı.

Yoldaki telefon kulübesinden Bruce Gonzales'i aramış fakat bürosunda, bulamamıştı. İçinden bir ses tereddüt etmenin sırası olmadığını söylüyordu. Arabasını binanın kapısı önünde durdurdu.

Bütün cesaretini toplamalıydı. Bacaklarının kesildiğini hissediyordu. İçinden bildiği bütün duaları sıralayarak kapıyı açtı.

Hangardaki dayanılmaz sıcaklığın yüzüne vurmasıyla olduğu yerde kaldı. Bakışlarını içeride dolaştırdı ve dehşet dolu bir çığlık atmaktan kendini alamadı.

El Guapo'yu daha önce hiç görmemişti, fakat fırının yanında ayakta duran adamın olduğunu hemen anladı. Sonra ayakları kırmızı alevlerden sadece bir metre uzakta olan Malko'yu farketti.

El Guapo da kapıda hareketsiz duran Ines'i görmüştü. Öfkeden haykırdı.

—Allah kahretsin! Yakalayın şunu!

Arkadaşı fırının kapağını açık tutan kolu bırakınca kırmızı alevler görünmez oldu. El Guapo'nun parmağı da yürüyen şeridi harekete geçiren düğmeden kalktı. Kolombiyalı kızgınlıkla bağırıp kapağı tekrar açmaya koştu.

Yardımcısı Ines'in kolundan yakalayarak

fırına doğru çekti. Fakat genç kadının hiç de savunmasız biri olmadığını anlayamamıştı. Genç kadının sağ eliyle çantasından tabancasını çıkarttığını bile görmedi. Ines tetiğe bastığında namlu adamın göğsünden sadece birkaç santim uzaktaydı. Patlama sesi fırından gelen uğultuya karıştı. Adam önce nefes almak ister gibi başını havaya kaldırdı, sonra bir Ines'e bir göğsündeki deliğe bakarken bacakları kıvrıldı.

Sağ elini genç kadının boğazına uzatarak sıkmak istedi. Ines deliye dönerek bir daha tetiğe bastı. İkinci kurşun adamın tam kalbine isabet etti. Birden bakışları donuklaşarak yere düştü.

El Guapo neler olduğuna hiç dikkat etmemişti. Yürüyen şeridi yeniden çalıştırdı. Fırının kapısı tekrar açılmıştı. Malko tam zamanında ümitsizce çırpınarak yere düşmeyi başardı.

El Guapo bir an tereddüt etti. Sonra Malko'nun nasılsa elinden kurtulamayacağını düşünerek, öfkeden deliye dönmüş bir halde Ines'in üzerine yürüdü. Genç kadın sağ elini bir robot gibi kaldırdı, işaret parmağını tetiğe bastırdı.

Kurşunlardan hiçbiri boşa gitmedi. Dev kılıklı adam önce yüzünü acıyla buruşturarak durdu, sonra göğsüne saplanan kurşunların etkisiyle geri çekildi. Sırtı yürüyen şeride dayandığında ölmek üzereydi. Arkaya doğru çekildiğini hissedince bir çığlık kopardı. Kendini kurtarmaya çalıştıysa da gücü kalmamıştı.

Başı alevlerin içinde kaybolmuştu bile. Son bir kez çığlık atarken vücudu tamamiyle fırına girdi.

Ines de Castro şoke ölmüş gibiydi. Silahını bırakarak hüngür hüngür ağlamaya başladı. Sonra midesinin bulandığını hissetti ve içinde ne varsa boşalttı.

*

**

Elleri o kadar titriyordu ki, Malko'nun iplerini çözmekte zorluk çekti. Fırının açık kapağı hangarı cehennem sıcakıyla doldurmuştu. Malko hâlâ yaşadıklarının etkisinden kurtulmamış bir halde ayağa kalktı. Ölümüne ilk kez bu kadar yaklaşmıştı.

—Gerçekten harikaydın dedi Ines'e.

Ines de Castro'yu dışarı çekti. Gökyüzünü görmek onu hiç bu kadar mutlu etmemişti.

—Sen kullan dedi, Ines. Ben yapamayacağım.

Marriott'a giden yol boyunca bir yandan ağlayarak başından geçenleri anlattı.

Malko hemen odasına gidip kendini duşun altına bıraktı. Genç dulla buluşmak üzere otelden ayrılalı bir saatten az olmuştu.. İcini korkunç bir öfke kaplayarak giyindi.

—Nereye gidiyorsun? diye sordu Ines. Benimle kal.

—Halletmem gereken bir hesap var. Burada bekle ve kimseye kapıyı açma. Oda hizmetçisine bile.

—Ya sen nereye gidiyorsun? Ben de gelmek istiyorum.

—Bugün yeteri kadar sinirin bozuldu.

Ona Angelina Chavarria'dan bahsetmesi gereksizdi. Malko kendini buz parçası gibi hissediyordu. Ines'in dediği gibi arabasını otoparkta buldu. Tabancası hâlâ koltuğun

altındaydı. Silahı ateş etmeye hazır hale getirip yola koyuldu.

*

**

Malko arabayı yolun köşesine bırakıp tabancasını kemerine soktu. Kendisini yutmaya hazır kırmızı alevler hâlâ gözünün önündeydi. Ines'in karşısında bozuntuya vermemeye çalışmıştı fakat içindeki korkuyu henüz atamamıştı.

Angelina Chavarria'nın evine yaklaşırken hafif bir ses duyarak olduğu yerde kaldı.

Karanlıktan buraya her gelişinde sadaka verdiği sakat adam çıktı. Tekerlekli sandalyesindeki kötürüm adam Malko'nun kolunu yakaladı.

—Senyor! Oraya hemen gitmeyin!

Malko şaşırarak ona baktı.

—Niçin?

—Senyoranın ziyaretçisi var. Her zaman gelen adam. Bir saattir orada olduğuna göre birazdan çıkar...

—Bunu bana niçin söylüyorsunuz?

Sakat adam bıyık altından güldü.

—Her geldiğinizde bana para veriyorsunuz senyor. O beni denize atmakla tehdit ediyor. Güçlü ve tehlikeli bir adam. Beni korkutuyor.

—Kim olduğunu biliyor musun?

—Elbette! Bir albay.

Malko şaşkınlığını belli etmemeye çalıştı. Demek ki genç dulun kaderi o kadar da büyük değildi. Üstelik sevgilisi de albaydı. Belki de basit bir rastlantıydı.

Malko sakat adama biraz para verip arabasına döndü. Karanlıkta düşünürken son yirmi dört saat olanları başka bir gözle

görmeye başladı.

Yirme dakika sonra, Angelina'nın evinden biri çıktı ve yürüyerek uzaklaştı. Malko hemen kapıya koştu. Angelina az Önceki ziyaretçisinin geri geldiğini sanmalıydı. Kalbi çarparak zili çaldı. O iri göğüslerinin birkaç santim ötesindeki tabancayı gören Angelina Chavarria'nın yüzü allak bullak oldu. Boğuk bir çığlık atarak kapıyı kapatmaya çalıştı.

Malko onu kabaca içeriye itti. Genç kadın titreyerek geri çekildi.

—Söyleyin bakalım, dedi Malko, Albay Santo Domingo'yla benim yok oluşumu mu kutladınız?

Angelina ona şeytan görmüş gibi bakıyordu. Malko genç kadını oturma odasına sürükleyip kanepeye oturtuktan sonra tabancanın namlusunu alnına dayadı.

—Şimdi gerçeği istiyorum, dedi Yoksa beyninizi dağıtıyorum.

Hayır, hayır, beri öldürmeyin. Yalvarıyorum size.

Kollarını Malko'nun beline doladı.

—Beni diri diri fırında yakmaya kalkıştılar.

Malko genç kadının çığlığından ve gözlerindeki dehşet dolu ifadeden operasyonun ayrıntılarını bilmediğini anladı.

—Hayır, doğru olamaz! inanın ki bilmiyordum.

—Yalan söylüyorsunuz? Randevuya gitmeyeceğinizi biliyordunuz. Size kim emir verdi?

Sessizlik oldu. Malko onun titrediğini hissetti.

—Santo Domingo mu?

Angelina başıyla doğruladı. Demek ki

kadının gizli aşığı gerçekten Domingo'ydu.

—Benim geleceğimi nereden biliyordu?

—Ben söylemişim.

Yanaklarından yaşlar süzölmeye başlamıştı. Genç kadın ona oyun oynadıysa bile, üzüntüsünde samimiye benziyordu...

—Bir aydır doğru dürüst uyuyamıyorum diye inledi kendi kendine, benim yüzümden...

Sözleri hıçkırıkları arasında eridi gitti. Malko onun biraz sakinleşmesini bekledi. —

Kocanızın öldürölmesine yardım mı nız?

Angelina Chavarria bağırarak başını kaldırdı.

—Hayır, yemin edirim! Bilmiyordum!

—Neyi?

—Santo Domingo ve ben uzun zamandır birlikteyiz.. Ona delicesine aşıkım. Kocam benimle ilgilenmiyordu. Politikadan ve araştırmalarından başka bir şey düşünmüyordu. Ignacio bana kur yapıyordu. Bir gün Kolombiya'da buluşmamızı önerdi. — Barranguilla'.da dedi Malko Angelina yerinden sıçradı. —Nereden biliyorsunuz? —Önemi yok. Devam edin. —Çok iyi bir sevgiliydi. Ona aşık oldum. Fakat sonra ilişkimiz zorlaştı. Panama City küçük bir şehir. Gizli gizli buluşuyorduk, ama benim hayallerim çok başkaydı. Arkadaşlarıma bir haftalığına Küba'ya gideceğimi söyledim. Yolculuk halayından farksızdı. —Gerçekten de Küba'da mı buluştunuz? Angelina ona şaşkın şaşkın baktı. —Elbette. Ignacio benimle buluşmaya

146

Meksika üzerinden gelmişti.

Malko fazla ısrar etmedi. Fakat yine de şüphelenmişti. Küba balayı yaşanacak bir yer sayılmazdı. Santo Domingo da Amerikan sempatizanı olduğu için, orada pek rahat edemezdi.

—Küba'ya geçeceğini kimse bilmiyor muydu?

—Hiç kimse.

—Ya sonra?

—Gizli gizli buluşmaya devam ettik. Kocam seyahate çıktığında ona haber veriyordum. Kostarika'ya son gidişinde de Santo Domingo bana onun dönüş saatini ne zaman yola çıkacağını sordu. Ben de ne biliyorsam söyledim. Bunun sadece buluşmalarımızı ayarlamak için olduğunu sanmışım.

O akşamı hep hatırlayacağım. Ignacio öğleden sonra üçte geldi. Seviştikten sonra uyuduk. Sonra ben kocam geleceği için telaşlanmaya başladım. Bana Julio'nun gecikeceğini sakın olmamı söyledi. Ben inanmayarak onu gitmeye zorladım... iki gün sonra da olanları öğrendim... Çok korkmuştum. Evde gazeteciler olduğu için Ignacio ancak iki gün sonra geldi. O zaman sormaya fırsat bulabildim. Bana alayla El Viejo'nun çıkarları için kocamı öldürttüğünü anlattı.

—Buna rağmen onunla ilişkinizi sürdürdünüz mü?

—Julio'nun kaçta yola çıkacağını bir tek ben biliyordum. David uçağındaki rezervasyonunu ben yaptırmışım. Ignacio beni suç ortağı olduğumu söylemekle tehdit etti. Korkuyla boyun eğmek zorunda kaldım ve onu

147

görmeyi sürdürdüm.

Malko bu kez onun doğruyu söylediğine emindi. Üstelik kadının anlattıkları önünde yepyeni ufuklar açmıştı. Albay Santo Domingo şimdi bambaşka bir görüntüye bürünmüştü.

İlk yalanı Julio Chavarria cinayetini engellemeye çalıştığını söylemek olmuştu. Oysa görünüşe göre bu olayda aktif bir rol oynamıştı.

Şimdi de Duncan O'Hara cinayeti ve kendisine yapılan saldırı gündeme gelmişti.

—Ya ben? diye sordu Malko. Benimle ilgili neler oldu?

Angelina iç geçirdi. Tabanca üzerinden çekildiğinden beri gücünü yeniden kazanmışa benziyordu.

—Ona dün akşam bana geleceğinizi söylemiştim. O an bir tepki göstermedi. Sonra bu sabah gelip benden ne istediğini söyledi. Sizi etkileyip bana söylediği yere göndermemi tembihledi...

—Peki beni öldüreceğini anlattı mı?

—Hayır, hayır! El Viejo'nun size bir ders vermek istediğini söylemişti.

Tekrar bir sessizlik oldu. Malko birden El Guapo'nun fırında yanmasına üzüldü. Onu ele geçirebilselerdi pek çok konuya açıklık kazandırabilirdi. İçinde bulunduğu tehlikeye rağmen Panama'yı terketmek istemediğini düşündü.

Ignacio Santo Domingo bu akşamki ziyareti sırasında Malko'nun fırında kavrulduğunu sanıyor olmalıydı. En azından gerçeği şimdi öğrenecekti.

—Santo Domingo sizden ayrıldıktan sonra

nereye gitti? diye sordu.

—Her akşamki gibi kışlaya. Yaklaşık iki saat süren toplantıları oluyor. Bazen toplantıdan çıkınca da beni görmeye gelir...

Albay bu iki saat içinde gerçeği öğrenebilirdi.

Malko kendini albayın yerine koymaya çalıştı. Onun yaşadığını öğrenir öğrenmez, Angelina'nın evine damlardı. Malko'nun kurtulur kurtulmaz Angelina'ya geleceğini tahmin ederdi.

Acaba genç kadını öldürecek miydi yoksa korumaya mı çalışacaktı?

Malko ikinci ihtimal üzerinde durdu. Adam Angelina'yı bir bakıma seviyor olmalıydı, üstelik ona güvenebileceğine inanırdı. Saatine baktı, yedi olmuştu. Hâlâ zamanı vardı. Bu maceraya atıldığından beri başına gelmedik kalmamıştı. Artık canına tak etmişti. Artık saldıran kendisi olacaktı.

Tabanca hâlâ elindeydi. Kemerine yerleştirmeye kalkışınca Angelina korkuyla çığlık attı.

—Hayır, lütfen beni öldürmeyin.

Sonra kollarıyla beline sarılarak ağzını Malko'nun karnına yapıştırdı. Malko'nun ilk tepkisi onu itmek oldu. Fakat açılan sabahlığından görülen vücudunu ve uzun bacakları aklını başından aldı. Bir an adaletin bu olduğunu düşündü. Angelina yaptıklarının cezasını vücuduyla ödeyecekti.

Angelina Chavarria Malko'yu yavaşça soyarak okşamaya koyuldu. Kanepenin yanına çömelmiş ona zevk vermekten başka bir şey düşünmüyor gibi bir hali vardı.

Malko bu şekilde zevk almak istemiyordu.

Genç kadını saçlarından yakalayarak yüzükoyun kanepeye yatırdı. Angelina Malko'nun niyetini anlamıştı, korkuyla titredi. Fakat karşı da koymadı.

Az sonra Malko banyodan çıktığında onu üstünü başını düzeltmiş buldu, fakat yüzü ağlamaktan hâlâ şişti.

Santo Domingo'ya ziyaretimden söz edersen ne olacağını biliyor musun?

—Ona hiçbir şey söylemeyeceğim.

Malko bu hayata iyice alıştığından verilen sözlerin kendisi için hiçbir önemi yoktu.

—Domingo bana anlattıklarını öğrenirse seninde sonun kocanmki gibi olur.

—Söz veriyorum, bir şey söylemem. Fakat korkuyorum. Kendimi korumalıyım.

—Tabii, dedi Malko, daha iyisini de yapabilirsin. Kocanın öcünü almam için bana yardım eder misin?

—Elbette!

—O halde dediğimi yapacaksın. Bana kalırsa Santo Domingo bulmamam için seni saklayacaktır. Benim görmek isteyeceğim ilk kişinin sen olduğunu bilir. Bulduğun yeri bilmeliyim. Böylece kötü bir şey olursa, sana yardım edebilirim. Yarın sabah beni otelimden ara. Bir kulübeden telefon etmeye çalış ve neler olduğunu anlat.

—Peki.

Genç kadın Malko'nun koluna girerek onu kapıya kadar geçirdi. Sonra bütün vücudunu onununkine yapıştırdı.

—Yaptıklarım için özür dilerim, diye mırıldandı, İnan ki bilmiyordum...

XVI, BOLUM

Malko odasına girdiğinde Miranda Ochoa'nın yüzünde komik bir ifade vardı.

—Ne oldu? diye sordu Malko

Miranda'nın dudakları mahcup bir gülümseyişle aralandı.

—Önce bana veda bile etmeden Panama'dan gittiğini düşünüyordum. Sonra...

İri gözleri yaşlarla dolunca konuşmasına ara vermek zorunda kaldı.

—Beni o El Guapo denen canavardan kurtardığında, hiçbir şey anlayamayacak kadar kötü durumdaydım. O zamandan beri düşündüm ve beni niçin tanımak istediğini anladım. Sen Emiliano'yu öldürmek isteyenler hesabına çalışıyorsun.

Malko konuşmaya yeltendi, fakat genç kadın engel oldu.

—Açıklaman gerekmez. Hele onun neler yapabildiğini anladıktan sonra. Fakat yine de üzüldüm. Çünkü sana gerçekten aşık oldum. Çok saf olmalıyım. Sen de beni kullandın.

—Her şey bu kadar basit değil, dedi Malko. Başlangıçta haklısın. Ama sonra ben de sana aşık oldum.

Miranda kaderine boyun eğdiğini gösterircesine omuz silkti.

—Önemli değil. Seviştığımız zamanlar her şeye değirdi. Sen aslında kimsin?

—Önemi yok, dedi Malko.

—Şimdi gidecek misin?

—Hayır hemen değil.

Genç kadının yüzü aydınlandı.

—Kalıyorsun! Benim için mi?

—Tam olarak sayılmaz, diye itiraf etti Malko.

Miranda'nın yatağının kenarına oturarak yaşadığı son olayları anlattı. Eski Panama güzelinin yüzü sarardı.

—Mutlaka Emiliano'nun başının altından çıkmıştır, diye mırıldandı genç kadın. Korkunç bir şey bu.

—Yalnız o değil, dedi Malko. Santo Domingo da en az onun kadar tehlikeli. Albay hakkında ne biliyorsun?

—Emiliano ona çok güveniyor. Gizli işlerini hep ona gördürür. Birisini korkutmak ya da öldürmek istediğinde uyuşturucu işlerinde hep onu kullanır.

—Şu Kolombiyalı El Guapo denen adam da onun emirlerini dinliyor mu?

—Tabii. Coiba aşağılık işlere kendisi karışmaz. Emirleri Santo Domingo aracılığıyla verir.

—Julio Chavarria'nın ölümünde olduğu gibimi?

—Yo hayır, o zaman çok kızmıştı. Chavarria'nın öldürüldüğünü öğrendiğinde onunla birlikteydim. Coiba çok öfkelenmişti. Onu yanlış anladıklarını korkunç bir hata yapıldığını Amerikalıların çok kızacağını söyleyip duruyordu. Chavarria sinirini bozuyordu, fakat ona fazla zararı dokunamazdı.

Malko her kelimeyi beynine kazıyordu.

—Söylediklerinden emin misin? diye sordu şaşkınlıkla. Coiba Julio Chavarria'nın öldürül-

meşini emretmemiş miydi?

—Hayır, dedi Miranda. Aksine bu işe o kadar kızmıştı ki, sevişmemiştik bile. Hemen bürosuna gitmişti.

Demek ki Albay Santo Domingo metresine yani Chavarria'nın karısına bile yalan söylemişti. Bu da olayların çehresini değiştiriyordu, çünkü Chavarria cinayeti Amerikalıların dikkatini Coiba üzerinde toplamıştı.

Santo Domingo niçin oyun oynamıştı? Malko iktidarı ele geçirmek için oynanan zalimce oyunların gerçek yüzünü farketmişti. Miranda Ochoa'nın yalan söylemesi için hiçbir neden yoktu. Santo Domingo, Chavarria cinayetinin sorumlusu olarak Coiba'yı gösterdiğine göre, aynı şeyi Duncan O'Hara ve Malko için de yapmış olabilirdi.

—Demek ki El Guapo Coiba'ya ne kadar itaat ediyorsa Santo Domingo'yu da o kadar dinliyordu.

—Evet öyle!

—Emirleri kimin verdiğini kontrol etmiyor muydu?

—Yapamazdı. Coiba'yı görmeye izni yoktu.

En azından bir şey kesinleşmişti. CIA'nın gözbebeği Santo Domingo, son olayların odak noktasıydı.

—Coiba ile Santo Domingo arasında bu politik işlerden başka ortak bir yan var mı?

Miranda Ochoa cevap vermeden önce tereddüt etti:

—Evet. Kokain imal edilen bir laboratuvarı birlikte çalıştırıyorlar.

Durum giderek ilginç bir hal almaya başlamıştı.

—Emin misin?
—Evet, telefon konuşmalarını dinledim.
—Laboratuvarın nerede? Panama City'de mi?
—Hayır, Darien'de bir yerde. Ayrıca Virgilio Zuniga adında bir ortakları daha var. Kokain elde etmek için gerekli eteri sağlıyor.
—Kim o?
—Colon'daki serbest bölgede ticaretle uğraşılıyor.
—Politik olarak hangi tarafta?
—Paranın olduğu yerde, dedi Miranda
—Tanıyor musun?
—Hayır.
—Onunla nasıl görüşebilirim?
Miranda Malko'ya korkuyla baktı.
—Konuşmaz. Amerikalılar daha önce de denediler. Emiliano onları memnun etmek için Narkotik Büro'yla birlikte bir operasyon düzenledi. Fakat dostları önceden uyardı. Askerler sadece boş eter ve asit klorhidrik tüpleri buldular. Zuniga tehlikeli bir adam, polis tarafından da korunuyor. Onunla uğraşma.
—Teşekkürler, dedi Malko. Soruşturmanın devam edeceğim.
Miranda Ochoa'nın gözleri yine yaş doldu.
—Korkuyorum, canım yanıyor, sıkılıyorum dedi. Geri dönecek misin?
—Söz dedi Malko.
Miranda onu kendine çekti ve dudakları uzun bir öpüşle birleşti.
Sonra Miranda Malko'nun elini alarak göğsünün üzerine bastırdı.
—Umarım ben iyileşene kadar Panama'da

kalırsın.

—Yarın geleceğim. Burada emniyettesin.

*

**

Vakit epeyce geçti fakat Bruce Gonzales hâlâ bürosundaydı.

—Ines beni aradı dedi Malko'ya. Coiba'nın niçin böyle davrandığını anlıyorum... Sonunda Amerikalılar'ın kafasını iyice bozacak.

—Coiba değilmiş, dedi Malko.

Hemen ona Chavarria'nın karısıyla yaptıkları konuşmayı anlattı. Panamalı çok şaşırılmıştı.

—Santo Domingo sizi niçin öldürmek istesin?

—Bilmiyorum, dedi Malko, fakat nedenini bulmaya kararlıyım. Virgilio Zuniga diyebirini tanıyor musunuz?

—Evet niye sordunuz?

—Ne iş yapar?

—Boğazına kadar uyuşturucu işine batmış durumda. Yurt dışından binlerce kilo asit klorhidrik ve eter temin eder. Ayrıca kaçak bir laboratuvar işlettiği de söyleniyor. Laboratuvar iç kısımlardaki ulaşımı zor bir bölgede olduğu için ancak helikopterle gidilebiliyor.

—Uyuşturucu nereye gönderiliyor? • — Sanırım helikopterle ya da uçakla Panama Körfezi'ndeki Coco Adası'na gönderiliyor. Oradan da gemiyle Karayipler'e geçiriliyor. Fakat ona ilişmeseniz iyi olur, politikadan da tehlikeli.

—Santo Domingo'nun da bu işe karıştığını hiç duymadınız mı?

—Hayır.

—Beni Virgilio Zuniga ile görüştürür müsünüz?

CIA ajanın yüzü bir anda allak bullak oldu.

—Dinleyin Senyor Lawn'u çok severim ve elimden geldiğince ona seve seve yardım ederim. Amerikalılar'ın tarafında olduğum bilinir. Panama'da politika konusunda toleranslı davranılır. Fakat uyuşturucu işi değişik. Eğer sizi Virgilio'ya götürürsem ye bir sorun çıkarsa beni öldürürler. Ailemin kökünü kazırlar. Bu, onların çok konuşanlarincezalandırmakta izledikleri tek yöntemdir.

—Peki dedi Malko anlıyorum.

Buruk bir vedalaşmayla Panamalı'dan ayrıldı. Herbert Lawn ile görüşmek için sabırsızlanıyordu. Fakat önce olabildiğince fazla bilgi edinmeliydi.

*

**

Odaya girince, Ines vahşi bir kedi gibi üzerine atladı.

—Neredeydiniz? Meraktan deliye döndüm.

Genç kadın bardaki bütün içki şişelerini yukarıya taşıtmış olmalıydı.

—Beni kimin öldürmeye çalıştığını öğrendim dedi.

Bazı ayrıntıları atlayarak yaptığı iki ziyareti anlattı. Gazetecinin yüzü bir anda karardı.

—Anlaşılan seni öldürmeye çalışsalar bile, hep ahlaksızları tercih ediyorsun!

—Virgilio Zuniga'yı tanıyor musun? diye sordu Malko dikkatini başka tarafa çekmek için.

—Zuniga mı? Domuzun tekidir! Hakkında çn az yirmi sayfa yazı yazdım. Hep uyuşturucu

üzerine.

—Santo Domingo ile çalıştığını biliyor muydun?

—Hayır. Niçin?

—Onunla görüşmek isterdim.

—Son gördüğümde beni köpekbalığı dolu bir havuza atmakla tehdit etti.

—Herhalde bu tehditin vadesi dolmuştur.

—Beni kötü durumda bırakmaya o kadar meraklı ki, herhalde görüşmeyi kabul edecektir. Fakat sana hiçbir şey söylemez.

—Biliyorum, dedi Malko. Önemli değil.

Tek istediği Zuniga'nın kendisinin her şeyi bildiğini anlaması ve arkadaşlarına maskelerinin düşebileceğini haber vermesiydi.

—Ben gidiyorum, dedi Malko.

Ines de Cástro bir bağırtı kopardı.

—Hayır, kalıyorsun! Senin için yaptıklarımı düşün! Senin uğruna iki adam öldürdüm. Her tarafım ağrıyor. Kendimi iyi hissetmiyorum.

—Hemen geleceğim, diye söz verdi Malko.

Kendini Ines'in kollarından güçlkle kurtardı. Çöp fırınının ağızından görünen alevleri aklından silmesi olanaksızdı. Derin derin nefes aldı. Yaşamak güzeldi!

Olanları duyunca Herbert Lawn şok geçirecekti.

*

**

CIA Bölge Şefi gözlerine inanamadı.

—Siz gitmediniz mi? Neler oluyor? İyi haberi vermek ve size veda etmek için Marriott'u aradım.

—Hangi iyi haber?

—Langley'den öğleden sonra cevap geldi.

Coiba hakkında planlarımızı yeniden uygulamaya koyuyoruz. Zavallı Duncan hiç uğruna ölmüş olmayacak... Bizimkiler, verdiği sözü böylesine ihlal eden birinin iyi bir müttefik olamayacağı kanısındalar.

Malko Amerikalı'nın iki gün önce Miranda Ochoa'yı yatırdıkları kanepeye oturmasını seyretti.

—Bu ne demek oluyor? diye sordu.

—Albay Santo Domingo biraz evvel gitti. Ona General Coiba'yı doğrudan devirmesi için destek verdiğimizizi söyledim.

Üst düzeydeki yöneticilerin de bazen yetkilerini kullanmaktan kaçınmayacakları bir gerçektir. Malko başının döndüğünü hissetti. Her şey çok çabuk geliyordu.

—Santo Domingo ne yaptı?

—Şaşırdı, fakat sevinçten deliye döndü.

Böylece Santo Domingo ne işler karıştırdığından habersiz olan Amerikalılar'ın adaylığını yeniden kazanmıştı. Buraya geldiğinde Malko'nun yaşadığını biliyor olsaydı. Bu durumda yapacağı Angelina'yı ortadan kaldırmak olacaktı. O olmayınca her şey yolunda gider ve herkes Coiba'dan şüphelenmeye devam ederdi. El Guapo da öldüğüne göre, kendisini ele verebilecek kimse kalmamıştı. Tabii Coiba inkara yeltenecek fakat kimseyi inandıramayacaktı.

—Ya sizin neyin var? diye sordu Amerikalı. Nereden geliyorsunuz?

Malko gözlerini ona dikti.

—Cehennem ateşinden dedi. Sizin şu güzel dulunuz sayesinde.

Malko başından geçenleri anlatmaya başla-

dı. Uzun zamandır kimsenin yüzünün bu kadar allak bullak olduğunu görmemişti.

—Bana söyledikleriniz dehşet verici dedi. Demek başa geçmek için her şeyi o düzenledi. Ama bunu Langley'e anlatamam. Edindiğiniz bilgiler kesin mi?

Malko'nun bakışları soğuktu.

—Normalde burada olmamam gerekli. Arabam otelin parkında olacaktı. Angelina'nın I evinden sağ olarak çıktığım kolayca ispatlanan çaktı. Oraya gideceğimden kimseye bahsetmemiştim. Yani başta siz olmak üzere herkes bunun böylece Coiba'nın karıştırdığı bir iş olduğuna inanacaktı. Böylece de yerine başkasını geçirme arzunuz güçlenecekti.

Herbert Lawn cevap veremedi. Anlattıkları çok mantıklıydı. Malko onun yıkıldığını hissetti ve daha fazla üstüne gitmek istemedi.

—Ne yapmayı düşünüyorsunuz? diye sordu bölge şefi.

—Size yardım etmek istiyorum. —

Nasıl?

—Her şeyi gözden geçirelim. Sizin derdiniz bu ülkenin başına güvenilir birini koymak değil mi?

—Doğru.

—Bu yüzden Coiba'nın yerine Santo Domingo'yu geçirmek istediniz ve onun da kötü yanları olduğunu keşfettiniz. Demek ki sorun değişmiyor. Yani bir zorbanın yerine yeni bir zorba geçirmiş olacaksınız.

—Ne söylemek istiyorsunuz?

—Şunu dedi Malko. Bu hikâyeye sadece Santo Domingo'nun iktidara gelme isteğinden kaynaklandıysa sorun değil. Coiba'yla nasıl başa

çıktıysanız onunla da çıkarsınız. Fakat işin içinde başka bir dümen varsa, kendinizi tehlikeye atarsınız.

Herbert Lawn gözlerin kırıştırdı.

—Anlatın.

—Daha çok erken dedi Malko. Henüz elimde delil yok. Fakat eğer kabul ederseniz, soruşturmamı derinleştirmek istiyorum.

Amerikalı şaşkına dönmüş bir halde kafasını kaşdı. Malko onun soru sormak için can attığını fakat kötü bir cevap almaktan çekindiğini anladı.

—Pekâlâ dedi rahatsız" bir ses tonuyla. Dedığınız gibi yapalım. Angelina Chavarria'yı bulaştırmadan başınıza gelenlerden dolayı General Coiba'ya biraz çatacağım.

—DEA'daki dostunuz Patrick Stephens'i görmek isterdim. Soruşturmamda yardımcı olabilir.

—Tabii.

içeride sakin bir hava olmasına rağmen Malko'ya Amerikalı bir şeyler saklıymuş gibi geldi.

—Santo Domingo ile ne yapmayı kararlaştırdınız?

—Size söylemeye fırsat bulamadım, dedi Lawn huzursuzlukla. Yarın Honduras'a gidip ona, ne yapması gerektiğini açıklayacak dostlarımızla görüşecek.

Malko bunca hatanın üstüste gelmesine sinirlenerek sordu.

—Yani?

—Generalin ortadan kayboluşuna kaza süsü vermek zorundayız.

—Ne tür bir kaza?

Bölge şefi bakışlarını indirdi.

—Sanırım patlamayı geciktirecek mekanizması olan bir bomba. Patlayıcıyı yerine başarıyla yerleştirebilecek tek kişi Santo Domingo'ydu. Kuşkuları aklına gelince Malko sırtından buz gibi bir terin boşaldığını hissetti.

—Eğer verdiğiniz emri bozarsanız, şüphelenecek tir.

—Ben de bundan korkuyorum, dedi Amerikalı.

Artık yapılacak tek şey Angelina Chavarria'nın sevgilisine her şeyi anlatmamasını dilemekti. Malko elini çabuk tutmak zorundaydı-

—Ben işe koyuluyorum, dedi ayağa kalkarak. Fakat bütün bunlar hiç de içaçıcı değil. En iyi olasılıkla bir mikrobun yerine bir başka mikrobu yerleştirmiş olacaksınız. Dökülen bunca kan da boşa gidecek.

*

**

Albay Santo Domingo yorulmuştu. Gençliğinden beri, bu kadar yıpratıcı bir gün yaşadığını hatırlamıyordu.

Her şeyi en ince ayrıntısına kadar ayarlamıştı. El Guapo ölmüştü. Fırının yürüyen şeridinden süzülen kanı görünce, kafasında yeni bir plan oluşturmuştu. Coiba'nın adamlarından biri gazeteci kadının içeri girmesine sonra da Amerikan ajanıyla gitmesine yardımcı olmuştu.

Angelina'yı da emniyete almıştı. Kadın onun yerleştirdiği yerden ancak iktidara geçtikten sonra çıkacaktı.

Coiba'ya gelince, herkes ölümünü El Guapo'nun öcünü almak isteyen kana susamış

Kolombiyalılar'dan bilecekti.

Albay Angelina'nın evine giden sokağa girdi. Evin önünde durup iki kez farlarını yakıp söndürdü. Bir süre sonra sakat adam tekerlekli sandalyesiyle ortaya çıktı.

—Biraz önce neredeydiniz? diye sordu Santo Domingo.

—Protezlerim için hastaneye gittim Senyor Coronel.

Kötürüm adam, uzun zamandan beri onun muhbirliğini yapıyordu. Aslında ülkede kalma izni olmayan Kübalı bir göçmendi.

—ilginç bir şeye rastladın mı?

—Pek değil. Yalnızca o adam Senyora Chavarria'yı görmeye yine geldi. Siz çıktuktan hemen sonra.

Albay kanının damarlarında donduğunu hissetti.

—Aynı adam olduğuna emin misin?

—Sı, si Hatta bana para bile verdi, işte bakın.

Cebinden parayı çıkartıp subaya gösterdi. Santo Domingo hem paniğe kapılmış hem çok kızmış, hem de şaşırılmıştı. Angelina sürtüğü yalan söylemişti. Onu almaya geldiğinde, kimseyle görüşmediğine yemin etmişti. Öyleyse bildiklerini o adama anlatmış olmalıydı... Demek ki Amerikalı ajan her şeyi biliyordu.

Santo Domingo kızgınlıktan köpürüyordu. Cebinden para çıkarıp, sakat adama verdi.

—Al bakalım. Haydi, şimdi yok ol.

Santo Domingo tekerlekli sandalyesiyle uzaklaşan muhbirini izledi.

Sonra arabasını vitese takıp hızla hareket etti. BMW'nin farlarının yaklaştığını gören

sakat adam arkasına döndü. Kaçmaya fırsat bulamadan araba son hızla üzerinden geçti. Santo Domingo sokağın sonuna kadar gitti. Sonra geri gelerek adamın ölüp ölmediğini kontrol etti.

Bir an korkunç bir pişmanlık duydu. Duncan O'Hara gibi basit bir casusun Amerikalılar'ı harekete geçireceğini bilseydi, Malko'ya hiç saldırmazdı.

Artık çok geçti. Geri dönemezdi. Son anda pes etmeyecekti. Kazanmak istediği yarışta en önemli rakibinin zaman olduğunu düşündü.

XVII. BÖLÜM

Telefon bir kez çaldı, fakat hat kesildi. Malko sınırları iyice bozulmuş bir halde duş almaya gidiyordu ki, telefon tekrar çaldı. Angelina Chavarria'nın sesi dünyanın öbür ucundan geliyor gibiydi.

—Sizi aramamı söylemişsiniz, dedi.

—Neredesiniz? diye sordu Malko.

—Beni Contadora Adası'na getirdi. Havaalanının yanında bir bungalovu var. Beni bıraktıktan sonra döndü.

—Size ne söyledi?

—Amerikalılar yüzünden tehlikede olduğumu, General Coiba'nın emriyle hareket ettiğini, fakat polisin beni aramak zorunda kalabileceğini anlattı. Birkaç gün burada kalıp saklanmak zorundaymışım.

—Panama City'den ne kadar uzaklıkta bu ada?

—Uçakla on dakika, hızlı bir gemiyle bir saat. Burada tek başıma çok korkuyorum.

—Bana telefon numarasını verin, dedi Malko. Sizi akşama ararım.

Telefonun dinleniyor olması çok uzak bir olasılıktı. Numarayı not edip, telefonu kapattı. Güzel dulun ne işine yarayacağını bilmiyordu, fakat yine de onu elden kaçırmamalıydı. Gece çok kısaydı, ama gün uzun olacağına benzerdi. Ines de Castro bütün gece uyumasına engel olmuştu. Ancak şekersiz koca bir fincan kahveyle kendini toplayabilmişti. Gazeteci

sabahleyin Virgilio Zuniga'dan bir randevu koparmaya gitmişti. Malko'nun da Colon'a gitmeden yapacağı işler vardı.

**

DEA'nın özel ajanı Patrick Stephens Malko'ya Panama hakkında söylev çekerken hayal gücünden yoksun ve can sıkıcıydı.

—Uyuşturucu kaçakçıları geçen sene ABD'ye iki milyar dolar soktular. Bu iş için Panama bankalarını kullandılar. Transfer pek zor olmuyor. Biri Baranguilla ya da Bogota'da bankaya bir milyon dolar yatırıyor. Banka da Panama City'deki şubesine transfer ediyor. Oradan da Miami'ye ya da başka bir yere gönderiliyor. Bazen de gayrimenkul olarak yatırılıyor. Bütün şehir böyle kuruldu.

—Albay Santo Domingo bu işlere karışıyor mu?

—Belki fakat elimizde delil yok.

—Coiba'nın Panama'daki kokain imal laboratuvarını duydunuz mu?

Amerikalı kendinden emin bir ifadeyle güldü.

—Tabii! iki senedir orayı yıkmaya çalışıyorum. Her ay yüzlerce kilo kokain üretilip ülkemize gönderiyorlar. Ve elimizden bir şey gelmiyor. Tek çare orayı havaya uçurmak.

DE A ajanı devam etti.

—O serserilerin Darien ormanından kalkan uçakları var. Oradan Coco Adası'na iniyorlar Küba gemileri de malı alıp başka yerlere götürüyorlar.

—Kübalılar mı? diye sordu Malko şaşkınlıkla.

—Tabii, dedi Amerikalı dahası var. Önce Nikaragua'ya silah indiriyorlar, dönüşte de kanal üzerinden kokain yükleyerek Küba yakınlarındaki adalara satıyorlar. Yolculuğun son etabında ise Florida ve Bahama'dan sigara alıyorlar.

—Sizin aracılığımızla Osiris Cordero ile görüşebilir miyim? diye sordu Malko.

Özel ajan ona tedirgin gözlerle baktı.

—Şirket ne zamandan beri uyuşturucuyla ilgileniyor? Serseriler ve politikacılar yetmiyor mu?

—Santo Domingo ile ilgili bilgi toplamaya çalışıyorum, diye anlattı Malko. Bana onun hakkında yanlış bir izlenim edinilmiş gibi geliyor.

—Tamam Cordero'ya haber veririm. Ne zaman isterseniz gidin. Tam bir serseri olduğunu göreceksiniz. Ama oğlunu kurtarmak için elinden geleni yapar. Ondan bir an önce yararlanmaya bakmalıyız. Oğlunun iyi bir avukatı var. Davayı kazanmak için mutlaka bir yol bulacak. Osiris Cordero'nun hapisteki oğlunu görebilmesi için bir izin belgesi bulacağına bile söz verdi. Fakat Osiris henüz bunu bilmiyor. Yine de sonsuza kadar bu haberin ona ulaşmasına engel olamam.

Telefon çaldı. Patrick Stephens Malko'ya işaret etti.

—Herbert sizi görmek istiyor.

**

Herbert Lawn Malko'yu içeri çağırdı. Başıyla omuzu arasına ahizeyi sıkıştırmış masasının yanında ayakta duruyordu.

—General Coiba dün olanlardan G2'nin ve Polis'in haberi olmadığını söylüyor. Hemen soruşturma açılmasını emretti.

—Buna şaşırmadım dedi Malko. Bu olayda onun masum olduğuna inanıyorum.

—Yeni bir haber var mı?

—Henüz yok, Colon'a gideceğim.

—Dikkatli olun.

Malko hafifçe omuz silkti.

Eğer tahminim doğruysa şimdilik tehlikede değilim. Santo Domingo ben korktuğumdan daha fazlasını öğrenmedikçe harekete geçmez.

—Bir türlü inanamıyorum dedi bölge şefi.

Tabii inanamazdı: Son gelişmeler bütün planlarını altüst etmişti. Malko işi şakaya vurmaya karar verdi.

—Eğer bir daha fırına atılırsam küllerimin Arlington Mezarlığı'na konulacağı konusunda size güveniyorum. Biliyorsunuz en becerikli casuslar orada yatıyor.

—Hiç de komik değil, dedi Herbert Lawn. Eğer Santo Domingo hakkındaki söyledikleriniz doğruysa ne gibi bir pisliğin içinde bulunduğumu düşünün. Herkes olanları öğrenecek ve beni görevden uzaklaştıracaklardır.

—Peter'in teorisine göre, gideceğiniz yer Langley'deki bir bölümün başı olur.

Malko Herbert Lawn'un cevabını beklemedi.

Elçilikten çıktığında kafasındaki her şey çıklığa kavuşmuştu. Geriye kesin delili ulmak kalıyordu.

Marriott'a varınca Ines de Castro'nun hemen aramasını isteyen notunu buldu. Gazeteci telefonda ter ter tepiniyordu.

—Neredeydiniz? Öğlende Virgilio Zuniga'yla Colon'da randevumuz var. Beni gazeteden al.

Malko onun becerikliliğine hayran kalmıştı. Ines gerçekten mükemmeldi. Uyuşturucu kaçakçısının ağzından laf alamayacağı kesindi ama ziyareti Santo Domingo'yu korkutacaktı.

La Prensa gazetesine bir göz attı. Fırın olayı ile ilgili habere yer verilmiş fakat El Guapo'dan bahsedilmemişti.

*

**

—Beni beğeniyor musun? diye sordu Ines endişeyle.

Genç kadın her zamankinden daha göz alıcıydı. Vücudunu eldiven gibi saran yeşil biretek, içinin gösteren bir bluz giymişti. Malko'yu öptü. Panama City ve Colon arasındaki teki yolda trafik oldukça yoğundu.

Bir süre sonra daracık yolun iki kıyısını kaplayan ormanı görünce Malko buranın insanı pusuya düşürmek için mükemmel bir yer olduğunu düşündü.

—Bu buluşmadan kimseye söz etmedin değil mi? diye sordu Malko.

—Tabii ki hayır, dedi Ines fakat La Prensa'dan yapılan konuşmaların dinlendiğine eminim... Ne önemi var? Virgilio Zuniga'ya ne soracaksınız?

—Ona kim olduğunu söyledin mi?

—Panama hakkında bilgi edinmek isteyen yabancı bir gazeteci dedim.

—inandı mı?

—Bilmiyorum...

Küçük, tropikal bir şehir olan Colon'a

geldiler. Malko şehrin girişinde yavaşladı. Hemen hemen her adım başı duvara dayanmış ya da iki araba arasına çömelmiş bir rasta'yla karşılaşıyorlardı. Malko camı açtı arada yüz kilometre olmasına rağmen burası daha sıcaktı.

—Şu tipleri görüyor musun, dedi Ines, bir yolcuya saldırmak için bekliyorlar. Burada arabadan hiç çıkmamak en iyisi.

Serbest bölgenin girişine geldiklerinde Ines basın kartını gösterdi. Birbirini dik kesen sokakların iki yanında çeşitli mağazalar sıralanmıştı.

Ines Malko'yu büyük beyaz bir binanın önünde durdurdu. Kapının üzerinde iri harflerle VIRGİLİO ZUNİGA yazıyordu.

Kısa boylu düğmeleri göbeğine kadar açık bir gömlek giymiş bir adam onları karşılamaya geldi. Ağzını öyle bir yayararak gülüyordu ki otuziki dişi birden görünüyordu.

—Ines seni görmek ne büyük zevk!

Gazeteciye kendine çekerek öptü. Bir yandan da genç kadının kalçalarını okşuyordu. Ines yüzünde örümceğe sarılmış gibi tiksinen bir ifadeyle kendini kurtardı.

—Virgilio, dedi, sana bir arkadaşımı getirdim. Avusturyalı bir gazeteci.

Virgilio Zuniga Papa'nın huzurundaki bir manastır öğrencisi gibi saygıyla yaklaştı ve Malko'nun elini elleri arasına aldı.

—Çok memnun oldum, Senyor Linge! Colon'a kadar beni görmeye geldiğiniz için gurur duyuyorum. Size her yeri gezdireceğim.. Gidelim.

—Hepsini dedi Ines kokain fabrikasını da... Panamalı Malko'ya bakarak sanki üzülü-

yormuş gibi gülümsedi.

—Senyorita de Castro benim uyuşturucu içinde olduğuma inanıyor. Hakkımda korkunç şeyler yazdı, fakat ben ona kızmıyorum... içeri gelin, dostlarım. Burası çok sıcak.

Binanın içi buz gibiydi. Hemen dolaşmaya başladılar. Çarşı gerçekten çok bakımlıydı. Vitrinlerdeki saatler,, bilgisayarlar ve çeşitli elektronik eşyalar içeriye masum bir görünüm kazandırmıştı.

Çirkin bir sekreter kahve ikram etti. Virgilio Zuniga, Ines her bacak bacak üstüne atışında daha fazla şey görebilmek için dikkat kesiliyordu.

—Ne öğrenmek istiyorsunuz? diye sordu Virgilio Zuniga sevimli olmaya çalışarak. Daha çok japon malları üzerinde çalışıyoruz.

—Ben işlerinizde Santo Domingo'nun nasıl bir rol oynadığını öğrenmek istiyorum, dedi Malko politik olmaya çalışarak.

Panamah'nın yüzündeki gülümsemesini anda kaybıldı ve gözlerinde tehlikeli bir ışık belirdi. Sonra kendini toparlayarak bembeyaz dişlerini tekrar ortaya çıkardı.

—Senyor, yanlış bilgi edinmişsiniz. Santo Domingo sadece dostumuzdur. Tabii birbirimizi sık sık görüyoruz. Fakat o bir askerdir, ticaretle uğraşmaz.

Ines de Castro gülmeye başlayınca Malko Panamah'nın genç kadının boğazına sarılacağını sandı. Hava gerginleşiyordu.

—Siz hangi gazete hesabına çalışıyorsunuz? diye sordu Virgilio birden.

—Kurier adlı bir Avusturya dergisi için. Sizin Albay Santo Domingo ile bir kokain

imalathanesi işlettiğinizi söylediler.

Bu kez Virgilio Zuniga'nın gülümsemesi iyice gerçekten yok oldu. Ines'e öfkeyle baktı.

—Eğer bana bu tür sorular soracağınızı bilseydim, sizi hiç kabul etmezdim, dedi nazik olmaya çalışan bir sesle. Bu küçük fahişe..

—İşte dedi Ines, havaya giriyor...

Virgilio Zuniga öfkeden titreyerek doğruldu.

—Kendime hakaret ettirmem, dedi. Hemen gidin buradan!

Malko ısrar etmedi. Her şey tahmin ettiği gibi gelişmişti. Virgilio Zuniga gibi bir adamla doğru dürüst konuşmak olanaksızdı. Aşağı indiklerinde sekreter yine ortaya çıktı.

—Restoranda yer ayırttım Senyor Virgilio.

—Restoran filan yok artık, dedi kuru bir sesle Zuniga.

Hafif bir baş işaretiyle Ines'i ve Malko'yu selamlayıp bürolarından birine girdi.

Gazeteci alayla güldü.

—Sana söylemiştim...

—Hiç şaşırmadım, dedi Malko ama şimdi hemen telefona koşturduğuna eminim...

Ines Malko'nun davranışlarına şaşırmış görünüyordu.

—Senin aradığın ne?-diye sordu.

—Albayın gerçekten iktidarı mı istediğini yoksa öyle mi görünmeye çalıştığını anlamaya uğraşıyorum...

—Peki cevabı Colon'da mı bulacaksın?

—Belki de, dedi. Bir başkasını daha, Osiris Cordero'yu da görmem gerekiyor.

Hareket ettiklerinde Malko yüklenmekte olan bir kamyonu dayanmış genç bir adamın

gözlerini üstlerine diktiğini farketti. Bakışlarını gizleyen koyu camlı bir gözlüğü sarı tişörtü eski bir kot pantolonu vardı. Genç adam motosikletine yürüyüp üzerine yerleşirken Malko otomatik bir hareketle tabancasının koltuğun altında olup olmadığını kontrol etti.

—Herhalde sadece uyuşturucu işindekileri görmek istiyorsun, dedi Ines. Cordero da onlardan biri. Deposu Avenida Santa Isabel'de, iki blok ötede. Sağ taraftan gideceksin.

Malko onun söylediğini yaptı. Osiris Cordero'nun dükkânları Zuniga'nınkilerden çok daha lüks görünüyordu. Onları nazik bir sekreter karşıladı. Senyor Cordero'nun öğleden sonra geleceğim bildirdi.

—Gidip yemek yiyelim, dedi Malko.

Serbest bölgeden çıkıp Colon'un merkezine yöneldiler.

*

**

Lokantanın pencereleri boş bir alana ve kanala girmek için bekleyen gemilerin demir attıkları limana bakıyordu. Pek hoş bir görüntü değildi.

—Haydi, dedi Malko.

İstakozlar berbat bir yağda kızartılmıştı. Tekrar serbest bölgeye indiler. Osiris Cordero'nun deposu önünde son model bir Cadillac park edilmişti. Malko daha ayağını henüz basmıştı ki, kapı açıldı ve garip bir tip görüldü.

Adam bir deri bir kemikti. Burnu papağanınki gibi sipsivriydi, siyah gözleri yuvalarına kaçmıştı. Cılız vücudu göz alıcı bir beyazlıktaki gömleği altında kayboluyordu. O da Virgilio Zunigo gibi sıcak bir karşılamayla Malko'ya

yöneldi.

—Geldiğinizi haber verdiler, dedi. Dostumuzu daha bu sabah Panama City'de gördüm.

Malko cevap vermeye fırsat bulamadı. Az önceki sarı tişörtlü genç motosikletini biraz geride durdurmuştu. Adam aracından inip sağ elini kemerinin arkasına götürerek bir tabanca çıkardı, ve kolunu uzatarak nişan aldı.

Birden bir patlama duyuldu ve Malko'nun arkasındaki canlı kapıda bir delik açıldı.

XVIII. BÖLÜM

Malko başını çevirince bir çift kaygılı siyah göz ve büyük bir tabancanın hafifçe titreyen namlusunu gördü. Silahtan kırmızı bir alevin çıktığını farkedince, hemen kendini yana atarak, silahını almak için Toyota'ya daldı.

Patlamalar birbiri ardına duyulurken Ines de Castro donmuş bir halde olduğu yerde duruyordu. Katil çıldırılmış gibiydi. Her ateş edişinde tabancasını titretiyor ve kurşunlar deponun duvarına isabet ediyordu.

Osiris Cordero eliyle yüzünü koruyarak bağırdı:

—Carlos! Carlos!

Camlı kapının sağlam kalan bölümü de, iriyarı saçları özenle taranmış bir adamın fırlamasıyla paramparça oldu. Adam gömleğinin altından büyük bir tabanca çıkardı.

Tam o sırada katilin silahındaki kurşunlar bitti. Bir süre olduğu yerde hareketsiz kalıp sonra silahını onlara doğru fırlatarak motosikletine koştu.

Carlos sol elini kaldırarak nişan aldı ve tetiğe bastı.

Katilin acı dolu çığlığını Osiris'in haykırışı izledi.

—Öldürme onu!

Carlos ve Osiris, bacağından yaralanan adama doğru koşup ayaklarından yakaladılar. Motosikletli kuyruğuna basılmış köpekler gibi bağırma başladı. Osiris ile adamı onu

binanın girişine doğru sürüklerken Malko adamın yüzünün çocuksu bir korkuyla kasılmış olduğunu gördü. Boynu bir basamağa çarpınca acıyla haykırarak bayıldı.

Ines ve Malko da küçük grubu izledi.

—Kapıyı kapatın! dedi Cordero,

Osiris Cordero mosmor kesilmişti. Durmadan bir şeyler homurdanıyordu. Birden yaklaşan bir polis arabasının sireni duyuldu, ihtiyar Carlos yeraltına inen bir merdivenin başındaki kapıyı açmıştı. Genç katilin hareketsiz vücudunu omuzuna yükledi ve polis arabası binanın önünde durduğu sırada gözden kayboldu.

Osiris Cordero hemen sakin bir yüz ifadesi takındı ve gülümseyerek gelenleri" karşılamaya çıktı.

Üniformalı bir polis arabadan inip Cordero'ya yaklaştı.

—Silah sesleri duyduk.

—Evet, dedi Cordero. Bir tabancayı deniyorduk.

Polis delik deşik olmuş kapıyı gösterdi.

—Ya bu?

Elini cebine daldırıp çıkardığı bir tomar parayı polisin eline tutuşturdu.

—Geldiğiniz için teşekkürler. Hasta luego.

—Hasta luego, dedi polis.

Pek ikna olmadıysa da arabaya atlayıp uzaklaştı.

Osiris Cordero hemen içeri girdi.

—Nerede o allahın belası?

Yüz hatları yine gerginleşmişti. Yeraltına giden merdivenin basamaklarını üçer dörder atlayarak aşağı indi.

Ines de Castro ve Malko da onu izleverek

apaydınlık büyük bir odaya girdiler. Saldırgan bir köşede yere yatırılmış, iki eliyle kanayan bacağına tutuyordu, ihtiyar Carlos da Azrail gibi tepesine dikilmişti.

Osiris Cordero yaralının üzerine atılıp suratına bir tekme indirdi. Katil bir yandan acıyla kıvranıyor, diğer yandan kendini korumaya çalışıyordu.

Cordero adamın yakasına yapışıp küfredererek tokatlamaya başladı.

—Konuş kim gönderdi seni?

Gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibiydi.

Genç katil bir şeyler mırıldandı. Cordero onu sertçe yere bırakıp Carlos'a döndü.

—La maguina!

İhtiyar uysalca merdivenlere yöneldi. Ines sapsarı olmuştu.

—Deli bu adam, diye söylendi. Burada kalamayız.

Malko onun ne demek istediğini soracak zaman bulamadı. Carlos kolunun altında motorlu bir testereyle geri dönüyordu.

—Haydi işkembesini parçala şunun i diye bağırdı Cordero.

İhtiyar motoru çalıştırdı ve aletten mavi bir duman yükseldi.

MalkoCordero'nun üzerine atıldı.

—Durun! Yapmayın...

Cordero bir yılan çevikliğiyle dönüp kemerinden bir 38'lik çıkardı. Siyah gözlerinde insanlık dışı zalim bir ifade vardı.

—Senyor siz bu işe karışmayın. Bu pislik beni öldürmeye çalıştı. Ona kimin emir verdiğini öğrenmek istiyorum.

—Ya o kişi bensem? diye sordu Malko.

Osiris Cordero omuz silkti.

—Kahretsin! Ne dediğimi biliyorum. Şimdi eğer, bu iş hoşunuza gitmiyorsa yukarı çıkın bizden gelirim.

38'liği elinde öyle bir sıkıştı ki eklem yerleri beyazlaşmıştı. Ines de Castro merdivenlere doğru geriledi. Malko adamın ateş etmekten çekinmeyeceğini bildiğinden yerinden kıpırdamadı.

Cordero, testereyi Carlos'un elinden kaptı ve korkuyla çığlıklar atan yaralının üzerine doğru yürüdü. Malko Cordero'yu kolundan tutmak istedi. Fakat Carlos'un silahının namlusu sertçe böğrüne dayandı.

—Senyor...

İhtiyarın sahte nezaketi sakın bir zalimliği gizliyordu. Osiris Cordero hiç konuşmadan eğilip testereyi yaralının bacağına dolaştırdı. Yeraltındaki odada inanılmaz bir haykırış yankılandı. Osiris yüzü öfkeyle kasılmış bir halde bağırdı.

—Seni kim gönderdi? Söylemezsen seni parça parça doğrarım.

Yaralı içinde Mercedes adı geçen bir şeyler söylendi. Cordero tereddüt eder gibi yerinde kıpırdamadı..

Ines de Castro eliyle ağzını kapatmış gücünü yitirmek üzereydi. Malko için için köpürüyor, fakat elinden bir şey gelmiyordu. Motoru çalıştıran yakıtın kokusu bayıltıcı bir kan kokusuna karışmış insanın midesini bulandıran bir hal almıştı.

Osiris Cordero sorusunu bir kez daha tekrar etti ve genç katil bir sürü şey anlatmaya başladı. Kaba bir dilde konuştuğundan Malko

beş kelimeden ancak birini yakalayabiliyordu.

Testerinin dişleri pek çok kez yaklaşp uzaklaştı. Sonra Osiris Cordero aleti bir kenara fırlatıp Malko'ya döndü.

—Yukarı gelin.

ihthiyar Carlos sinsi bir nezaketle Malko'ya geçmesini işaret etti. Daha merdivenlerin yarısındaaydılar ki bir silah sesi duydular. Ines de Castro boğuk bir çığlık attı. Malko arkasına döndü. Carlos da merdivenlere yönelmişti. Yüzü her zamanki gibi ifadesizdi. Malko'ya bakarak dudaklarını büzdü.

—Çok yıpranmıştı Senyor.

Birlikte klimalı bürosuna girdiler. Osiris kapıyı anahtarla kilitledi. Sonra da Malko'nun karşısına dikildi.

—Bütün bunlar ne demek oluyor?

—Anlayamadım?

Cordero istifini bozmadı.

—O pislik bana kendisim kimin gönderdiğini söyledi. El Chorillo'da otel işleten Mercedes adında bir kızmış. Başka hiçbir şey bilmiyordu.. Sizi öldürmesi için beşbin balboa vermişler.

—Beni öldürmek için mi? diye hayretle sordu Malko.

Bu haber onu çok şaşırtmıştı, önce haklı olduğu için sevinmişti. Demek Virgilio Zuniga' ya'yaptığı ziyaret sonuç vermişti. Bu da doğru iz üzerinde olduğunu gösteriyordu. Fakat Albay Santo Domingo bu kadar çabuk hareket etmeyi nasıl becerebilmişti? Ve anlaşmasından bu kadar korktuğu şey neydi?

—Niçin sizi öldürmek istiyorlar? Ve kim? diye ısrar etti Osiris Cordero. Sizin gibi insanlarla karşılaşmaktan hoşlanmam.

—Bir fikrim var, dedi Malko, fakat sizinle yalnız konuşmak istiyorum.

Osiris Cordero bir el hareketiyle Carlos'u uzaklaştırdı. Ines bacakları kesilerek oturdu ve bir sigara yaktı.

—Senyor Cordero dedi Malko o katili kimin gönderdiği beni çok ilgilendiriyor. Böylece başka sonuçlar elde edebilirim.

Panamalı yavaşça başını salladı.

—Bunlar benim işim değil, Senyor Linge. Sizi kabul ettim, çünkü öyle yapmam söylendi. Fakat sadece birkaç şey sormakla yetineceğinizi sanıyordum.

Senyor Cordero diye sözünü kesti Malko, oğlunuzu yirmi yıl dolmadan tekrar görmek istiyor musunuz?

Uyuşturucu kaçakçısının gözlerinde bir karaltı oluştu. Malko elinden gelse adamın onu hemen oracıkta öldürebileceğini anladı.

—Ne demek bu?

—Eğer bana yardım ederseniz bu oğlunuzun kaderini etkiler...

Cordero başını salladı.

—Bunu bana daha önce söylediler. Siz DEA'dan mısınız?

—Hayır fakat Patrick Stephens size bunu sağlayabilir. Sizinle anlaşalım Eğer bana yardım ederseniz hiç zarar görmeden Fort Lauderdale'de oğlunuzu ziyaret etmek için özel izin belgesi elde edeceksiniz.

—Doğru mu bu?

Malko onun oltaya takıldığını anladı. Albay Santo Domingo'ya karşı giriştiği savaşta yerel bir yardımcıya ihtiyacı vardı. Osiris Cordero gözlerini Malko'ya dikti.

—Eğer bana palavra atıyorsanız sizin de, o Stephens denen adamın da ailesinin de canına okurum. Ve onun da sizin verdiğiniz sözü onaylamasını istiyorum.

—Elbette, dedi Malko.

Bir süre gergin bir sessizlik oldu, sonra Panamalı tekrar konuştu.

—Pekâlâ anlaştık.

Malko gözle görünür bir şekilde rahatlamıştı.

—Her şeyden önce, Santo Domingo'nun da Coiba'yla birlikte uyuşturucu işinde olduğunu biliyor musunuz?

Cordero dudaklarını büzdü.

—öyle deniyor. Kesin olan bir şey yok.

—O kaçak laboratuvarın nerede olduğunu biliyor musunuz?

—Evet .Yaklaşık olarak.

—Beni oraya götürebilir misiniz?

—Hayır: Tabii eğer bir savaş helikopterinizi ve elli kadar adamınız yoksa.

—Peki unutam, dedi Malko.

—Eğer başarmak istiyorsanız şimdi gitmelisiniz. Planlarının suya düştüğünü anlamadan evvel. Fakat önce dostunuz Stephens'ı göreceğiz...

—Olur, dedi Malko O genç adamı niçin öldürttünüz?

Cordero Malko'yu soğuk bakışlarla süzdü.

—Senyor yüz kişiyi eğitmek için bir kişiyi öldürürsünüz... Eğer şehirde bir serserinin sadece bacağına kırılma tehlikesini göze alarak beni öldürmeye kalktığını duyarlarsa uzun süre yaşayamam.

—Bir şey daha. Mercedes bize yardım eder

mi?

Cordero'nun bu seferki sırtışı bir timsahı bile ürpertebilir di.

—Elbette, Senyor, Linge. Kadımlarla nasıl konuşulacağını bilirim. Özellikle Mercedes gibi bir sürtükle. Gidelim.

*

**

Eski mahallenin kalbi Chorrillo Polis Kışlası'ndan sadece birkaç blok ötedeydi. Çevredeki evlerin hepsi dökülüyordu. İnsanlar sokak ortasında yaşıyordu, trafik de berbattı. Carlos neredeyse bir limon satıcısını ezecekti. Daracık sokaklara giren otobüslerin etkisiyle eski evlerin pencereleri sarsılıyordu.

Carlos saygıyla arkasına döndü.

—tşte burası, Senyor.

Dörtte üçü silinmiş tabeladaki "Hotel Estrella del mar" yazısı güçlkle okunuyordu. San Miguelito'da ilk soygunlarını gerçekleştiren hırsızlar soluğu burada alıyorlardı.

Carlos arabayı kenara çekti. Otelin önünde bir çocuk şeker kamışı emiyordu. Onların geldiklerini görünce, haftalık şeker ihtiyacını karşılayabileceği düşüncesiyle hemen Cadillac' a doğru seyir tti.

Biralarını yudumlayan iki fahişe, lüks arabaya aç gözlerle baktılar.

—Siz bekleyin, dedi Osiris Cordero Malko' ya.

Colon'dan ayrıldıkları andan beri Carlos ayağını gazdan hiç çekmemişti. İlk iş olarak Amerikan Elçiliği'ne gidip, Malko'nun Toyota'sini bırakmışlardı. Neyseki Patrick Stephens hâlâ oradaydı. Malko'nun söylediklerini Corde-

ro'ya bir kez daha o tekrarlamıştı.

Ines de Castro bir gün içinde yeterince dehşet verici olay yaşadığı için, gazeteye dönmüştü.

Malko adamların otele girmelerini izledi. Osiris Cordero'ya daha fazla zorbalık istemediğini pek çok kez tekrar etmişti. Ne yazık ki, bazen istemeden de olsa insan ellerini kirletmek zorunda kalıyordu.

*.
**

Osiris Cordero ve Carlos otelin salonuna girdiler. Rezervasyon kısmında sadece bir kişi vardı. O da üzerindeki jarse kombinezonla vücudunu cömertçe sergileyen, esmer bir kızdı. Arkasında at kuyruğu şeklinde topladığı saçları, kırmızı, olgun dudakları, yanaklardaki gamzeleri, sert bakışları vücudunun güzelliğine bambaşka bir çekicilik katıyordu. Tam fiyatları söylemek için ağzını açmıştı ki, Osiris Cordero'yu tanıdı.

Onun gibi önemü bir adam buralara pek sık uğramazdı. Yüzünde şaşkınlıkla karışık adı bir gülüş belirdi.

—Hoşgeldiniz Senyor Osiris! dedi.

—Merhaba Mercedes.

Carlos hiç konuşmadan tezgâhın önünde durdu.

—Niçin geldiğimi bilmek istersin herhalde, dedi daha sonra hafif bir ses tonuyla Cordero. Sadece bir bilgi edinmek istiyordum. Bana yardım eder misin?

—Elbette! dedi Mercedes kımıldanarak.

Osiris Cordero yüz ifadesini sertleştirerek ona doğru eğildi.

—Colon'a Felipe adında bana ateş etmek cesaretini gösteren küçük bir aptalı niçin gönderdiğim öğrenmek istiyorum.

Mercedes'in yüz hatları allak bullak oldu. içgüdüsel bir hareketle, kaçmak ister gibi yana doğru bir adım attı.

Tam o sırada tezgahın üzerindeki eline bir bıçak kaplandı, ihtiyar Carlos'un refleksleri hiç de fena sayılmazdı.

Mercedes, şaşkınlıkla eline bakıp, bir çığlık kopardı.

Osiris Cordero sakin sakin, bıçağı sapından tutarak çekip çıkardı. Ucunu kızın kombinezonuna sildikten sonra, bıçağı Carlos'a uzattı.

Mercedes yaralı elini tutarak, duvara doğru geriledi.

—Mercedes, buraya seninle gevezelik etmeye gelmedim. Başına bir şey gelsin istemiyorum. Bana bir hizmette bulunacaksın, o kadar.

Mercedes cevap vermedi.

Bunun üzerine, Cordero elini yavaş yavaş genç kadının boğazına götürdü.

—Demek yardım etmek...

O sırada merdivenlerde bir müşteri görüldü. Onlara doğru korku dolu gözlerle bakarak sokakta kayboldu.

—ismini bilmiyorum, dedi Mercedes. Oğlumun başı üzerine yemin ederim ki bilmiyorum.

—Konuşmamız için daha sakin bir yer yok mu? diye sordu Osiris Cordero.

Mercedes'in cevabını beklemeden, oturma odasının kapısını itti. Pencerenin yanındaki beşikte bir bebek yatıyordu. Mercedes engel olmaya vakit bulamadan, Cordero beşiğin

yanma gitti.

Kanayan elini tutan melez kadının içi içini yiyor, fakat Carlos tarafından önu kesildiği için elinden bir şey gelmiyordu.

Osiris Cordero, yapmacık bir ilgiyle beşiğe eğildi.

—Ah buenos, oğlun bu mu?

Mercedes onaylarcasına başını salladı.

—Çok şeker, değil mi? dedi Cordero.

Gülümsemeye devam ederek iri parmağını bebeğin boynundaki damara bastırıp, kadına döndü.

—Biliyor musun Mercedes şu Jcçük kurbağayı tek parmağımla öldürebilirim...

Parmağını bebeğin boğazına biraz daha bastırdı. Bebek uyanıp ağlamaya başladı. Mercedes anlaşılmaz bir çığlık attı. Corlos zalimce yaralı elini sıktı...

—Görüyorsun, hâlâ yaşıyor, dedi Cordero. Fakat belki de son dakikalardır...

—Yalvarırım acı ona! diye inledi Mercedes.

Cordero parmağını bir santim daha bastırdı. Bebek çırpınarak boğuk bir ses çıkardı.

—Bırak onu, söyleyeceğim...

—Sem dinliyorum.

—Adını bilmiyorum, onu sadece bir kez gördüm. Kübalı aksanı vardı.

Panama'da iki yüz bin Kübalı olduğu düşünülürse, pek önemli bir ipucu sayılmazdı.

—Ona nerede rastladın?

—Mandarin Barı'nda. Dün akşam...

—Yalnız değildi, öyle değil mi?

Mercedes gözündeki yaşları sildi.

—Hayır, oteldeki bir müşteriyle birlikteydi. Hugo adında biriyle. Hugo'yu iyi tanıyorum.

Bana, arkadaşı sayesinde para kazanabileceğimi söyledi. Birlikte kahve içerken, benden ne istediğini anlattı...

—Neymiş?

—Birini öldürtmek. Beş bin balboa veriyordu... Yarisini peşin ödeyecekti.

—Kimi öldürtecekmiş?

—Bilmiyorum. Bana söylemek istemedi. Ben işi yapacak birini tanıdığımı söyledim. İki bin beş yüz balboayı alıp, Felipe'yi aradım.

—Ona ne kadar verdin?

—Bin balboa, diye mırıldandı genç kadın.

Cordero melez kadına yaklaştı. İnanılmaz bir güçle, kafasını koparırcasına bir tokat attı.

—Kaltak! Paranın gerisini ne zaman verecek?

—Bu akşam, Mandarin'de. Ama bana değil Hugo'ya verecek.

—Hugo denilen adam nerede?

Mercedes önce cevap vermek istemedi, fakat Cordero'nun bakışlarının beşiğe takıldığını görünce, hemen öne atıldı.

—Yukarıda sanıyorum. Çalışıyordur.

—Bizi ona götür.

İkinci kata çıkınca, Mercedes cebinden bir anahtar çıkarıp, kapıyı açtı. Oda karanlıktı. Carlos hemen tabancasını çıkardı. Gözleri karanlığa alışınca, beş altı tane seyircinin içeriden aydınlatılmış bir vitrinin önünde, ayakta durduklarını gördüler.

Cordero içlerinden birini kenara itince adam söylenmeye başladı. O sırada Carlos'un silahı burnuna dayandı.

—Defol buradan.

Mercedes, polis in geleceğini söyleyerek

lanetler yağdırmaya başlayınca oda bir anda - boşaldı. İçeride leş gibi bir hava vardı. Ter ve tütün kokusu birbirine karışmıştı. Camın öbür tarafındaki kerevetin üzerinde çırılçıplak bir kadınla son derece cılız bir adam her şeyden habersiz, seks gösterilerine devam ediyorlardı. Osiris Cordero, Mercedes'e döndü.

—Hugo bu mu?

—Evet.

Cordero, Carlos'un elindeki tabancayı aldı ve silahın namlusuyla aradaki camı kırdı. Gösterinin iki oyuncusu, oldukları yerde kalakaldılar. Osiris Cordero öbür bölmeye geçerek, Hugo'yu omuzundan tutup kadından ayırdı. Kadın korkuyla ayağa fırladı.

—Çabuk buradan git! diye emretti Cordero.

Kız söyleneni tekrar ettirtmedi. Carlos, zavallı Hugo'yu yumruk yağmuruna tutmaya başlamıştı bile. Cordero bir süre sesini çıkarmadı. Sonra adamın yüzü kan içinde kalınca onu durdurdu.

—Hugo sen misin?

—Ben Osiris Cordero. Beni tanıyorsun.

Adamın rengi attı.

—Evet... Evet... Ama...

Karnına inen tekme, Hugo'nun sözünü tamamlamasına fırsat tanımadı.

—Küba aksanıyla konuşan bir arkadaşın beni öldürtmek için şu sürtüğe beş bin balbogâ vermiş.

Adam dizleri üzerine çökerek Cordero'nun bacaklarına sarıldı.

—Sen olduğunu bilmiyordum, Tanrı adına yemin ederim.

ihthiyar Carlos tabancasını adamın sağ

kulağına dayadı.

—Madem Tanrı'ya inancın var, o halde sana yardım etmesi için dua et!

—Hayır, hayır, beni öldürmeyin... Ben hiçbir şey bilmiyorum! Kimi öldüreceğini sadece Felipe'ye söyledi.

Osiris Cordero, biraz daha yalvarsın diye bir süre bekledi.

—Dinle, beni ilgilendiren sen değilsin. Ama o arkadaşımı istiyorum. Adı nedir?

—Sadece ön adını biliyorum. Justo.

—Onunla nerede karşılaştın?

— Mandarin'de. Ona bir gösteri teklif ettim. Sonra da kızları gönderdim.

—Nerede olduğunu biliyor musun?

—Hayır, hiç söylemedi. Bu akşam altıda Mandarin'e gelecek.

Osiris Cordero saatine baktı. Beş buçuk olmuştu. Kurbanını kaldırdı. Konuştuğunda sesi neşeliydi.

—Pekâlâ, üstüne başına çeki düzen ver de, bir kahve içmeye gidelim. Ama eğer adam gelmezse doğru Amerika Köprüsü'ne götürüleceksin. Orada biraz dalma talimleri yaparsın.

XIX. BÖLÜM

Maiko belki yirminci kez Mandarin'in karşısındaki binanın pislik içindeki cephesini inceliyordu. Artık iyice sabırsızlanmaya başlamıştı.

Hugo sinirleri iyice yıpranmış halde, üçüncü kahvesini içiyordu. Ayağa kalkıp, kaçmamak için kendini zor tuttuğu her halinden beüydü. İçerisi fazla sıcak olmamasına rağmen, durmadan alnında biriken terleri siliyordu. Osiris Cordero da yanında oturmuş, yüzünde tehditkâr bir ifadeyle bekliyordu.

Carlos, karşı kaldırıma park ettiği Cadillac' m içindeydi.

Malko saatine bir göz attı. Yediye çeyrek vardı. Kafasından bir durum değerlendirmesi yapmaya çalıştı. Onu ortadan kaldırmak istediklerine göre, demek ki öğrenilmesinden çekindikleri bir şey vardı. Fakat neydi? Şu anda sadece, Santo Domingo'nun, hayatına mal olabilecek suikaste parmağı olduğunu biliyordu... Albay Malko'nun neler bildiğinden habersizdi. Tabii Angelina Chavarria'nın tekrar ihanet etmiş olabileceğini hesaba katmıyordu.

Şu anda onun ağzından laf almak için yanına gitmesi imkânsızdı. Zaten kesin deliller ele geçirmesi çok daha iyi olacaktı.

Osiris Cordero masasından kalkıp, Malko'nun yanına oturdu.

—Şu küçük serseri bana yalan mı söyledi,

diye merak ediyorum, dedi. Belki de bana ateş ettiği için onu affetmeyeceğimi, düşünerek hedefin siz olduğunuzu ileri sürdü.

—Sanmıyorum, dedi Malko. Fakat eğer Justo randevuya gelirse, yakında gerçeği öğreniriz.

—Yoksa şu Hugo salağı, bir daha kadın yüzü göremeyecek.

Zalimliği elden hiç bırakmıyordu. Patrick Stephens'in kendine garip yardımcıları bulduğu bir gerçektir.

—Dikkat! dedi birden Osiris Cordero alçak sesle.

Hugo artık yalnız değildi masasına son derece şık bir takım elbise giymiş, bıyıklı, sivri burunlu ayakkabıları olan bir adam gelmişti. Tam bir tropikal züppeye benziyordu. Hugo bir ara başını çevirince Malko'yla gözgöze geldi ve birçok kez gözlerini kırıştırdı. Bekledikleri adam buydu. Cordero adama baktı.

—Şu geri zekâlı mı?

—Tanıyor musunuz?

—Hayır.

Bu da bir aracı olmalıydı, ipin sonuna ulaşmak uzun ve zordu.

İhtiyar Carlos Cadillac'tan çıkmış, sigara içiyordu.

—Ne yapacağız? diye sordu Malko.

—Onu biraz sohbet etmek için benim eve götüreceğiz, dedi Cordero başını çevirmeden.

—Nereye? Colon'a mı?

—Hayır, buradaki evime.

Malko kendini kötü hissetti.

—Bazı şeylerden hiç hoşlanmıyorum, dedi. Cordero ona bakarak zalimce güldü.

—Senyor Linge, şiddeti ben de sevmiyorum... İnanın bana, şu çocuk benim kim olduğumu ve nereye götürüldüğünü öğrenince, bir kez okuduktan sonra telefon rehberini bile tersten sayabilir. Parmağının ucuna bile dokunmaya gerek kalmaz. Bolivyalı Martinez' den bahsedildiğini duydunuz mu hiç?

—Tabii..

Bahsettiği, koka yetiştirmek istemeyen köylüleri katlederek uzun süre dillerden düşmeyen, Boliviya'nın zalimliğiyle ün salmış birailesiydi.

—Onlara Panama City'de bir ev satın aldım. Oralarda ortalık kızışınca, Panama pasaportlarıyla buraya sığınmaya geliyorlardı. Şimdi tekrar ülkelerine döndüler, ben de evlerini kullanıyorum. Dostumuz Justo o evdeki havuzunun tadına bakabilir.

—Onu boğmak mı istiyorsunuz?

Cordero insanı buz gibi yapan bir gülümsemeyle, otuz iki dişini ortaya çıkardı.

—Hayır, zaten içine girilmesi olanaksız.

—Niçin?

—İçeride sülfirik asit dolu, dedi Cordero. Martinez birinden memnun kalmadı mı, onu havuza atardı.

Malko bu korkunç açıklama karşısında ne diyeceğini şaşırmişti. Uyuşturucu trafiğinden gelen paralar, hayal gücünün ötesinde vahşilikler yapan bir katil sınıfı yaratmıştı... Bunların yanında Mafia bile çok masum kalıyordu. Yan masada, Justo Hugo'ya bir zarf uzatıyordu. Az sonra kalkıp, hiç acele etmeden dışarı çıktılar. Hugo arkadaşını eski evlerin bulunduğu bir alana götürme emri almıştı.

Cadillac hareket etti. Malko ve Cordero son anda arabaya daldılar. Hugo ve arkadaşı az ileride durmuş, bir şeyler konuşuyorlardı. Cadillac yavaşça arkalarında durdu. Carlos dışarı çıkıp, adamlara yöneldi. Tam o sırada Justo arkasına döndü ve onu gördü.

Altıncı hissi güçlü olmalıydı ki, hiç tereddüt etmeden bahçe içindeki bir villaya doğru koştu. Carlos da yaşından beklenmeyen bir çeviklikle öne atılırken, Hugo hâlâ şaşkınlıktan olduğu yerde dikilmiş duruyordu.

Osiris Cordero hemen Cadillac'ın direksiyonuna geçip arabayı yaklaştırdı. İzledikleri adam bağirmaya başladığında, dikkatleri arabada toplamak için, kornaya bastı. Carlos bir kabza darbesiyle kaçağın kafasına vurdu. Cadillac, içeriden otomatik olarak açılan bagajıyla hemen arkalarındaydı. Carlos eğilip, adamı sırtladığı gibi bagaja attı.

Malko, Cordero'nun yanına binecek zamanı ancak bulabildi.

Osiris Cordero, inanılmaz bir hızla sürüyordu. Biraz ileride, Cadillac, uzun duvarların çevrelediği bir bahçenin / kapısı önünde durdu. Cordero, kornaya biniince kapı açıldı ve silahlarını gücükle gızleyebilen gömlekler giymiş üç adam görüldü. Bembeyaz, güzel bir ev, yemyeşil çimenlerin arasından heybetle yükseliyordu. Osiris Cordero arabayı garaja sokup, bagaj kapağını açtı.

Justo'nun hali içler açışıydı. Sendeleyerek ve herkese küfrederek dışarı çıktı. Yüzü kan içindeydi. İhtiyar Carlos yaklaşmış, adamın karnına bir tekme indirdi. Yakışıklı Justo iki büküm olarak keskin bir çığlık kopardı. Osiris

Cordero onu kaldırarak arabaya yasladı.

—Benim kim olduğumu biliyor musun? diye sordu.

Adam olumsuzca başını salladı.

—Adım Osiris Cordero, dedi uyuşturucu kaçakçısı. Bu sana bir şey hatırlatıyor mu?

Adam korku dolu gözlerini ona çevirdi.

—Hayır. Kimsiniz siz? Beni niçin kaçırdınız?

Osiris Cordero'nun yüzü bir anda gerildi. Genç adamı kravatından yakaladı.

—Çünkü beni öldürmesi için kiralık katil yollamışsın...

Tehditkâr bir ifadeyle kolunu kaldırıncaya, Justo bağırды.

—Vurmayın bana! Vurmayın!

Cordero, Panama City'de ününü duymayan birinin olduğuna inanmıyordu. Elini adamın buruşmuş ceketinin cebine soktu ve cüzdanını alıp içine baktı. Malko onun cüzdanından bir kart çıkartarak, şaşkınlıkla bir ıslık çaldığını gördü.

—Madre Dio! Bu bir Kübalı! Hem de diplomat.

Malko karta baktı. Bu Rodolpho Sanchez adına düzenlenmiş, Panama Cumhuriyeti'nin verdiği güven belgesiydi. Kartta adamın Küba Elçiliği'nde danışmanlık yaptığı yazılıydı. Kübalı bir diplomatın böyle kirli işlerle ne ilişkisi olabilirdi? Malko yanlış adam kaçırmış olma ihtimalinin olup olmadığını düşündü.

Cüzdandaki diğer kağıtları da inceledi. Yanlışlık yoktu, hepsi aynı adama aitti. Osiris Cordero da şaşırılmış görünüyordu. Malko'ya,

sanki kendisini bu pisliğe bulaştıran oymuş gibi pis bir bakış fırlattı. Sonra Kübalı'nın kalkmasına yardım etti.

—Niçin Hugo'nun kız arkadaşına para verdin?

—Anlamıyorum... Yanılıyorsunuz...

Cordero'nun yüzü yine gerildi.

—Seni gördük.

—Ona borcum vardı, dedi adam korkuyla.

Osiris Cordero'nun gözlerinde tehlikeli bir ışık yandı.

—O budala hayatında on balboa'dan fazla parayı bir arada görmemiştir. Kiralık katile ödensin diye para verdin ona.

Diplomat boynundan akan kanı sildi.

—Söylediklerinizden bir şey anlamıyorum, dedi. Bana yaptıklarınız yasal olarak suçtur. Beni hemen bırakın, yoksa sonuçlar ülkeniz için pek hayırlı olmaz.

—Sen önce kendini düşün, dedi Panamalı. Carlos bunun canı sıkılmış. Onu havuza götür.

Carlos, diplomatı garajın çıkışına doğru itti. Adam kafa tutmaya kalkınca topuğuna bir tekme indirip, dışarı çıktı.

—Sizi uyarıyorum. Eğer ona kötü bir şey yaparsanız.... diye Malko engel olmaya çalışınca Cordero sırtarak sözünü kesti.

—Merak etmeyin, sadece göstermekle yeti-neceğiz. Bu kadarı ona yeter. Pek dayanıklı biri değil.

—Telefon etmeliyim, dedi Malko.

—Gelin.

Onu sadece 14. Louis stili koltuklarla döşenmiş salona götürdü. Kenardaki sehpanın üzerinde bir telefon duruyordu.

—Bu mobilyaların hepsini Küba'dan getiriyorum, dedi Cordero havayı yumuşatmak için.

Malko Herbert Lawn'un özel telefonunun numarasını çevirdi.

—Yeni bir haber var mı? diye sordu Amerikalı. Colon'da işler yolunda gitti mi?

—Çok iyi, dedi Malko. Bugün birine rastladım, bana onu tanıyıp tanımadığınızı söyleyin.

—Tabii. Kim?

—Adı Rodolpho Sanchez. Kübalı bir diplomat.

Malko, • Amerikalı'nın şaşırıldığını hissetti.

—Küba Elçiliği'ndeki Sanchez olduğuna emin misiniz? diye sordu Herbert Lawn. —Kesinlikle. Tanıyor musunuz?

—Kahretsin! O benim meslekdaşım.

—Ne demek istiyorsunuz?

—Küba'nın Panama'daki DGI bölge şefi.

Malko bir süre sessiz kaldı. Bilmecenin eksik taşları yerini bulmaya başlamıştı. Şüpheleri doğru çıkıyordu. Geriye adama her şeyi itiraf ettirmek kalıyordu.

—Emin misiniz? diye ısrar etti.

—Elbette. Onu aylardan beri izliyoruz. Panama'da aktif biçimde görev yapıyor. Hakkında ne isterseniz size söyleyebilirim.

—Galiba bu bilmecenin anahtarını ele geçirdik, dedi Malko. Sizi sonra ararım.

Sahte diplomatı kaçırdıklarını anlatması gereksizdi. Yoksa Herbert Lawn kalp krizi geçirebilirdi.

Telefonu kapatıp, yüzme havuzunun bulunduğu bölüme gitti. Carlos, asit dolu havuza korkuyla bakan Kübalı'nın ayak kabalarını

çıkarmıştı. Diplomat'ın karşı koyacak gücü kalmamıştı. Malko adama yaklaştı.

—Senyor Sanchez, dedi, sizin Panama'daki DGI bölge şefi olduğunuzu biliyorum.

Kübalı paniğe kapılarak çılginca bakan gözlerini ona kaldırdı.

—Kimsiniz siz? Bütün bunlar ne demek oluyor? Ben bir diplomatım ve...

—Siz bir DGI ajanısınız, diye sözünü kesti Malko. Bütün bunlar da oyun değil. Beni öldürmek istediniz. Nedenini öğrenmeliyim.

—Kimsiniz siz? diye tekrarladı Kübalı, bana söylediklerinizden hiçbir şey anlamıyorum.

—Konuşsanız iyi olur, dedi Malko, dostum çok sabırsızdır.

—Bırakın beni, siz zorbanın tekisiniz! diye bağırdı Kübalı.

—Pekâlâ, dedi Malko. Sizi Senyor Cordero'ya bırakıyorum. Umarım size fazla sert davranmaz.

Tam dışarı çıkmıştı ki, içeriden korkunç bir bağırtı duyuldu.

—Durun! Geri gelin! Senyor! Senyor!

Malko hemen geri döndü. Diplomatın çıplak ayakları dumanlar çıkan sıvıdan sadece birkaç santim uzaktaydı. Osiris Cordero kollarını önünde kavuşturmuş, hiç aldırmandan olanları seyrediyordu.

—Durun! size her şeyi anlatacağım!

—Sizi dinliyorum, dedi Malko.

—Ne öğrenmek istiyorsunuz?

—Colon'a niçin bir katil yolladınız?

—Ajanlarımızdan birini korumak için.

—Yani?

—O adam operasyonlarımızdan biri hakkın-

da çok tehlikeli bilgiler edinmişti.

—Kim o?

—Size söyleyemem.

Tekrar çığlıklar duyulmaya başladı. Bu kez adamın ayakları aside değmişti. Sahte diplomat bir solukta her şeyi anlatmaya başladı.

—Albay Santo Domingo'yla ilgili diye söze girdi.

Malko içinin sevinçle dolduğunu hissetti.

—Demek Albay Santo Domingo bir Küba ajanı?

—Evet dedi Rodolpho Sanchez. Uzun senelerden beri.

—Onunla siz mi irtibat kuruyorsunuz?

—Hayır, Kolombiya ve Meksika'yla haberleşiyor.

—Peki, siz niye bu işe karıştınız?

—Emir Merkez'den geldi. Yapmam gerekliyordu. Yoksa böyle şiddet olaylarına karışmam. Fakat dedim ya, Havana'ya karşı gelemezdim.

Osiris Cordero inanamayarak, onun sözünü kesti.

—Yani beni öldürme emrini Fidel Castro mu verdi?

—Sizi değil.

—Santo Domingo'yu neye karşı korumak istiyorlardı? diye sordu Malko.

—Bilmiyorum, yemin ederim. Emiri veren Havana'ydı. Ben sadece önemli olduğunu ve Lider Maximo'nun bu işle bizzat ilgilendiğini biliyorum...

Malko artık her şeyi anlıyordu. Santo Domingo, El Guapo'nun ölümüyle her zaman işini gören kiralık katillerden yoksun kalınca

sonuca çok fazla yaklaşan Malko'yu ortadan kaldırmaları için koruyucularından yardım istemişti. Kübalılar da emri yerine getirirlerken tedbirsiz davranmışlardı. Görünüşe göre, Rodolpho Sanchez eylem adamı değildi.

—Şimdi beni bırakacak mısınız? diye sordu Kübalı endişeyle. Ben sadece emir kuluyum...

—Hugo'yu niçin kullandın? diye sordu Cordero. O da seninle mi çalışıyor?

—Hayır! Beni sık sık otelindeki gösterilere götürürdü, bazen de bana kız bulurdu.

Malko Osiris Cordero'ya döndü. Küba ajanını şimdilik ortalığa salıvermek olanaksızdı.

—Onu bir süre burada tutabilir misiniz? Cordero biraz fazla nazik bir gülümseyişle başını eğdi.

—Tabii! Şeref konuğumuz olur. Belki onu birkaç kilo uyuşturucuyla değiş tokuş edebilirim. Bir casusun değeri nedir?

Diplomatın gülmeye pek niyeti yoktu, Yalvaran gözlerle Malko'ya baktı.

—Beni onların eline bırakmayacaksınız değil mi?

—Bir süre sonra serbest kalacaksınız. Cordero sizden bu adamın başına bir şey gelmeyeceğine dair söz istiyorum.

Osiris Cordero elini göğsüne bastırarak yemin etti.

—Size çok sevdiğim annemin üzerine yemin ederim, bu logarto'yu istediğiniz zaman Küba Elçiliği'nin önüne bırakacağım.

İhtiyar Carlos da bu kutsal törenden etkilenmiş olacak ki, başını salladı.

—Yokluğumu farkedeler dedi diplomat.

Başınız belaya girecek.

—Yo hayır, dedi Cordero sevimli bir ifadeyle uzun sürmeyecek. Üstelik iyi olduğunu söylemek için onları arayacaksın.

Malko gitmek üzereyken Cordero arkasından yetişti.

—Sizinle küçük bir konuşma yapmalıyız. Biliyorsunuz, size çok yararım dokundu.

—Daha sonra, dedi Malko. Beni Herbert Lavvn'un evine bırakın.

—Kolay, yakında oturuyor. Carlos sizi götürür.

Malko Cadillac'a yerleşti. İhtiyar Carlos da yanına oturdu. Beş dakika sonra Herbert Lawn'un evine gelmişlerdi.

Amerikalı endişeli bir yüz ifadesiyle onu karşılamaya çıktı.

—Sanchez hakkında anlattığımız hikaye de ne demek oluyor?

—Açıklayacağım, dedi Malko. Fakat önce size bir soru soracağım. Şirket hâlâ Coiba'nın yerine Santo Domingo'yu geçirmeye kararlı mı?

—Evet, size söylemiştim.

—O halde Panama'nın başına Kübalı bir ajan geçireceğinizi duyunca sevineceksiniz.

XX. BÖLÜM

Herbert Lavvn'un beti benzi atmıştı. Elleri titreyerek bir sigara yaktı.

—Ne demek istiyorsunuz?

—Santo Domingo'nun Kübalı bir ajan olduğunu dedi Malko.' Son haftalardaki olaylar sizi bu kararı almaya yöneltmek içindi... Bir gün Havana'da heykelinizi dikerlerse hiç şaşmayın.

—Anlatın!

—Santo Domingo uzun zamandan beri Kübalılar hesabına çalışıyormuş. Çünkü kazanmayı seven ve çıkarlarına düşkün biri. Kübalılar onu, Panama, Kolombiya, Coco Adası ve Küba arasındaki geniş bir uyuşturucu pazarına sokmuşlar. Böylece onu ellerinde tutmayı başarmışlar. Sonra da Coiba'nın yerine geçirmeyi düşünmüşler. Sonrasını anlatmama gerek yok... Panama bir sorun kaynağı olup çıkabilir, kısaca yeni bir Nikaragua olabilir.. On beş sene içinde kanalın kontrolünü kaybettiğimizi ve Amerikan üslerinin ülkeden kaldırılabilceğini unutmayın.

—Dinleyin, dedi Amerikalı, bu o kadar büyük...

—Julio Chavarria'yı öldürten Coiba değil, dedi Malko. Santo Domingo'nun, Chavarria'nın Coiba hakkındaki tehditlerinden haberdardı. Bunların generali yerinden etmeye yetmeyeceğinin de farkındaydı. Aynı zamanda Angelina Chavarria'nın sevgilisiydi. Böylece kocasını

ortadan kaldırması zor olmadı. Sonra da Coiba'ya haber verip, işi hallettiğini söyledi. Coiba da memnun oldu: fakat aslında emri veren o değildi. Çünkü bu cinayetin politik açıdan zararlı olacağını biliyordu.

—Bütün bunlar generalle aramızın bozulması için düzenlenmiş.

—Çok doğru. Başarılı da oldu... O gece Miranda'nın evi önünde roketatar bozulmasaydı, Kübalılar'ın planı yürüyecekti. Şirket adamların rakiplerini ortadan kaldıracak, yerine kendi dostlarını koymuş olacaktı. Kötü bir plan olmadığını itiraf edin.

—Kahretsin, dedi Lawn. Çok şeytanca bir buluş.

—Coiba da hayatını, o gün Teğmen Pepe'nin kullandığı RPG7'yi yapan, votkayı fazla kaçırmış Rus içkisine borçlu...

—Bütün bunlardan emin misiniz?

—Yüzde yüz, dedi Malko.

—O halde artık olacaklar kaçınılmaz, dedi Amerikalı.

—Niçin?

—Çünkü artık olayları durduramam. Santo Domingo'nun planlanan hükümet darbesi öbürün sabah gerçekleşecek. Onunla yapacağımız bir görüşme kalmadı. Ayrıca Coiba'yı şüphelendirmemek için artık onu aramayacağımı söylemişim.

—Size engel olmak için elinden geleni yapacağına emin olabilirsiniz, dedi Malko. Karşı emir gelmesinden çok korkuyor.

—Aslında Kışla'daki direkt hattının numarası var.

—Deneyin, dedi Malko.

Amerikalı numarayı çevirdi ve kendini tanıtarak, Santo Domingo ile konuşmak istediğini söyledi.

—Bir saniye diye cevap verdi Binbaşı Mela.

Lawn eliyle ahizenin ağzını kapattı ve Malko'ya döndü.

—Konuştuğunu duyuyorum... Galiba görüşecek.

Az sonra, binbaşı nazik ve yumuşak bir sesle yine telefonu aldı.

—Albay Santo Domingo önemli bir göreve gitmiş. Sizi döner dönmez arayacak.

—Olmadı!

—Yapacağımız tek şey cesaretinizi toplayıp, Coiba'ya olanları anlatmak.

Amerikalı bu fikri pek tutmuşa benziyordu.

—Zor, dedi, bu yolu ancak çok çaresiz kalırsam denerim. Coiba benim masum olduğuma asla inanmaz, insansa bile çok büyük bir politik kriz doğar.

—Ne gibi?

—Patlayıcı bizim teknik bölümde özel olarak hazırlandı. Çok ~ güçlü bir bomba.

—Suikast nasıl gerçekleşecek?

—Bilmiyorum.

Malko bölge şefini çok iyi anlıyordu. Böyle bir olay sâdece onun kariyerinin sonu değil, aynı zamanda Şirket'e indirilmiş ağır bir darbe olacaktı...

—Demek General Coiba'nın yerine Santo Domingo'yu öldürtmek gerekiyormuş, dedi Malko.

—Bu da bir çare, dedi Herbert Lawn. Fakat nasıl olabileceğini düşünemiyorum. Bu tip bir eylem için tanıdığım kimse yok. Üstelik

uzmanların yardımıyla zaman içinde hazırlanması gereken bir dosya olmalı. Bunları da gerçekleştirmemiz olanaksız. Hem Santo Domingo şimdi çok dikkatli davramyordur.

—Bana birkaç saat için verin, dedi Malko. Düşünmeliyim. Şimdilik pek kötü durumda değiliz. Santo Domingo suikastten kurtulup kurtulamadığımı ve Kübalılar ile neler konuştuğumu bilmiyor. Dostumuz Stephens'ı göreğim, belki onun aklına bir şey gelir.

*

**

DEA özel ajanı Patrick Stephens, CIA'nın başına gelenlerle ilgilenmek için özel bir çaba harcamak zorunda kaldı.

—Yılım haberini yakaladım, dedi. Dostumuz Osiris sayesinde. Yarın akşam uçakla beş yüz kilo saf kokain, Darien üzerinden Coco Adası'na sevkedilecekmış. Oradan Santo Monica isimli bir Küba gemisine aktarılacakmış. Bütün yük Bahama Adaları'na gönderiliyormuş.

—Niçin buradan engellemeye çalışmıyorsunuz? diye sordu Malko.

—Cordero'yu yakalamak için. Haberi Kübalı arkadaşlarından almış. Bana aracın numarasını verdi. HP 818 Virgilio Zuniga'nın Marco Gelabert Havaalanı'ndaki uçağının numarası.

Burası özel uçaklara ayrılmış bir alandı.

—Onlara nerede engel olacaksınız? diye sordu Malko.

—Çok daha uzakta. Onları uzaktan izleyip, denizin ortasında vuracağız.

—Santo Domingo'nun da Coiba'ya uyuştur-

rucu içinde ortaklık ettiğini nasıl oluyor da bilmiyorsunuz?

—Pek çok şüphelenilecek durum oldu, fakat delil yoktu. Bunu Osiris'ten mi öğrendiniz? O aptal niye bana daha önce söylemedi?

—O da bilmiyordu. Bana söyleyen o değil.

—O adamı ülkenin başına getireceğimizi düşündükçe... diye homurdandı özel ajan. Bu allanın cezası ülkede hepsi aynı. Size yardım edebilir sem...

—Ettiniz, dedi Malko.

Kafasında bir plan oluşmaya başlamıştı. Amacı da belirlenmişti. Coiba'yı kurtarıp Santo Domingo'yu ortadan kaldıracaktı.

**

Albay Santo Domingo bürosuna kapanıp cebinden az önce aldığı pilleri çıkartarak, küçük hesap makinesine yerleştirdi. Aletin içinde pil vardı, fakat onların dolu olduğundan emin değildi. Tehlikeyi göze alamazdı. Pilleri koyduktan sonra, zaman ayarlayıcının nasıl çalıştığına baktı. Çok basit bir yapımı vardı: bombayı patlatmak için ibreleri oynatması ve bib teli yerine sokması yeterliydi.

Cihazı, deri çantaya yerleştirdi.

Kırksekiz saatten az bir süre sonra, Panama'nın efendisi olacaktı. Bu güzel düşünceyle bir puro yaktı ve operasyonun bütün ayrıntılarını gözden geçirdi.

Amerikalı ajanı öldürtememişti, fakat nasılsa adamın ona engel olmaya zamanı olmayacaktı. CIA Bölge Şefi'nin Coiba'yı görmek istememesi de iyiye işaretti...

Geriye bir tek Angelina Chavarria kalıyor-

du. Onun yokluğunu düşünmek Santo Domingo'nun içinisizlatıyordu. Güzel dolu özleyecekti. Fakat çaresi yoktu. Genç kadın ona ihanet etmişti ve bildikleri yüzünden kendisi için tehlike oluşturabilirdi. Yirmi dört saat sonra kafasında iki kurşunla Pasifik Okyanusu'nu boylayacaktı.

Bir gün sonra da general Kolombiya'ya gidecekti. Normalde uçak yolculuğunun iyi geçmesi gerekiyordu.

Albay Santo Domingo, rahatlayarak purosundan bir nefes aldı. Sonunda yıllardan beri göze aldığı tehlikelerin meyvesini toplayacaktı.

*

**

Malko Marriott'a dönmekten çok hoşnuttu. Güzel bir banyo yapmaya ve düşünmeye ihtiyacı vardı. Ines de Castro üç kez mesaj bırakmıştı, fakat onu aramadı. Önce aklındaki-leri bir düzene sokmalıydı.

Az sonra telefon çaldığında, banyodaydı. Arayan Angelina Chavarria'ydı.

—Seni Contadora Oteli'nden arıyorum, dedi. Biraz önce Ignacio aradı. Yarın akşam, birkaç gün Panama'dan uzaklaştırmak için beni almaya gelecekmiş.

—Gemiyle mi?

—Hayır, uçakla. Contador'da küçük bir alan var.

—Sonra nereye gideceksiniz?

Genç kadın tereddüt etti.

—Bilmiyorum. Fakat uçak çok küçük, uzağa gidemez.

—Saat kaçta gelmesi gerekiyordu?

—Dokuza doğru. Sonra hemen çıkacağız.

Malko beynini çalıştırmaya uğraştı. Bilmede bir şeyler daha yerini buluyordu...

—Angelina, dedi Malko, yarın öğlenleyin beni ara. Aynı yerden. Sana yapman gerekenleri söyleyeceğim.

—Korkuyorum. Onunla gitmek zorunda mıyım?

—Bakacağız, dedi Malko. Merak etme.

Telefonu kapattıktan sonra, Malko yine banyoya girdi. Bu kez aklındakiler bir şekil almaya başlamıştı. Artık neler olacağını kestirebiliyordu. Uyuşturucuyu Darien'e herhalde Santo Domingo götürecekti. Yoldan geçerken de Contadora'ya uğrayıp Angelina'yı alarak Coco Adası'ndaki Kübalı dostlarına teslim edecekti. Eğre planını gerçekleştirebilirse Malko bir taşla üç kuş vuracaktı. Sadece biraz yardıma ihtiyacı vardı.

*

**

Osiris Cordero, tek başına yemeğini yiyiyordu. Masası tamamen camdan yapılmıştı.

—Masamı beğendiniz mi? diye sordu Panamalı. Paris'ten getittim.

—Mükemmel, dedi Malko. Kübalı nerede?

Cordero gülümseyerek onu sakinleştirmeye çalıştı, fakat başaramadı.

—Bodrumda. Onu besledik bile. Hatta iyi olduğunu ve dönmeyeceğini bildirmesi için telefon ettirdik. Evli değilmiş. Bunu için mi geldiniz?

—Hayır, dedi Malko. Yine size ihtiyacım var.

—Bana ne vereceksiniz?

—Belli olmaz. Eğer istediklerimi yaparsanız

oğlunuzu verebilirim.

Osiris çatalını bıraktı. Gözlerinde ilk defa insanca bir ifade belirdi

—Oğlum! diye tekrar etti. Benimle alay ediyorsunuz. Bu olanaksız.

—Eğer bana iyilik ederseniz, hiç de olanaksız değil.

Bir hizmetkâr elinde tepsiyle yaklaştı, fakat Panamalı onu sertçe uzaklaştırdı.

—Ne gibi bir iyilik? diye sordu soğuk bir sesle.

—iki tane, dedi Malko. Birincisi bana, HP 818 numaralı uçağın bir çift anahtarını bulacaksınız.

—Fakat o Virgilio Zuniga'nın uçağı! diye bağırdı. Cordero. Uçağı çalmak mı istiyorsunuz?

—Hayır, dedi Malko. Soru sormayın. İkincisi biraz daha zor. Yarın, Albay Santo Domingo Darien'e gidip kokain yükleyecek. Yalnız olup olmayacağını bilmiyorum. Yanından eksik etmediği deri çantada ne olduğunu, öğrenmek istiyorum.

Osiris Cordero siyah gözlerinde şaşkın bir parıltıyla sandalyesini geri itti.

—Demek kokain almaya gidecek olan Santo Domingo... Peki ne yapmak istiyorsunuz?

—Bu sizin sorunuz değil, dedi Malko.

Osiris Cordero, Malko'ya uzun uzun baktı. Malkoonu köşeye sıkıştırdığının farkındaydı.

—Önce bana, dediklerimi yapabilir misiniz, onu söyleyin. Biri gerçekleşmezse diğerinin önemi kalmaz.

—Olur, fakat çok zor. Peki sizin sözünüzü tutacağımızdan nasıl emin olabilirim?

—Sözüme ve Patrick Stephens'a inanmaktan başka çareniz yok.

—Oğlumu kurtarabilecek gücünüz var mı?

—Evet.

Panamalı sonunda başını Malko'ya çevirdi.

—Kabul. Fakat eğer oyun oynuyorsanız, başınıza gelecekleri biliyorsunuz... Anahtarları ve gerekli bilgiyi ne zaman istiyorsunuz?

—Yarın akşam altıdan önce.

—Santo Domingo'nun çantasında ne olabilir?

—Bunu öğrenecek olan sizsiniz, dedi Malko.

—Ya aradığınız çantada yoksa?

—Sözüm yine de geçerli olacak.

Osiris Cordero kalktı.

—Yarın sizi altıda bekliyorum.

*

**

Ines de Castro, Rincon Suizo adındaki barda çevreye aldırış etmeden, Malko'ya sarılmış okşuyordu. Bir ara kulağına eğilerek fısıldadı.

—Gel, seni istiyorum, Şimdiye karar kimseyi böylesine istememiştim.

Diğer müşteriler de bunun farkında olmalıydılar...

Birbirlerine sarılarak dışarı çıktılar. Malko tabancasını kemerine sokmuştu. Albayın bir başka tuzak hazırlayacağından emin olamazdı. Fakat Malko planının iyiliği için, birkaç saatliğine bu konuda hiçbir şey düşünmemeye karar vermişti.

Arabaya bindiklerinde, Ines eğilerek Malko'yu okşamaya koyuldu. Müthiş bir kadındı...

Asansörde başka bir çiftin şaşkın bakışları altında, Malko'nun kulağına eğilmişti.

—İrzıma geçmeni istiyorum.

Bu ona özgü bir konuşma biçimiydi... Odaya girdiklerinde Malko'yı yatağa çeken ve kadife eteğini kaldırması için zorlayan da o olmuştu. Vücudu bir anda Malko'ya yapıştı. Malko birleştiklerinde rahatlayarak bir iç çekti. Üstlerini çıkarmadan doyasıya seviştiler.

Ines inlemeye devam ediyordu.

—Korkunç bir şey, seni hâlâ istiyorum.

Malko ancak uzun süre sonra uyumaya fırsat bulabildi.

*

**

Ines de Castro Angelina Chavarria aramadan on dakika önce gitmişti. Hatlar hâlâ çok kötüydü.

—Düşündün mü, diye sordu genç kadın.

—Evet, dedi Malko, saat sekiz buçukta yanında olacağım. Ondan haber çıktı mı?

—Evet. Önceden kararlaştırdığımız gibi, saat dokuzda doğru geleceğini söyledi, fakat o arada beni arayamayacakmış.

Tabii arayamazdı, o sırada Darien'de olacaktı.

—Hiçbir şey yapma, dedi Malko, kimseye benim geleceğimi söyleme. Bungalovun nerede olduğunu tarif et.

—Havaalanından çıkınca, adanın çevresini dolaşan bir yol var. Sağdaki üçüncü sokağa kadar devam edip, tepe boyunca ineceksin. Bungalov denize bakan yerde, yolun sonunda. Işığı açık bırakırım. Zaten diğer bungalovlar boş, herkes hafta sonları geliyor.

—Akşama görüşürüz, dedi Malko.

*

**

Herbert Lawn, önünde bir viski şişesiyle bir körfez lokantasında oturmuş bekliyordu. Ne kadar gergin olduğu her halinden belliydi.

—Bir gelişme oldu mu?

—General Coiba'dan aman dilememeniz için yüzde elli şansınız var, dedi Malko.

—Ya Santo Domingo?

Biftekleri beklerken, Malko ona planını anlattı. Amerikalı fikrini söylemeden önce, dikkatle anlatılanları dinledi.

—Bu bir cinayet...-

—Coiba'yı ortadan kaldırmak cinayet değil miydi? Santo Domingo için pek fazla gözyaşı döküleceğini sanmıyorum.

—Pekâlâ, ya plan işlemezse?

—O zaman, yarın sabah sekizde Coiba'ya gidip günah çıkarmaktan başka şansınız yok.

Bu gerçek bölge şefinin pek hoşuna gitmemiş gibiydi.

—Size güvenmek zorundayım, fakat eğer başarısanzkimse olanları bilmemeli...

—Sadece siz ve ben dedi Malko, bir de Stephens ve Cordero gibi bir şeylerden şüphelenecek fakat delil bulamayacak kimse-ler....

—Umarım Tanrı sizi duyuyordur, diye iç geçirdi Amerikalı. Bu durumda Langley'i arayamam. Başımıza gelebilecekleri size anlatmam gereksiz.

—İsterseniz geri çekilip bu akşam Meksika'ya giden ilk uçağa bineyim, dedi Malko.

—Hayır, hayır, dedi Herbert Lawn birden

canlanarak. Söylemek istediğim bu değildi.

—O halde bu akşam evinizde kalın. Size haber veririm.

*

**

Bruce Gonzales, iri göğüslü sekreterin yumuşak bakışları altında, Malko'ya içki getirdi.

—Sizi her gördüğümde ölümden kurtulmuş oluyorsunuz... Ines bana Colon'da olanları anlattı. Sizin için ne yapabilirim?

—Tehlikesiz bir şey. Beni Contadora Adası'na götürecek güvenilir birine ihtiyacım var. Tekneye götürüp birkaç saat sonra geri getirecek.

—Contadora mı? Fakat hafta içinde orada kimseler olmaz.

—Önemli değil.

—Benim bir sürat teknem var, sizi götürebilirim. Denizden gidilirse, yol bir saat sürer.

—Kolay yanaşılabilir mi?

—Evet, oraları iyi bilirim. Teknem Punta Patilla'da..

—Çok iyi, saat yedide orada buluşalım mı?

—Olur.

*

**

Malko, saat altıya beş kala Osiris Cordero'nun zilini çaldı. Eğer Cordero oyunbozanlık ettiyse planları suya düşerdi. Bahçe kapısı otomatik olarak açıldı.

Osiris Cordero, her zamanki giysileriyle evin önünde bekliyordu. Malko onu büyük, beyaz salona kadar izledi. Panamalı müzik setinin

sesini uzaktan kumandayla kısarak sehpanın üzerine iki anahtar attı.

—Biri kontak anahtarı, diğeri kapılar ve bagaj için. Fakat uçak şu anda Patilla Havaalanı'nda değil... Sabahleyin hareket etmiş.

—Biliyorum.

Cordero ceplerinin birinden bir kağıt parçası çıkardı ve okumaya başladı.

—Üç dosya, Penthouse'un bir sayısı, 145'lik tabanca, üç şarjör, Polis Örgütü'ne ait dokümanlar, üç bin balboa, bir adres defteri fotoğraflar, elektronik hesap makinesi ve içinde patlayıcı olduğu sanılan bir torba.

Malko ciğerlerinin patlayacak gibi olduğunu hissetti.

—Mükemmel! demekten kendini alamadı.

—Orada dostlarımız var, dedi kaçakçı. Darien'den hareket saatini bilmek istiyor musunuz? Aşağı yukarı yedi buçukta hareket edecek.

Malko yerinde duramıyordu.

—Yarın görüşürüz, dedi. Saat onda elçilikte. Anlaşmamızı yerine getiririz.

—Ya bu akşam başınıza bir şey gelirse?

—Patrick Stephens'in ve Herbert Lawn'un haberi olur.

On dakika sonra Malko denize doğru ilerliyordu. Santo Domingo'nun kaderini değiştirmesi için geriye tek bir şey daha kalmıştı.

XXI. BÖLÜM

Malko İran Şahı'nın sürgündeki son haftalarını geçirdiği Contadora Adası'nın bu kadar ufak olduğunu bilmiyordu. Geçerken küçük havalanma giden yolu inceledi. Altı yüz metrelik alan adanın hemen her yerini kaplıyordu. Yan tarafta küçük bir kontrol kulesi vardı.

Aslında Contadora bir sürü küçük adacığın çevrelediği küçük bir kara parçasıydı. Bruce Gonzales tekneyi boş bir villanın önüne demirlemişti. Malko'nun oraya niçin geldiğini bilmediğinden, o dönene kadar teknede beklemeye karar vermişti. Malko kimseye rastlamadan yürüyerek adanın ortasındaki piste kadar geldi. Sonunda Angelina'nın anlattığı yola girerek, bungalovu buldu.

—Malko!

Karanlıkta Angelina'yi görememişti. Genç kadın verandadaki koltuğundan kalkıp Malko'ya koştu.

—Neler oluyor?

—Her şey yolunda dedi Malko. Burada yalnız mısınız?

Malko saatine baktı. Sekizi biraz geçiyordu. Angelina çok gergin görünüyordu. Göğüsleri bikinisinden dışarı taşmıştı.

—Niçin geldin?

—Seni kurtarmak için dedi Malko.

—Fakat beni almaya gelecek.

—Doğru. Ama sanırım yolculuğun Küba'ya

kadar sürmeyecek.

—Aman Allahım! Ne yapacağım?

—Seni götürüyorum, dedi Malko. O geldiğinde burada olmayacaksın.

—Evet. Hemen gidelim!

—Hayır, dedi Malko, hemen değil. Onun gelmesini- beklemek zorundayım. Fakat seni saklayacağım.

Başım gökyüzüne kaldırdı. Hiç ses duyulmuyordu. O gelirken uçağın sesini mutlaka duyarlardı.

—Eşyalarını al,, dedi Malko, bir daha buraya dönmeyeceksin.

Verandada genç kadının dönmesini bekledi. Angelina dışarı çıktığında hafif bir motor sesi duyulmaya başlanmıştı.

—Çabuk! dedi.

Onu elinden tutarak Bruce Gonzales'in yanına götürdü.

—Angelina yanınızda kalsın, dedi genç kadını tekneye bindirirken. Ben döneceğim.

Onlara cevap verme fırsatı tanımadan koşarak uzaklaştı. Uçağın sesi gitgide yaklaşıyordu. Malko karanlıkta saklanarak beklemeye başladı. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu... Albayın niyetinin ne olduğunu tahmin ettiğinden yalnız geleceğini düşünmüştü... Fakat yanında biri daha vardı. Uçak az ilerde tam karşısında durarak, motorlarını susturdu. Sonra kapı açıldı ve bir adam aşağı atladı. Elinde ağır bir çanta vardı.

Malko içinden küfretti.

Eğer albay çantasını yanında taşıyorsa kaybetmiş demektir.

Albay Santo Domingo, uçağın çevresinden

dolaşıp etrafa bir göz attı ve kimseyi göremedi. Kontrol kulesi kapalıydı. Malko onun cebinden bir anahtar çıkararak ambar kapağını açtığını ve çantasını içeri yerleştirdikten sonra kapağı tekrar kilitlediğini gördü. Nefes olmaktan bile korkarak adamı izliyordu.

Santo Domingo bungalova doğru uzaklaştı. Malko o gözden kaybolunca hemen gizlendiği yerden çıktı. Elleri heyecandan sıırıslıklam olmuştu.

Osiris Cordero'nun verdiği anahtarı yavaşça kilitte çevirdi. Anahtar işe yaramıyordu. Boğazı düğümlenerek bir kez daha denedi. Bu kez kilit açıldı. Eliri uzatıp çantayı aldı ve yere koyarak kapağını açtı. Hesap makinesini bulana kadar elini çantanın içinde dolaştırdı.

Tırnağıyla makineyi açtı ye içindeki zaman ayarlama sistemini gördü.

Şansı burada kendini gösterecekti. Albayın Contadora'da ne kadar kalacağını bilmiyordu. Angelina'nın yerinde olmadığını görünce, karanlıkta adada onu aramakta vakit geçireceğini düşünülemezdi. Yani fazladan on, ya da onbeş dakika saymalıydı. Malko ayarlamasını yirmi dakikaya göre yaptı ve aleti çalıştırdı. Sonra de makineyi çantaya çantayı da ambara yerleştirerek kapağı kilitledi.

Her şey birkaç dakika içinde olup bitmişti. Karanlıktaki gözetleme yerine döndü.

Albay yedi dakika sonra, hızlı adımlarla yürüyerek uçağa geldi, içeri girmeden önce, uzun uzun çevresine bakındı. Malko motorlar çalışmaya başlayınca, heyecanının bir anda kesildiğini hissetti. Büyülenmiş gibi uçağın havalanışım seyretti. HP 818'in ışıkları, güneye

doğru uzaklaşıyordu.

**

Malko tekneye döndüğünde uçağın ışıkları görünmez olmuştu.

—Biraz bekleyeceğiz, dedi Bruce Gonzales'e.

—Onu gördün mü? diye sordu Angelina.

—Evet.

—Ne yaptın?

—Daha sonra söylerim. Şimdi sakın ol. Gel

Onu ay ışığının aydınlattığı ıssız plaja çekti. Sessizliği bozan sadece böceklerin sesiydi. Angelina kolunu Malko'nun beline dayadı. Genç adam garip bir his duyuyordu. Az sonra olacaklara karşı tam bir kayıtsızlık hissederken öte yandan da çekişmeli geçen bir maçın son dakikalarında, tuttuğu takımın kazanacağını anladığında duyulan hazzı tadıyordu.

Birden içini bir sıkıntı kapladı... Ya bir aksilik olursa? Angelina hâlâ kollarında titriyordu, fakat Malko'nun nedeninin soğuk olmadığını biliyordu. Birden gökyüzünü bir ışık kapladı ve gökgürütüsüne benzer bir ses duyuldu.

Işık binlerce parçaya ayrıldı ve bir anda okyanusa doğru düşerek kayboldu.

—Ne oldu? diye sordu Angelina sıkıntılı bir sesle.

—Kocanın intikamı alındı, dedi Malko.

Angelina birden neler olduğunu anlayarak havaya sıçradı.

—Oydu! Tanrım...

Donmuş bir halde, patlamanın meydana geldiği noktaya bakıyordu.

—Ona hâlâ aşık miydin?

—Hayır, hayır, dedi Angelina boğuk bir sesle.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, birden Malko'nun kollarına atılarak sımsıkı sarıldı.

—Artık kendimi özgür hissediyorum!

—Gel! dedi Malko. Bruce bizi bekliyor.

Angelina hiç istifini bozmadı. Malko'ya yapışan vücudu ne demek istediğini çok iyi anlatıyordu. Bir süre ayakta sallanıp sonra ılık kumlara düştüler. Angelina göz açıp kapayıncaya kadar, elbisesinin önünü açıp, insanın aklını başından alan göğüslerini ortaya çıkardı. Kum ağırlıklarının etkisiyle çöküyor onları gitgide biraz daha içine çekiyordu. Malko ölümü düşünerek aldığı zevki olabildiğince uzatmaya çalıştı.

*

**

Bruce Gonzales arkasından döndüğünde Malko uyukluyordu.

—Geliyoruz.

Panama City'ye geri dönmeleri kırk beş dakikalarını almıştı. Panamalı tekneyi kıyıya yanaştırır yanaştırmaz karanlıktan bir gölge fırladı.

—Malko! Nihayet!

Bu Ines de Castro'ydu. Bruce Malko'ya döndü.

—Ona nereye gideceğimizi söylemiştim...

Ines o anda teknedeki Angelina'yı farketti. Malko bir şey söyleyecek fırsat bulamadı. Genç kadın arkasına dönerek arabasına doğru koştu.

—Ines!

Malko kadının peşinden gitti fakat Ines yola koyulmuştu bile. Farları giderek uzaklaşıyor-

du. Malko bir anda içinin boşaldığını hissetti. Bazen hayat çok saçma geliyordu. Angeüna gülümseyerek ona bakıyordu, fakat Malko'nun tek isteği vardı. Herbert Lavvn'u aradıktan sonra uyumak. Bruce'a döndü.

—Lütfen Angelina'yı eve bırakın.

*

**

Malko kulaklarında hâlâ CIA'nın ve DEA'nın kutlamaları çınlıyarak Birleşik Devletler Eiçiligi'nden çıktı. Bir seferde beş yüz kilo kokain imha edilmişti. Ines de Gastro ortadan kaybolmuştu. Malko akşam uçağıyla Paris'e uçacaktı.

Resmi olarak, Santo Domingo bilinmeyen bir nedenle denize düşmüştü. Herbert Lawn General Coiba'yı arayarak taziyetlerini bildirmişti.

Patrick Stephens Malko'ya yetiştiğinde nefes nefeseydi, Malko adamın yüzündeki ifadeden kötü bir şeyler olduğunu anladı.

—Cordero davasına bakan yargıcı aradık. Osiris'in ziyaret izni hâlâ geçerli, fakat oğlu en iyi olasılıkla daha yedi yıl yatarmış.

Malko dünyanın başına yıkıldığını sandı. Osiris Cordero ödülünü almak için Elçiliğe gelmiş olmalıydı.

—Yapılacak bir şey yok mu?

—Yok. Fakat ben Cordero ile konuşurum. Siz endişelenmeyin...

—Ya Rodolpho?

—Onu bırakacak. Bana güvenin. İyi yolculuklar.

Malko'nun neşesibir andakaçmıştı. Cordero'nun vahşi bakışlarını görür gibi oluyor ve

Stephens'in bu işi nasıl ayarlayacağını bilemiyordu. Panama'da geçirecek sadece birkaç saati kalmıştı. Ines ortadan kaybolduğu için Miranda'yı ziyaret etmeye karar verdi.

*

**

Havaalanının girişinde, küçük bir çocuk La Prensa'nın son sayısını satıyordu. İri puntolarla atılmış başlık Malko'nun dikkatini çekti ve bir gazete satın aldı.

Bir anda yüzündeki bütün kan çekildi.

Küba Elçiliği önünde katliam.

Kübalı diplomat Rodolpho Sanchez'in cesedi öğlene doğru elçilik görevlileri tarafından plastik bir torba içinde bulundu. Cesedi parça parça edilmişti. Bu korkunç işlemin kurban henüz canlıyken gerçekleştirildiği sanılıyor...

Dehşete kapılarak gazeteyi bıraktı. Osiris Cordero da Patrick Stephens kadar sözünü tutmuştu

